CONVERSAȚII CU DUMNEZEU

ALBERT-BENIAMIN CUCU

UN ALTFEL DE COMENTARIU BIBLIC LA EPISTOLA

Romani

CONVERSAȚII CU DUMNEZEU

ALBERT-BENIAMIN CUCU

ALBERT-BENIAMIN CUCU

Conversații cu Dumnezeu

Un altfel de comentariu biblic la epistola Romani

ALBERT-BENIAMIN CUCU

Conversații cu Dumnezeu

Un altfel de comentariu biblic la epistola Romani

Editura Sfera
Bârlad - 2021

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CUCU, ALBERT-BENIAMIN
Conversaţii cu Dumnezeu : un altfel de comentariu biblic la epistola Romani / Albert-Beniamin Cucu. - Bârlad : Sfera, 2021
ISBN 978-606-9744-47-5

2

CUPRINS

PREFAȚA AUTORULUI

Cartea <<Conversații cu Dumnezeu, un altfel de comentariu biblic>> are menirea de a oferi fiecărui credincios conștiincios un material pe baza căruia să ofere explicații și de a-l ajuta pe cercetător să se „împrietenească” de Cuvântul sacru al Dumnezeirii.

Acest material nu are pretenția de a fi etichetat un document primar și nici nu are dorința de a fi socotit un comentariu complex cuprinzând toate elementele inter și extra textuale ale epistolei.

„Conversații cu Dumnezeu” oferă credinciosului oportunitatea de a-și dezvolta abilitatea de studiere a Sfântului Cuvânt în urma sistematizării și prezentării etapelor premergătoare cercetării.

Menirea cărții nu este de a fi folosită ca „dogmă” în interpretarea Scripturii, ci ea are un plan secund, astfel încât, Biblia este și trebuie să fie singura Carte de „căpătâi” în viața unui creștin, iar dacă materialul acestei cărți va fi folosit ca înlocuitor cu Sfânta Scriptură, atunci și-a greșit scopul.

Structura cărții este ușor de înțeles. Fiecare omilie are un titlu specific. Epistola către Romani conține 16 capitole, prin urmare și cartea prezentă conține 16 capitole și fiece capitol corespunde cu cel din epistola lui Pavel.

Capitolul 1 cuprinde 4 omilii sau „predici”/ „cuvântări”/„devoționale” care vor ajuta pe cititor să înțeleagă mai bine primul capitol din Romani.

Structura fiecărei omilii este compusă din trei părți nevizibile în conținut, dar existente în scheletul pe care s-au pus etapele formării. Aceste trei părți sunt: 1. Parte exegetică, 2. Partea Teologică și 3. Partea practică. În fiece omilie se vor regăsi acești trei piloni fundamentali care au stat la baza întocmirii acestei lucrări.

Această carte, „Conversații cu Dumnezeu” s-a născut în urma studiului personal și devoțional.[1] Principiul vital care prezidează existența mea se găsește în 1 Cor. 9:16: „Dacă vestesc Evanghelia, nu este pentru mine o pricină de laudă, căci trebuie s-o vestesc; și vai de mine, dacă nu vestesc Evanghelia.”

Dumnezeu mi-a oferit puterea de a studia pentru propriul suflet și ulterior m-a ajutat să „cos” toate aceste materiale în formatul unei cărți, carte pe care o ai chiar acum în mâini.

Fiece cuvânt scris în această carte exprimă dragostea lui Dumnezeu pentru mine fiindcă fiecare secundă a existenței mele este cântărită de către Dumnezeu și fără El existența mea, cât și existența ta ca ființă umană nu ar putea fi posibilă.

---

[1] Studiul devoțional pentru cei care nu sunt familiarizați cu acești termeni înseamnă un timp acordat de către o persoană pentru studierea Cuvântului lui Dumnezeu având ca scop fundamental cunoașterea lui Dumnezeu în urma datelor furnizate de Textul sacru. Această cunoaștere teoretică nu este îndestulătoare deoarece, în urma descoperii unui principiu trebuie să aibă loc și practicarea în viața cercetătorului. Prin urmare, studiul devoțional/personal are ca scop primar descoperirea lui Dumnezeu și pragmatismul vieții unui creștin autentic.

„Conversații cu Dumnezeu" nu are pretenția de a fi considerată o lucrare științifică de înaltă performanță, dar fiind un student la *Teologie Adventistă Pastorală, în anul al III-lea în cadrul Universității Adventus din Cernica,* consider că această lucrare trebuie văzută ca o temă pe care un distins domn profesor mi-a oferit-o în „vacanța de vară" și conținutul ei să fie un „ghid" atât pentru tinerii dornici de a-L cunoaște pe Dumnezeu, cât și pentru fiecare credincios în parte, indiferent de denominațiunea acestuia.

Cartea „Conversații cu Dumnezeu" pentru mine reprezintă modul prin care Dumnezeu vorbește omului muritor și omul răspunde Dumnezeului care a creat Lumea. În această carte am încercat să rămân doar la ceea ce spune Biblia sau Cuvântul lui Dumnezeu, iar noi ca în calitate de credincioși să lăsăm pe Duhul Sfânt, a treia Persoană a Dumnezeirii să ne schimbe mentalitatea și în final viața astfel încât să devenim copii ai lui Dumnezeu.

MULȚUMIRI

Scrierea unei cărți în proporție covârșitoare pare o muncă strict individuală, dar modul prin care cei din jur susțin conceperea și finalizarea cărții au un rol deosebit de important.

Mulțumirile mele speciale se îndreaptă în primă instanță lui Dumnezeu Tatăl, lui Dumnezeu Fiul și lui Dumnezeu Duhul Sfânt deoarece bunătatea Dumnezeirii m-a condus să scriu această carte.

Părinții sunt cei care reflectă caracterul lui Dumnezeu în viața copiilor și ei Îl prezintă pe Dumnezeu exact cum este El în inimile lor ca părinți. Mulțumesc enorm de mult familiei mele, în mod special tatălui și mamei care m-au susținut de la primul cuvânt creionat. Susținerea morală, spirituală și emoțională din partea părinților au condus la finalizarea acestei cărți. Sunt profund recunoscător lui Dumnezeu pentru familia pe care mi-a oferit-o și dacă aș putea fi născut a doua oară l-aș implora pe Dumnezeu să-mi ofere aceeași familie.

Biserica reprezintă a doua familie pentru un copil care frecventează Casa de Rugăciune. Mulțumesc Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Pogana pentru sprijinul moral și spiritual pe care mi le-au oferit.

Mulțumesc și prietenilor care mi-au fost aproape și m-au încurajat să mențin linia dreaptă pentru a termina această carte. Sprijinul de a continua și scrie întreaga lucrare a contribuit în proporție covârșitoare la realizarea acestui comentariu.

Și nu în ultimă instanță, îți mulțumesc ție, drag cititor pentru deschiderea inimii tale spre cunoașterea lui Dumnezeu.

Epistola apostolului Pavel adresată credincioșilor din Roma este comparativ cu celelalte scrisori cea mai mare din punct de vedere structural, dar este considerată de majoritatea teologilor cea mai relevantă epistolă a lui Pavel deoarece în interiorul ei sunt cuprinse teme existențiale ale omului.

Scrisoarea începe cu bine cunoscutul salut paulin (vezi Rom. 1:1-17) unde, Pavel se prezintă pe sine ca fiind „rob al lui Iisus Christos" și este „chemat să fie apostol" pentru a vesti Evanghelia lui Dumnezeu omenirii.

Tranziția de la o temă la altă este bine cunoscută în rândul scrierilor lui Pavel, așadar, apostolul face tranziția de la introducere la tema centrală a cărții: „mântuirea omului prin dreptatea lui Iisus". În Rom. 1:18-3:20 este prezentată „radiografia lumii" explicând că întreaga lume este cuprinsă de „virusul păcatui" și dacă nu se va primi „vaccinul" împotriva acestui „virus" rasa umană va fi dominată de virusul mortal al păcatului. Din cauza păcatului care a pătruns omenirea toate gândurile oamenilor s-au îndepărtat de la Dumnezeu și s-au îndreptat spre cele firești (păcătoase). Dumnezeu va judeca în cele din urmă întreaga omenire, dar El va fi găsit drept și omul va fi găsit vinovat dacă nu primește pe Iisus Christos ca Mântuitor și dacă nu acceptă că „neprihănirea se capătă prin credința în Iisus Christos" (vezi Rom. 1:16-17).

În Rom. 3:21-4:25 sunt prezentate cele mai relevante aspecte ale mântuirii omului. În primul rând, neprihănirea este doar prin credință și în al doilea rând, neprihănirea (dreptatea)

lui Iisus Christos ne este atribuită nouă, oamenilor, pentru a fi sfinți înaintea lui Dumnezeu Tatăl.

În Rom. 5:1-8:39 sunt prezentate moartea lui Iisus Christos din cauza păcatelor noastre, contrastul între moartea ispășitoare a lui Iisus și legea mozaică, simbolistica botezului prin moartea și învierea lui Iisus Christos și în ultim rând învierea lui Iisus în detrimentul sfințirii vieții noastre.

În Rom. 9:1-11:36 sunt prezentate „Israelul și biserica"; iar la finele epistolei de la Rom. 12:1-16:27 sunt prezentate caracteristicile unui creștin care a fost născut din nou prin Iisus Christos și prin exemplul vieții Sale de Fiu al Omului și de Dumnezeu.[2]

Autorul

Paternitatea epistolei Romani aparține apostolului Pavel. Această apartenentă paulină nu a fost pusă sub semnul îndoielii nici chiar de părinții apostolici și nici de părinții bisericii. „Vă trimit sănătate în Domnul, eu, Terțiu, care am scris epistola aceasta" (vezi Rom. 16:22). Acest Terțiu care susține că a scris epistola nu a greșit când a înregistrat acest lucru fiindcă el era de fapt secretarul lui Pavel și ca atare Pavel a dictat, iar el a condeit această epistolă.[3]

[2] Structura prezentată mai sus are ca suport de redactare *Colecția raftul lui Tertus, Introducere la cărțile biblice, ed. Viată și sănătate, București, 180-183.*

[3] *Ibid.* 180.

Data și locul scrierii

Apostolul Pavel a scris această epistolă în anul 57-58 d.Cr.[4] Ceea ce este foarte probabil constă în data și locul scrierii. „A străbătut ținutul acesta și a dat ucenicilor o mulțime de sfaturi. Apoi a venit în Grecia unde a stat trei luni. Era gata să plece cu corabia în Siria, dar iudeii i-au întins curse. Atunci s-a hotărât să se întoarcă prin Macedonia” (vezi Fapte 20:2-3). Locul scrierii epistolei este probabil în Corint unde a stat trei luni.[5]

Tema centrală a epistolei

Temă cărții care predomină este oferită de expunerea prin puterea Duhului Sfânt a neprihănirii prin credință, adică a neprihănirii lui Dumnezeu atribuită omului și în corelație cu această temă se întrepătrunde și mântuirea omului oferită de către Dumnezeire prin moartea ispășitoare a lui Iisus Christos.

---

[4] *Ibid.* 181.
[5] *Ibid.*

SCHIȚA CĂRȚII[6]

I. Doctrină: Evanghelia lui Dumnezeu (cap. 1-8)
- **A. Introducere la Evanghelie (cap. 1:1-15)**
- **B. Definirea Evangheliei (cap. 1:16-17)**
- **C. Nevoia universală de Evanghelie (cap. 1:18-3:20)**
- **D. Baza Evangheliei și termenii ei (cap. 3:21-31)**
- **E. Armonia Evangheliei cu Vechiul Testament (cap. 4)**
- **F. Foloasele practice ale Evangheliei (cap. 5:1-11)**
- **G. Triumful lucrării lui Christos asupra păcatului lui Adam (cap. 5:12-21)**
- **H. Calea Evangheliei către o trăire sfântă (cap. 6)**
- **I. Locul legii în viața credinciosului (cap. 7)**
- **J. Duhul Sfânt- Puterea prin care se poate trăi o viață sfântă (cap. 8)**

II. Dispensație: Evanghelia și Israel (cap. 9-11)
- **A. Trecutul Israelului (cap. 9)**
- **B. Prezentul Israelului (cap. 10)**
- **C. Viitorul Israelului (cap. 11)**

III. Îndatoriri: Evanghelia trăită (cap. 12-16)
- **A. În consacrarea personală a fiecărui credincios (cap. 12:1-2)**
- **B. În slujirea prin darurile spirituale (cap. 12:3-8)**
- **C. În raporturile cu societatea (cap. 12:9-21)**

[6] Schița prezentată este exclusiv preluată din William MacDonald, *Comentariul biblic al credinciosului. Noul Testament*, ediția românească din 1998, traducător Doru Motz, editura Christliche Literatur-Verbreitung., pag. 493

D. În raporturile cu stăpânirea (cap. 13:1-7)
E. În raport cu viitorul (cap. 13:8-14)
F. În raporturile cu alți credincioși (cap. 14:1-15:13)
G. În planurile lui Pavel (cap. 15:14-33)
H. În recunoașterea pe care se cuvine s-o acordăm altora (cap. 16)

ABREVIERI

Abrevieri ale cărților Sfintei Scripturi

CĂRȚILE PRIMULUI TESTAMENT

Gen.	Geneza	Ezra	Ezra
Ex.	Exod	Ne.	Neemia
Lev.	Levitic	Est.	Estera
Num.	Numeri	Iov	Iov
Deut.	Deuteronom	Ps.	Psalmi
Ios.	Iosua	Prov.	Proverbe
Jud.	Judecători	Ecl.	Eclesiastul
Rut	Rut	C. Cânt.	Cântarea Cântărilor
1 Sam.	1 Samuel	Is.	Isaia
2 Sam.	2 Samuel	Ier.	Ieremia
1 Reg.	1 Regi	Pl.	Plângeri
2 Reg.	2 Regi	Ez.	Ezechiel
1 Cro.	1 Cronici	Dan.	Daniel
2 Cro.	2 Cronici	Os.	Osea

Ioel	Ioel
Amos	Amos
Obad.	Obadia
Iona	Iona
Mica	Mica
Naum	Naum
Hab.	Habacuc
Țef.	Țefania
Hag.	Hagai
Zah.	Zaharia
Mal.	Maleahi

Cărțile celui de-al Doilea Testament

Matt.	Matei	Ef.	Efeseni
Marc.	Marcu	Filip.	Filipeni
Luc.	Luca	Col.	Coloseni
Ioan	Ioan	1 Tes.	1 Tesaloniceni
Fapte	Faptele Apostolilor		
Rom.	Romani	2 Tes.	2 Tesaloniceni
1 Cor.	1 Corinteni	1 Tim.	1 Timotei
2 Cor.	2 Corinteni	2. Tim.	2 Timotei
Gal.	Galateni	Tit	Tit

Filim.	Filimon
Evr.	Evrei
Iac.	Iacov
1 Petru	1 Petru
2 Petru	2 Petru
1 Ioan	1 Ioan
2 Ioan	2 Ioan
3 Ioan	3 Ioan
Iuda	Iuda
Apoc.	Apocalipsa

Conversații cu Dumnezeu

Un altfel de comentariu biblic la Romani

CUCU ALBERT-BENIAMIN

CAPITOLUL 1

ROBUL LUI CHRISTOS

„Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu”

Romani 1:1[7]

Importanța acestei epistole este covârșitoare deoarece această scrisoare a schimbat vieți și chiar cursul istoriei lumii. Reforma Protestantă s-a născut în urma textului amintit anterior, Rom. 1:17 „Cel neprihănit va trăi prin credință!”. Martin Luther când a înțeles că neprihănirea se capătă prin credința în Fiul lui Dumnezeu a pus bazele Reformei despre care se spune că este cea mai importantă mișcare realizată vreodată în lume.[8]

1. „Pavel, rob al lui Iisus Christos” (Rom. 1:1)

Apostolul Pavel, înainte numit Saul, acel om care prigonea pe primii creștini după moartea și-nălțarea lui Christos urma să

---

[7] În lucrarea de față, pentru fiecare referința scripturistică va fi folosită Biblia tradusă de Dumitru Cornilescu, *Biblia sau Sfânta Scriptură a Vechiului și Noului Testament*, (revizuită ortografic, Societatea Biblică din România, Oradea: Metanoia, 2006).

[8] Augustin a decis să devină un urmaș al lui Christos în urma cărții Romani, în mod special Rom. 13:13-14 în anul 380 d.Cr. O altă influență majoră a cărții Romani a fost Reforma Protestantă, când Martin Luther a înțeles că „cel neprihănit va trăi prin credință” (vezi Rom. 1:17). John Wesley a primit mântuirea ca fiind o certitudine ascultând prefața cărții Romani scrisă de Martin Luther în anul 1738. (vezi William MacDonald, *Comentariul biblic al credinciosului. Noul Testament,* ediția germană din 1992-94 și al ediției românești 1998, traducător Doru Motz, editura Christliche Literatur-Verbreitung., pag. 491)

devină un ucenic al lui Iisus. Pavel este cel care a fost de față la moartea primului creștin, primul martir creștin, Ștefan. Acest Pavel, un tiran, un despot; rob al morții, rob al lui Satan devine „rob al lui Isus Hristos” (Rom. 1:1).

Pavel de multe ori se identifică ca rob al lui Iisus și de multe ori așază semnul de egalitate între creștin și rob. A fi rob al lui Christos nu este o umilință sau o înjosire, ci este o dovadă de slujire și smerenie.

Sensul de „rob” are înțelesul de a aparține unui stăpân. Pavel aparținea unui Stăpân blând precum un miel. Pe lângă rolul de apartenență, „rob” semnifică și obligativitatea de a îndepliniri stăpânului anumite sarcini.

A aparține lui Iisus Christos și a îndeplini sarcinile Mântuitorului înseamnă să fii „rob”. Pavel aparținea lui Iisus și Îi slujea lui Iisus.

Și noi suntem „robi” care aparținem lui Christos datorită Jertfei Sale și suntem îndemnați, constrânși (Rom. 2:4) să-I slujim în urma Sacrificiului Său. Este un privilegiu divin și pentru noi astăzi să fim robi ai lui Iisus. A fi robul lui Christos înseamnă a fi eliberat de sub robia lui Satan și de sub robia păcatului. Iisus ne-a plătit un preț enorm pentru a ne „răscumpăra”, pentru a fi slujitori. Și tu ești un „rob” al lui Iisus Christos. Un rob care este liber să devină fiu al lui Dumnezeu.

2. „Chemat să fie apostol, pus deoparte” (Rom. 1:1)

Pavel a fost chemat în mod direct de Însuși Iisus Christos pentru a deveni apostol. A fi apostol al lui Iisus însemna să fii chemat în mod direct de El, fapt ce se concretizează în cei 12

ucenici, apostoli, discipol aleși înainte de a-Și începe marea lucrare de Răscumpărător.

Pavel a primit o chemare specială și a fost pus deoparte pentru o lucrare deosebită. Pavel trebuia să fie un ucenic al Neamurilor[9] și să le vestească oamenilor Vestea Bună a mântuirii doar prin Christos.

Pavel a fost chemat de Iisus, dar și tu astăzi ești chemat de Iisus pentru a propovădui Evanghelia lumii întregi. (Mat. 24:14). Avem un mandat de a fi misionari în lume și acest lucru nu este o opțiune, ci este o „obligativitate divină” (vezi Mat. 28:19-20).

Tu ai aceeași misiune solemnă ca și a apostolului. Diferența între noi și Pavel este că el a acceptat și și-a însușit această misiune, pe când noi încercăm să amânăm cât mai mult cu putință această „slujbă duhovnicească”.

3. **„ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu” (Rom. 1:1)**

Pavel declară:

„Fraților, vă mărturisesc că Evanghelia propovăduită de mine nu este de obârșie omenească; pentru că n-am primit-o, nici n-am învățat-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos. Ați auzit, într-adevăr, care era purtarea mea de altădată în religiunea iudeilor......Dar când Dumnezeu – care m-a pus de o parte din pântecele mamei mele și m-a chemat prin harul Său – a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul Său ca să-L vestesc între Neamuri, n-am întrebat pe nici un om, nici nu m-am suit la

[9] Apostolia lui Pavel îndreptată spre „Neamuri” înseamnă că lucrarea sa de ucenic trebuia să se concentreze spre acei oameni care nu făceau parte etnică din poporul iudeu. Pavel era cel prin intermediul căruia toți deveneau una-n Christos.

Ierusalim la cei ce au fost apostoli înainte de mine, ci m-am dus în Arabia. Apoi, m-am suit din nou la Damasc.”

(Gal. 1:11-17)

Pavel predica o Evanghelie a lui Dumnezeu care Îl avea în centrul discuțiilor doar pe Iisus Christos (vezi Rom. 1:3-4).

Orice cuvântare a lui Pavel Îl viza în mod direct pe Iisus și aceasta înseamnă o Evanghelie a lui Dumnezeu bazată pe Dumnezeu, nu pe mama lui Iisus, nu pe „sfinții ucenici”, nu pe „sfinții din zilele noastre”, nu.[10] Dacă vorbirea sau propovăduirea noastră nu-L are pe Iisus în centru nu este a lui Dumnezeu, ci este o evanghelie plăsmuită de mintea omenească și nu are continuitatea și aprobarea din partea lui Dumnezeu.

Dumnezeu să ne ajute să înțelegem faptul că noi suntem:

1. Robi ai lui Iisus fiindcă ne-a eliberat de sub robia lui Satan

2. Chemați să fim ucenici și

3. Să vestim Evanghelia lui Dumnezeu nu a oamenilor.

[10] Promovarea „cultului propriu” în zilele noastre a ajuns la cote alarmant de periculoase fiindcă Îl dezbracă pe Iisus de divina Sa natură și așază în locul lui Dumnezeu Fiul pe omul creat care pretinde că ține locul lui Dumnezeu și cere închinare în mod direct ca fiind de la egal-la-egal cu Dumnezeirea. Toți acei predicatori, lideri religioși sau oricare altă personalitate care tinde sau pretinde că trebuie să i se aducă închinare ar trebui să se declanșeze un semnal de alarmă în noi înșine astfel încât să discernem „oamenii falși” și „oamenii sinceri” (vezi Gal. 1:6-10). Închinarea la oameni, animale, obiecte intră sub interdicția poruncii oferită de Dumnezeu pe muntele Sinai: „să nu ai alți dumnezei în afară de Mine” (vezi Exod 20:3).

„CEL NEPRIHĂNIT VA TRĂI PRIN CREDINȚĂ”

„...deoarece în ea este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credință”

Romani 1:17

Epistola către Romani a fost scrisă în jurul anului 56 d.Cr.[11] Referința din Romani 16:1 la orașul portuar din Corint ne demonstrează că această scrisoare a fost scrisă în Corint în acea perioadă de trei luni cât timp a poposit Pavel în cetate.

Paternitatea cărții Romani aparține apostolului Pavel și chiar această paternitate este susținută și de cei mai mari sceptici și de ereticii[12] primelor secole[13].

---

[11] *Colecția raftul lui Tertus, Introducere la cărțile biblice, ed. Viată și sănătate, București,* 181.

[12] Termenul <<eretic>> folosit în acest context nu este în sens peiorativ, ci dorește să arate o învățătură religioasă bazată pe Scriptură care este schimbată și ulterior respinsă de o anumită persoană, adică doctrina despre Trinitate este o învățătură admisă la nivel plenar de către Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea bazându-se pe dovezi Biblice. O persoană din interiorul Bisericii Adventiste care schimbă sau respinge această învățătură scripturistică poate fi numită „heterodoxă” [de la ortho-„dreaptă”+ doxa „gândire/credință” sau „eretică”. Termenul de <<erezie>> provine din grc. Hairesis (de la haireomai, „a alege”, „a opta”) și înseamnă a alege să te rupi din învățătura Bisericii întregi, a rupe Trupul lui Christos, adică Biserica Sa cea dreaptă. (vezi Art. "Erezii", în: Pr. Prof. Dr. Ion Bria, Dicționar de teologie ortodoxă, EIBMBOR, București, 1981).

[13] Marcion este primul care amintește despre paternitatea lui Pavel la epistola către Roma (vezi William MacDonald, *Comentariul biblic al credinciosului.*

1. „cel neprihănit va trăi prin credința” (Rom. 1:17)

Majoritatea creștinilor cunosc acest verset biblic fiindcă prin el s-a adus schimbarea în lume[14], dar ceea ce este interesant constă în faptul că noi atribuim în mod direct acest verset lui Pavel, dar lucrurile nu stau întocmai astfel.

Înainte cu 500-600 de ani o altă persoană a spus-o înaintea lui Pavel. Profetul Habacuc este cel care pentru prima dată afirmă o neprihănire prin credința.

„iată i s-a îngâmfat sufletul, nu este fără prihană în el, dar cel neprihănit va trăi prin credința lui” (vezi Hab. 2:4)

Hab. 2:4 **Habacuc**	**Rom. 1:17** **Pavel**
„iată i s-a îngâmfat sufletul, nu este fără prihană în el, dar cel neprihănit va trăi prin credința lui”	„deoarece în ea este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credință.”

Sunt două texte, doi autori diferiți care au trăit în perioade diferite (600 de ani distanță), context diferit, mentalitate diferită, dar același Dumnezeu. Unitatea Bibliei o oferă Dumnezeu, ci nu omul. Acest aspect oferă concluzia unității și inspirației Bibliei ca fiind Cuvântul revelat al lui Dumnezeu oferit omenirii.

Noul Testament, ediția germană din 1992-94 și al ediției românești 1998, traducător Doru Motz, editura Christliche Literatur-Verbreitung., pag. 491).

[14] Vezi Reforma Protestantă având ca fundament incipient textul furnizat de Rom. 1:17.

Analizând în continuare se poate observa că nu Habacuc de la sine înțelepciune înregistrează aceste cuvinte, ci Însuși Dumnezeu Tatăl[15] spune „dar cel neprihănit va trăi prin credința lui” (Hab. 2:4).

a. Neprihănirea prin credință din prisma lui Habacuc

A fi neprihănit înseamnă a fi „drept”, „nevinovat”, iar a avea credință înseamnă a fi „statornic”, a avea o „siguranță” sau a fi „sigur”.

Habacuc trecea prin momente dificle ale ființării sale deoarece urma să fie luat ca prizonier de către caldeeni, dar Dumnezeu oferindu-i o rază de speranță îi spune că „cel neprihănit va trăi prin credință”, cu alte cuvinte Habacuc primește o încurajare din partea lui Dumnezeu cum că oamenii sau rămășița care va fi „statornică” și se va „asigura” în Dumnezeu; va rămâne în viață datorită dreptății Sale și a nevinovăției pe care o oferă credința în salvarea de către Dumnezeu.

b. Neprihănirea prin credință din prisma lui Pavel

Pavel citează acest verset din PT[16] fiindcă voia să susțină că el vorbește din Scripturi și nu fabulează.

[15] Autorul acestei cărți nu dorește să minimalizeze autenticitatea întregii Scripturi când a afirmat: „Însuși Dumnezeu Tatăl” fiindcă el crede că întreaga Biblie este Scrisă de Dumnezeu Duhul Sfânt (2 Tim. 3:17-17). Fiecare text biblic este scris de Dumnezeu Însuși și nu doar acele texte în care este precizat „Dumnezeu a spus”. Dar, autorul prin această remarcă dorește să scoată în relief „acțiunea directă sau implicarea directă a lui Dumnezeu” în actul de Revelație divină; între Dumnezeu și om.

[16] Acest acronim înseamnă „Primul Testament”. Autorul folosește în această lucrare „Primul și al Doilea Testament” pentru a evita înțelegerea eronată că

Dreptatea lui Dumnezeu sau Neprihănirea lui Dumnezeu s-a arătat în mod desăvârșit la cruce când Însuși Fiul Lui a murit pentru păcatele și pentru mântuirea oamenilor care erau nedrepți, vinovați.

Prin urmare, noi astăzi, suntem neprihăniți sau drepți prin moartea și învierea lui Christos. Această credință ne oferă oportunitatea mântuirii: Să credem în Fiul lui Dumnezeu ca în calitate de Dumnezeu, de Jertfã, de Mântuitor și de Judecător. Iisus Christos te iubește atât de mult încât Și-a oferit viața Sa pentru ca tu împreună cu mine să devenim copiii Săi.

„Vechiul Testament” este literal „vechi” și „Noul Testament” este „nou”. Dar cu toate acestea chiar dacă folosim „Vechiul” și „Noul” nu trebuie să considerăm lipsit de importanță Vechiul Testament sau de o mai mare importantă Noul Testament deoarece „întreaga Scriptură este compusă din cele două „mâini ale lui Dumnezeu”.

MÂNIA LUI DUMNEZEU

„Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor care înăbușă adevărul în nelegiuirea lor”

Romani 1:18

Odată cu intrarea păcatului în lume din cauza neascultării de porunca lui Dumnezeu, lumea cu tot ceea ce a fost așezată pe ea a început să se degradeze, să „moară”. Adam când a văzut prima dată cum un copac se dezbracă de frunzele sale a plâns mai tare decât își plânge astăzi cineva un decedat[17].

Odată cu degradarea omului; mânia lui Dumnezeu nu a putut sta deoparte. Dar ce înseamnă mânia lui Dumnezeu? În primul rând, nu este aceeași mânie dezagreabilă pe care o are omul de astăzi fiindcă noi suntem pradă sentimentelor păcătoase și Dumnezeu nu este păcătos pentru a avea mânia noastră. Mânia lui Dumnezeu reprezintă dezaprobarea păcatului și ca act final retragerea Slavei Sale dumnezeiești ca în cazul slavei lui Adam și a Evei.

Sunt două motive primare ce declanșează înlăturarea slavei lui Dumnezeu:

[17] Ellen G. White, Consecințele răzvrătirii, în *Istoria Mântuirii* (București: Viață și Sănătate).

a. **„împotriva oricărei __necinstiri__** [lipsă de respect față de Dumnezeu] **a lui Dumnezeu”**
b. **„împotriva oricărei __nelegiuiri__** [răutate, nedreptate] **a oamenilor care __înăbușă__** [a reține, a ține captiv, a împiedica, a retrage, a sufoca] **adevărul în nelegiuirea lor”**

Din cauza acestei slave a lui Dumnezeu care nu mai este peste om este NEVOIE URGENTĂ DE UN MÂNTUITOR.

1. **Dezumanizarea omului și nebunia înțelepciunii**

„S-au fălit că sunt înțelepți și au înnebunit, și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târâtoare” **(Rom. 1:22-23).**

Din cauza dorinței acute de a avea o formă vizibilă, palpabilă a unei zeități, omul în „înțelepciunea” sa a conceput un plan care să fie satisfăcător lui însuși și astfel a cioplit, sculptat, pictat, împăiat zei pentru a se închina acestora.

În **vs. 23** se poate observa cum are loc procesul de dezumanizare al omului și procesul de regres intelectual și spiritual ajungând ca omul să se închine unei reptile, unei târâtoare (poți observa un regres al puterii, formei, înțelepciunii ființelor, s-a ajuns de la închinarea la om la târâtoare). Cât de înjositor pentru omul creat după Chipul Dumnezeirii să acorde o atenție mai mare unei reptile astfel încât prin actul închinării să accepte că el, omul este inferior acelei reptile, sculpturi.

A te închina cuiva înseamnă să conștientizezi și să accepți că acel „cineva” sau „ceva” este net superior ție. Cu alte cuvinte

omul a ajuns în stadiul să admită că o târâtoare este net superioară ființei create din mâna lui Dumnezeu, creată după Chipul Divin și creată spiritual prin sângele lui Iisus. Este o adevărată nebunie accepțiunea unei astfel de închinări dezumanizatoare.

2. **„Așa că nu te poți dezvinovăți” (Rom. 1:20)**

Un martor ce demonstrează că Dumnezeu trebuie să fie Singurul Dumnezeu căruia să I te închini este însăși crearea lumii de către Dumnezeire. Dumnezeirea a creat Pământul ca bornă spirituală de a conștientiza pe fiecare om cât de mare este puterea dumnezeiască. Prin actul creației se relevă două atribute ale lui Dumnezeu:

a. **Puterea Lui veșnică (Rom. 1:20)**
b. **Dumnezeirea Lui Dumnezeu (Rom. 1:20)**

Dar, omul prin „înțelepciunea” sa a denaturat creația lui Dumnezeu și în loc să se închine Creatorului, omul a început să se închine creaturilor sau creației lui Dumnezeu și acest lucru s-a văzut prima dată când Eva s-a „închinat” șarpelui, Satanei și a devenit rob păcatului **(Rom. 1:25)**

Omul din nefericire nu se poate dezvinovăți de faptul că a trăit în întuneric. Însuși Dumnezeu prin creația Sa a arătat lămurit omului că El este Singurul Dumnezeu adevărat.

Noi merităm manifestarea „mâniei” lui Dumnezeu, dar datorită dragostei divine noi primim manifestarea „milei” lui Dumnezeu.

„femeile lor au schimbat întrebuințarea firească a lor”... „bărbații au părăsit întrebuințarea firească a femeii...au săvârșit parte bărbătească cu parte bărbătească lucruri scârboase”

Romani 1:26-27

În contextul de față, unde apostolul Pavel condamnă păcatele neevreilor (Rom. 1:18-32), iar în Rom. 2 Pavel susține și demonstrează că și evreii sunt păcătoși și în cele din urmă în cap. 3 Pavel afirmă fără ezitare că toți oamenii sunt pierduți din cauza păcatului, fie evreu, fie neevreu și toți au nevoie de un Mântuitor.

„căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului” **(Rom. 1:25).**

S-a discutat anterior că oamenii de la prea multă „înțelepciune” au schimbat dumnezeul. Ei au înlocuit închinarea la Dumnezeul Creator în schimbul închinării la creatură și astfel au schimbat natura firească a închinării.

Care este Motivul pentru care au apărut idolatria, homosexualitatea, lesbianismul și păcatele din „Lista lui Satana” din **Rom. 1:29-31**?

Motivul: „Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestemate, ca sa facă lucruri neîngăduite” **(Rom. 1:28).** Motivul

este că ne-am îndepărtat de Dumnezeu și ne-am îndepărtat de la Cuvântul Său înlocuindu-L cu legile, poruncile, crezurile, ideile, filosofiile noastre susținând că noi avem dreptate și că Dumnezeu este un mincinos și nu știe ce este cu adevărat de bun augur pentru noi.

1. **„bărbații...au săvârșit parte bărbătească cu parte bărbătească lucruri scârboase" (Rom. 1:27)**

a. **Ce spune Primul Testament despre homosexualitate?**

În timpurile lui Moise această practică era pedepsită cu moartea. „Să nu te culci cu un bărbat cum se culcă cineva cu o femeie" **(Lev. 18:22) iar** consecința „căci toți cei ce vor face vreuna din aceste spurcăciuni vor fi nimiciți din mijlocul poporului lor" **(Lev. 18:29).**

„Dacă un om se culcă cu un om, cum se culcă cineva cu o femeie, amândoi au făcut un lucru scârbos, să fie pedepsiți cu moartea: sângele lor să cadă asupra lor" **(Lev. 20:13).**

b. **Ce spune al Doilea Testament despre homosexualitate?**

„Și, măcar că știu hotărârea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri sunt **vrednici de moarte**, totuși, ei nu numai ca le fac, dar și găsesc de buni pe cei ce le fac" **(Rom. 1:32).**

Dacă te întrebi dacă este păcat actul homosexualității răspunsul este fără echivoc: DA! Dar acest lucru nu înseamnă că atitudinea noastră față de această categorie de oameni trebuie să fie barbară.

Dumnezeu urăște păcatul, nu urăște pe păcătos, tot astfel și noi trebuie să urâm păcatul nu pe păcătos. Fiind fii și fiice, prinți și prințese ale lui Dumnezeu trebuie să îndreptăm pe cel păcătos spre Christos fiindcă și pentru homosexual și pentru orice altă formă a păcatului Iisus a murit pentru a putea fi mântuit.

Fără dubii atitudinea noastră față de homosexuali trebuie să fie plină de iubire și plină de o dorința spre reabilitare. De ce? Fiindcă lista din **Rom. 1:29-31** ne demonstrează că păcatul „vicleniei", „uciderii", „bârfitori", „lăudăroși", „neascultători de părinți" se situează pe aceeași treaptă a uciderii din pricina practicării lor.

Dacă ai o atitudine de ființă primitivă față de un homosexual, atunci ar trebui să ai aceeași atitudine și pentru cei care-și bat părinții, care sunt lăudăroși, care sunt bârfitori.

Să nu uităm că pentru a înțelege foarte bine natura acestui păcat trebuie să ținem cont de context, iar contextul ne arată că este vorba despre Creațiune în actul închinării la Dumnezeu. Omul a denaturat adevărata închinare în închinarea dobitoacelor, omului, târâtoarelor. Tot astfel trebuie să înțelegem și homosexualitatea.

2. Crearea omului determină sexul individului

Dumnezeu a creat parte bărbătească și parte femeiască. Adam și Eva au fost heterosexuali, iar cei care încearcă să despice firul în milioane de bucăți dau dovadă de încăpățânare. Omul și femeia vor fi un singur trup datorită compatibilității lor.

Observăm că Biblia spune: „dar pentru om nu s-a găsit nici un ajutor care să i se potrivească" **(Gen. 2:20).**

Dumnezeu a creat familia monogamă, parte bărbătească și parte femeiască. În schimb, omul a denaturat această natură firească pe care Dumnezeu a creat-o și au înlăturat sau îndepărtat întrebuințarea firească a individului în detrimentul plăcerilor păcătoase.

În acest scurt material s-a demonstrat cât s-a putut că noi trebuie să urâm păcatul homosexualității, dar să nu urâm omul, ci trebuie să-l ajutăm pentru reabilitarea în Christos fiindcă El poate salva și pe homosexual. Deoarece Iisus Christos dorește ca toți oamenii să fie mântuiți, El a murit pentru păcătoși, atât pentru ucigași, curvari, homosexuali, dar ei trebuie să abandoneze aceste obiceiuri ce-i înrobesc în mocirla păcatului.

În al doilea rând, atât Primul, cât și al Doilea Testament susțin ideea că homosexualitatea este o născocire omenească și păcătoasă.

În al treilea rând, Dumnezeu a creat parte bărbătească și parte femeiască. Și să nu uităm că respingerea lui Dumnezeu și înlăturarea adevărului conduc pe om la practicarea păcatelor menționate în **Rom. 1:18-31.**

În ultimul rând, noi nu trebuie să urâm pe cel care practică păcatul, într-o atitudine de iubire față de aproape trebuie să-L prezentăm pe Iisus ca Mântuitor care Și-a dat viața pentru el și prin urmare s-ar putea ca unele persoane să-L accepte ca Salvator abandonând păcatul homosexualității, curviei, lăudăroșiei, lăcomiei...

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu **lumea(toți păcătoșii, toată lumea),** încât a dat pe Singurul Lui Fiu, pentru

ca **oricine (Oricine, fie homosexual, lacom, ateu)** crede în El **(să abandoneze păcatele ce-l despart de Dumnezeu)** să nu piară, ci să aibă viață veșnică”[18] (Ioan 3:16).

[18] Sublinierea aparține autorului acestei lucrări

CAPITOLUL 2

NU CONTEAZĂ CINE EȘTI CÂT TIMP JUDECI

„Așadar, omule, oricine ai fi tu, care judeci pe altul, nu te poți dezvinovăți; căci prin faptul că judeci pe altul, te osândești singur; fiindcă tu, care judeci pe altul, faci aceleași lucruri”

Romani 2:1

Pasajul din Romani 2:1-16 se ocupă exclusiv cu JUDECATA sau despre JUDECATA lui Dumnezeu. În acest pasaj sunt vizate cele două mari categorii de oameni care ascultă și care nu ascultă de Legea lui Dumnezeu: 1. Neamurile și 2. Iudeii.

Dacă recitești Romani 1:29-31 vei vedea „Lista lui Satan” pe care unii și-o însușesc în viețile lor. În acel pasaj Pavel acuza în mod direct și implicit toate neamurile care nu au o Lege, dar și pe iudeii care poate citeau această scrisoare și se bucurau fiindcă ei aveau o altfel de „lumină” până când Pavel le spune că atunci când judeci pe altul de păcatele lui arată în mod fățiș osânda pe care ți-o așezi singur deasupra capului tău. Judeci pe altul, dar tu faci exact aceleași lucruri „scârboase”. Este mult mai ușor să devenim „radar de păcate” și să acuzăm pe alții, să criticăm decât să ne vedem propriile păcate și să aibă loc o îndepărtare a acestora din viața noastră.

1. **„care va răsplăti fiecăruia după faptele lui” (Rom. 2:6)**

La ce s-a referit apostolul Pavel în acest text? Se poate afirma că mântuirea se primește prin intermediul faptelor bune pe care le faci? Dacă nu se referă la acest aspect, atunci la ce?

a. **Poate cineva să fie mântuit prin propriile fapte?**

Pentru a răspunde acestei întrebări trebuie să amintim două texte: Isaia 53:6 „Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui” și Rom. 3:23 „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”.

Nimeni prin el însuși/însăși nu poate fi mântuit/ă fiindcă toți suntem păcătoși și toți rătăcim ca niște oi fără Păstor, prin urmare, Soluția la problema păcatului și Calea spre mântuire este Iisus Christos.

b. **Când apar în viața unui om faptele bune ale credinței?**

Un om atunci când este născut din nou prin Duh Sfânt în interiorul lui se schimbă totul și prin urmare ca un rezultat al schimbării direcției la 180 de grade omul poate face fapte demne de credința lui. Faptele bune ale credinței apar atunci când are loc pocăința, iar pocăința înseamnă să te lupți cu tine însuți, să abandonezi persoana ta veche și să-L accepți pe Christos ca Mântuitor și Salvator. Persoana veche înseamnă momentul când cineva era înrădăcinat în vreun păcat, iar abandonarea acestei persoane vechi sau a eului înseamnă abandonarea acelor păcate din viața acelei persoane.

Faptele bune pe care un om le face nu vin ca motiv pentru mântuire, ci ele vin ca un rezultat al mântuirii omului după ce are loc pocăința sau nașterea din nou prin Iisus Christos.

2. **„căci înaintea lui Dumnezeu nu se are în vede fața omului” (Rom. 2:11)**

În acest pasaj este vorba despre judecata lui Dumnezeu peste cei buni și peste cei răi (vezi Rom. 2:5-11), iar acest verset zugrăvește o pace divină ce se așază peste om.

Dacă în ziua de astăzi în sălile de judecată judecătorii se uită la fața omului (haine, bani, statut, etc.), în Ziua Mâniei lui Dumnezeu, unde va avea loc judecata oamenilor nu va exista favoritisme fiindcă „judecata lui Iisus este dreapta**” (Rom. 2:2).**

Dreptatea lui Dumnezeu va prezida Sala de Judecată din fața Tronului lui Iisus.

Probleme mari ce există în sânul credincioșilor se învârt în jurul „judecăților” pe care oamenii le fac unii altora. Omul are în firea lui dorința aceasta de dezvinovățire și de lașitate. În loc să-și asume păcatul sau greșeala, omul caută un „țap ispășitor”.

Gândește-te la Adam care a dat vina pe Eva, Eva a dat vina pe șarpe și ambii au dat vina pe Dumnezeu fiindcă i-a creat (Gen. 3:7-24). Așa suntem și noi, în loc să ne cercetăm singuri și să ne analizăm viața de credință ne este mai ușor să observăm greșelile altora decât să le acceptăm pe ale noastre și să corectăm ce este de corectat și de abandonat ce este de abandonat.

Pavel spune clar: „Și crezi, omule, care judeci pe cei ce săvârșesc astfel de lucruri, și pe care le faci și tu, ca vei scăpa de judeca lui Dumnezeu” **(Rom. 2:3).**

Dacă ne gândim că judecând pe alții vom scăpa de judecata lui Dumnezeu, atunci înseamnă că nu-L cunoaștem pe Dumnezeu și că a noastră credință este doar ca nisipul în vânt.

Judecându-ne singuri, analizându-ne viața noastră de credință și luând decizii demne de credință astfel încât să corectăm ce este de corectat la noi ne va scuti de judecata lui Dumnezeu fiindcă dorim ca în acest moment să fim iertați de Dumnezeu și să abandonăm tot ce ne ține îndepărtați de Creatorul nostru.

„IUDEII/ADVENTIȘTII[19] NU SE POT DEZVINOVĂȚI”

Romani 2:17-24

„Tu, care te numești iudeu, care te rezemi pe o Lege, care te lauzi cu Dumnezeul tău, care cunoști voia Lui, care știi să faci deosebire între lucruri, pentru că ești învățat de Lege, tu, care te măgulești că ești călăuza orbilor, lumina celor ce sunt în întuneric, povățuitorul celor fără minte, învățătorul celor neștiutori, pentru că în Lege ai dreptarul cunoștinței depline și al adevărului...”

Apostolul Pavel în capitolul 2 enumeră păcatele și nelegiuirile neamurilor: **Romani 2:1-4. Romani 2:9**. Acestea sunt câteva texte care arată că indiferent că ești iudeu sau grec dacă nu cauți să faci voia lui Dumnezeu nu vei avea parte la moștenirea divină (**Efeseni 5:17**). Pavel scrie celor din Roma că neamurile vor fi judecate după legea pe care și-o fac ei, cu alte cuvinte o altă lege în afară de cea pe care Dumnezeu a dat-o și acest lucru are o singură rezolvare: pierderea vieții veșnice.

In continuare, Pavel după ce explică că cel care nu are Lege va fi condamnat de Dumnezeu, acum apostolul spune că cel care ia aminte la Legea lui Dumnezeu și nu o împlinește va

[19] Termenul <<adventist>> este folosit în acest context nu cu sensul de a critica, marginaliza sau defăima, ci în sens „didactic”, adică fiece adventist să se pună pe el însuși ca exemplu printr-o autocercetare minuțioasă, dar nu doar cei din cadrul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea pot face acest exercițiu, ci chiar toți creștinii ce-L au pe Iisus Christos ca Mântuitor.

fi osândit de Legea aceasta pe care a neglijat-o (**Romani 2:12-13).**

Și apostolul după ce creează cadrul specific până la versetul 17, aici Pavel are în vedere în special pe iudeii: poporul ales al lui Dumnezeu. Iudeii sunt cei care au fost salvați de Dumnezeu din Egipt prin Moise. Așadar, ei (iudeii) se credeau a fi speciali comparativ cu celelalte neamuri fiindcă interpretau eronat acest privilegiu de a fi popor ales de Dumnezeu.

Vreau să scot în evidență două lucruri în dreptul iudeilor:

1. Ei aveau o Lege pe care o credeau normă de viață
2. Se lăudau cu Dumnezeu înaintea oamenilor

Una dintre cele mai grozave greșeli este aceea că ei (iudeii) împlineau legea lui Dumnezeu doar cu auzul și nu cu împlinirea practică a Legii divine (**Romani 12:13).** De aceea, Pavel i-a mustrat fiindcă ei se credeau superiori altora.

Ei se considerau învățători și erau învățători fiindcă iudeii de mici învățau pasaje din Sfânta Scriptură, dar din versetul 21, Pavel creează antiteza între ceea ce spuneau iudeii că fac și ceea ce aceștia făceau cu adevărat.

„Tu care nu propovăduiești: „Să nu furi”, furi? Să nu preacurvești, preacurvești? Tu, căruia ți-e scârbă de idoli, le jertfești templele? Tu care te lauzi cu Legea lui Dumnezeu, necinstești pe Dumnezeu prin călcarea acestei Legi?”

Acestea sunt cuvintele pe care Pavel le-a adresat iudeilor, cei care credeau că sunt privilegiați de Dumnezeu.

Ce trebuie să învățăm din aceste scurte rânduri?

- Dacă avem Legea lui Dumnezeu în inimă să o împlinim.
- Nu trebuie să ne lăudăm cu Dumnezeu înaintea oamenilor, ci trebuie să-I fim recunoscători.
- Dacă eu zic altuia să-și iubească părinții, tot astfel în viața mea să existe iubirea față de părinți.
- Dacă eu îndrum pe un om la Iisus, atunci înseamnă că eu mi-am predat viața lui Christos și eu sunt prieten cu Iisus și doresc ca și alții să-L cunoască pe Mântuitorul.

Noi, ca urmași ai lui Iisus, trebuie să fim atenți la viața noastră și să nu avem garanția că numele confesiunii din care facem parte ne va salva, oo, nu! Cel care ne poate salva este doar Iisus Christos (**Rom. 3:21).**

CE ESTE CU ADEVĂRAT TĂIEREA ÎMPREJUR?

„Iudeu nu este acela care se arată pe din afară că este iudeu; și tăiere împrejur nu este aceea care este pe din afară”

Romani 2:28

Pavel se înfățișează înaintea acelor iudei care pretindeau că practicarea circumciziei era „sfântă” ca venind de la Dumnezeu în mod direct; și acest lucru nu-l putem nega fiindcă venea de la Dumnezeu și era un lucru sfânt, adică pus deoparte pentru evrei.

Dar ce reprezenta cu adevărat actul circumciziunii? Se mai practică astăzi?

1. Avraam, vectorul prin care a pătruns circumciziunea

În Gen. 17:11-14 este oferit de Dumnezeu actul prin intermediul căruia oamenii trebuiau să comemoreze legământul lui Dumnezeu cu Avraam. Despre ce legământ este vorba? (vezi Gen.17:1-8) Dumnezeu îl face pe Avraam tatăl multor neamuri, un neam binecuvântat de Dumnezeu, un neam care dacă va asculta de Dumnezeu va fi o lumină pentru popoarele din jurul lui.

Acest act al circumciziei presupunea o comemorare sau o readucere aminte a acestui legământ între Dumnezeu și Avraam.

În întreaga Scriptură simbolurile predomină, tipurile și arhetipurile sunt predominante. Dumnezeu prin atotștiința Sa a

hotărât ca omul care are „darul” de a uita lucruri să i se aducă aminte prin diferite metode, să ofer câteva exemple:

a. Sabatul

Este un semn al lui Dumnezeu cu scopul de aducere aminte de actul creațiunii, Sabatul este comemorarea creației lui Dumnezeu. Și este una dintre cele 10 porunci. În fiecare săptămână, odată cu venirea zilei a șaptea, sâmbăta trebuie să se aibă în vedere realitatea creării lumii acesteia.

b. Tăierea împrejur sau circumcizia

Este un semn al aducerii aminte de legământul lui Dumnezeu cu Avraam

c. Botezul

Reprezintă semnul prin care comemorăm și acceptăm Moartea și Învierea lui Iisus Christos. Actul botezului arată în mod public angajamentul față de Iisus și predarea întregii ființe Lui.

d. Cina Domnului

Reprezintă actul prin care comemorăm Jertfa Răscumpărătoare a lui Iisus Christos pe care a adus-o pentru iertarea păcatelor oamenilor.

2. Pavel și circumciziunea

Pavel vine și spune că cel care este circumcis și nu face voia lui Dumnezeu și viața lui este depravată din punct de vedere spiritual înseamnă că „tăierea împrejur este egală cu zero” și înaintea lui Dumnezeu nu te salvează circumciziunea.

Pentru Israel, actul circumciziunii reprezenta o aducere aminte de Dumnezeu, pentru Israelul spiritual care este Biserica lui Dumnezeu, circumciziunea trebuie să însemne botezul pe care îl facem cu scopul morții omului celui păcătos și nașterea omului celui nou în Iisus Christos prin Numele Tatălui, al Fiului și Duhului Sfânt.

„Iudeu nu este acela care se arată pe din afară că este iudeu; și tăiere împrejur nu este aceea care este pe din afară”

Ci iudeu este acela care este iudeu înăuntru; și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de iudeu își scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu”

(Romani 2:28-29).

Noi, ca în calitatea de creștini trebuie să manifestăm credința în lume, să fim o lumină pentru orbi și prin faptele noastre, atitudinea noastră, hainele noastre, vorba noastră, hrana noastră prin însăși întreaga viață trebuie ca lumea să-L vadă lămurit pe Iisus în inimile (mințile) noastre. Tu cum Îl arăți pe Iisus celorlalți? Ce portret își fac oamenii despre Iisus când te văd?

CAPITOLUL 3

BENEFICIILE CREDINȚEI ÎN CHRISTOS!

„Care este deci întâietatea (surplusul)[20] iudeului sau care este folosul tăierii împrejur?”

Romani 3:1

În primele 9 versete ale capitolului al 3-lea Pavel continuă să demonstreze cu argumente plauzibile vinovăția sau „naivitatea spirituală” a iudeilor, dar aceste 9 versete prezintă într-un mod atractiv și intens un așa zis dialog între „iudeul care pune la îndoială spusele lui Pavel din Romani 2:1-29 și însuși apostolul „Pavel”.[21]

Cu alte cuvinte capitolul 3 începe cu o întrebare a „iudeului suspicios” (pentru a înțelege mai bine spusele lui Pavel voi nota fiecare verset cu IS reprezentând „iudeul suspicios” și AP reprezentând argumentele „apostolului Pavel”

Structura**[22]** pasajului din Rom. 3:1-8...

---

[20] Sublinierea aparține autorului acestei cărți

[21] William MacDonald, *Comentariul biblic al credinciosului. Noul Testament*, ediția românească din 1998, traducător Doru Motz, editura Christliche Literatur-Verbreitung.

[22] Sistematizarea versetelor astfel încât să se cristalizeze două aspecte: 1. Întrebarea iudeului suspicios (IS) și 2. Argumentul (răspunsul) apostolului Pavel (AP).
Rom. 3:1 (IS)
Rom. 3:2 (AP)

1. **„Care este deci întâietatea iudeului sau care este folosul tăierii împrejur?” (IS[23]) Rom. 3:1**

Iudeii au fost foarte atenți la spusele lui Pavel din capitolul al doilea și când au auzit toate acele lucruri despre ei ca popor ales al lui Dumnezeu era logic să se întrebe dacă lucrurile stăteau cum spunea Pavel sau nu, atunci ce „prioritate” mai au iudeii ca popor ales și care sunt „foloasele” în urma acestui privilegiu de a fi poporul lui Dumnezeu.

Pavel confruntându-se cu aceste întrebări le-a consemnat în Scriptură pentru a ne fi nouă astăzi călăuză pe drumul credinței.

a. **Răspunsul lui Pavel: „oricum, sunt mari! Și, mai întâi de toate, prin faptul că lor le-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu” (Rom. 3:2) AP[24]**

Pavel le spunea că folosul sau foloasele iudeilor erau „mari” amintind marele privilegiu că ei au primit în mod direct „cuvintele lui Dumnezeu” de la Sinai (cele 10 Porunci), au fost martori minunilor din Egipt, au traversat Marea Roșie ca pe uscat, nu au dus lipsă de apă, de hrană, au fost sănătoși, au intrat

---

Rom. 3:3 (IS)
Rom. 3:4 (AP)
Rom. 3:5 (IS)
Rom. 3:6 (AP)
Rom. 3:7 (IS)
Rom. 3:8 (IS) (vezi William MacDonald, *Comentariul biblic al credinciosului. Noul Testament*, ediția românească din 1998, traducător Doru Motz, editura Christliche Literatur-Verbreitung).

[23] Întrebarea Iudeului suspicios
[24] Argumentul apostolului Pavel

în Canaan, au avut cele mai mari privilegii din partea lui Dumnezeu.

Și Pavel le spunea că întâietatea iudeului era aceasta: „Au primit cuvintele lui Dumnezeu în mod direct” având o lumină mult mai mare decât neamurile.

Întreg Primul Testament este dedicat Israelului, poporului evreu ceea ce este un lucru deosebit.

Dar pentru noi astăzi ce beneficii avem de a fi creștini? (fie penticostal, ortodox, catolic, adventist, etc.)

Amintesc doar două beneficii:

1. Noi credem într-un Dumnezeu viu care a murit pentru mine și pentru tine și a înviat din morți. Noi (Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea) nu credem în cultul închinării la sfinți fiindcă ei sunt morți și Dumnezeu spune că El este Singurul Dumnezeu Adevărat (Deut. 6:4-5) , noi credem în Iisus Christos care a murit pentru noi și a înviat pentru noi.
2. Noi credem că Iisus va reveni curând și acest lucru este cel mai important eveniment din întreaga creștinătate. Iisus va reveni, ne va transforma și ne va lua în ceruri pentru a fi cu El o veșnicie.

Ca un exercițiu; ai putea să mai adaugi câteva beneficii la care te gândești. Ce beneficii ai fiindcă ești creștin?

„Și ce are a face dacă unii n-au crezut? Necredința lor va nimici ea credincioșia lui Dumnezeu?”

Romani 3:3

Problema iudeului suspicios care ridică o astfel de întrebare relevă lipsa de credință. Pavel a spus că nu tăierea împrejur a cărnii denotă credincioșia autentică în Dumnezeu, ci tăierea împrejur a inimii oferă credința în Dumnezeul lumii. Pe lângă aceasta, Pavel spune că datorită Legii oferite de Dumnezeu în mod specific poporului Israel, aceștia nu se pot dezvinovăți sau justifica de păcatele lor (vezi Rom. 1:29-31).

Pavel spune: „Și, mai întâi de toate, prin faptul că lor le-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu” (Rom. 3:2). Cel mai mare folos al poporului a fost că au primit Legea lui Dumnezeu, dar cu toate acestea necredința lor, șovăirea lor, îndoiala lor au condus spre necredința în Dumnezeul care i-a salvat de moarte, din robie, și le-a oferit un viitor și o nădejde.

1. **„Și ce are a face dacă unii n-au crezut? Necredința lor va nimici ea credincioșia lui Dumnezeu?” Rom. 3:3 - IS[25]**

Din nou „iudeul suspicios” întreabă cu nonșalanță „Care-i problema, Pavele, dacă unii nu au crezut? Poate au fost unii care nu au crezut în promisiune, făgăduințele lui Dumnezeu, dar care e problema până la urmă? Oare dacă au fost câțiva oameni ce n-

[25] Iudeul suspicios

au crezut va determina pe Dumnezeu să „nimicească” sau să „facă fără temei” credința lui Dumnezeu în propriile făgăduințe? Cum? asta vrei să spui, Pavele? Că Dumnezeu nu este corect în ceea ce spune?”[26]

a. **Pavel răspunde:** „Nicidecum! Dimpotrivă, Dumnezeu să fie găsit adevărat, și toți oamenii să fie găsiți mincinoși, după cum este scris: „Ca să fii găsit neprihănit în cuvintele Tale și să ieși biruitor când vei fi judecat**” (Rom. 3:4) (vezi și Iov. 40:8; Ioan 3:33; Ps. 62:9, 116:11, și Ps. 51:4)**

Pavel îi spune „iudeului suspicios” că ori de câte ori omul indiferent cât de „sfânt” se crede; întotdeauna va fi găsit mincinos fiindcă atunci când te așezi în locul lui Dumnezeu și te dai drept Dumnezeu ești un mincinos.

Dumnezeu niciodată nu a mințit, Dumnezeu întotdeauna S-a ținut de promisiunile făcute, dar dacă unele nu s-au împlinit acest fapt nu înseamnă că Dumnezeu este mincinos, ci înseamnă că eu și cu tine am zădărnicit planurile lui Dumnezeu.

Făgăduințele lui Dumnezeu sunt condiționate ceea ce înseamnă că orice creștin „dacă face voia lui Dumnezeu” va fi salvat. „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea.” (Ioan 7:37). „dacă” cineva, doar dacă vrea să-și vadă păcatele omul poate veni la Iisus pentru a fi mântuit.

Ellen G. White spunea: *În nici un caz nu erau de vină făgăduințele lui Dumnezeu. Ceea ce ne-a ținut în lumea aceasta de păcat și durere atât de mulți ani sunt necredința, spiritul*

[26] IS

lumesc, lipsa consacrării și cearta din mijlocul poporului care pretinde că este al Domnului (Ev 696). Vezi vol. IV, pag. 30-34

2. Cine sunt mincinoși?

„Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturisirea aceasta în el, cine nu crede în Dumnezeu Îl face mincinos, fiindcă nu crede mărturisirea pe care a făcut-o Dumnezeu despre Fiul Său" (1 Ioan 5:10).

Cu toate că poporul Israel s-a abătut întotdeauna de la Dumnezeu, promisiunea unui Răscumpărător și Mântuitor nu a fost anulată (vezi Gen. 3:15 și Iov 19:25-26).

Iisus Christos a venit în lume pentru a putea fi salvată această lume de la moartea veșnică și în locul acestei morți să primească prin Iisus viața veșnică. Toți cei care refuză să creadă în Iisus și în Jertfă sunt toți mincinoși și Dumnezeu este adevărat.

Poate crezi că Dumnezeu întârzie sau a uitat de tine, sau de rugăciunile pe care I le înalți, dar să nu uiți niciodată că „orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face" (Ioan 14:13-14). Încrede-te în Dumnezeu în orice zi și vei putea găsi răspunsuri la cele mai dificile întrebări și probleme.

SĂ PĂCĂTUIM PENTRU A PUTEA FI MÂNTUIȚI?

„Dar, dacă nelegiuirea noastră pune în lumină neprihănirea lui Dumnezeu, ce vom zice?"

Romani 3:5

Cât de departe poate merge omul pentru a-și justifica dreptatea și pentru a ieși „basma curată"? Din nou, întrebarea „iudeului suspicios" provoacă pe om să caute breșe în dreptatea și sfințenia caracterului lui Dumnezeu.

1. **„Dar, dacă nelegiuirea noastră pune în lumină neprihănirea lui Dumnezeu, ce vom zice? Nu cumva Dumnezeu este nedrept când Își dezlănțuie mânia? (vorbesc în felul oamenilor)." (Rom. 3:5 - IS[27])**

Cu alte cuvinte, omul încearcă să-și justifice „nelegiuirea" din viața sa căutând un „țap ispășitor" (vezi Rom. 2:29-31). Acest tip de justificare s-a manifestat tocmai din fașa creației lui Dumnezeu.

Adam și Eva au păcătuit și au devenit nelegiuiți înaintea lui Dumnezeu fiindcă nu au ascultat de porunca divină și sfântă a lui Dumnezeu. Iar când Dumnezeu i-a întrebat dacă au mâncat din pomul interzis, Adam a dat vina pe Eva, Eva a dat vina pe șarpele creat de Dumnezeu și în cele din urmă cei doi în mod indirect au dat vina pe Dumnezeu fiindcă El i-a creat pe cei doi, cât și pe șarpe, dar și pe Satan.

[27] Iudeul suspicios

Ei căutau să se justifice și să aibă raționament și dacă ne gândim era logic (omenește vorbind). Ei au dat vina pe Dumnezeu și Dumnezeu prin oferirea propriului Său fiu a „acceptat să fie vinovat” pentru păcatele lor. Prin moartea lui Iisus, Dumnezeu a acceptat învinuirea adusă, nedreaptă, nefondată și neadevărată, și de aici denotă dreptatea, sfințenia și iubirea lui Dumnezeu.

Cu alte cuvine, dacă noi ca oameni când păcătuim Îl punem pe Dumnezeu pe un piedestal al luminii Sale, atunci ar însemnă că El nu ar avea niciun motiv de a ne judeca, nu? Fiindcă prin contrastul între „păcatul meu” și „dreptatea lui Dumnezeu”, El are de „câștigat”.

a. **Pavel răspunde: „Nicidecum! Pentru că, altfel cum va judeca Dumnezeu lumea?” Rom. 3:6**

Pavel acceptă întrebarea de mai sus, dar punctează ceva foarte interesant: „vorbesc în felul oamenilor” (vezi Rom. 3:5). La ce s-a referit aici Pavel? Apostul a încercat să înțeleagă raționamentul oamenilor și să caute în el o bază foarte solidă, dar prin însăși natura omului și prin însăși gândirea de a se îndreptăți prin acuzare acest raționament este fals și demn de aruncat în „marea uitării”.

Singura cale pentru a putea fi îndreptăți este doar Iisus Christos, nu acuzarea, nu căutarea unui țap ispășitor, nu să dau vina pe alții de păcatele mele. De ce ne este atât de greu să acceptăm să fim sfinți și să fim mântuiți doar prin faptul acceptării lui Iisus în viața noastră? De ce?

2. Dumnezeu judecă lumea

Prin faptul că Dumnezeu a creat lumea, prin faptul că Dumnezeu este Sursa tuturor lucrurilor, prin faptul că Dumnezeu a creat pe om după Chipul Său, prin faptul că Dumnezeu a așezat două căi pentru om: a. viața sau b. moartea; omul are capacitatea de a-și alege destinul, prin faptul că omul poate accepta să fie mântuit și prin faptul că Dumnezeu va judeca lumea; omul întotdeauna va fi găsit mincinos și Dumnezeu va rămâne drept, sfânt și iubitor. Omul va fi găsit mincinos dacă se va încrede în propriile fapte și crede că rolul lui Iisus în dreptul său este nul.

Prin acest act de iubire, Dumnezeu a demonstrat că El este drept și că El va judeca Lumea fiindcă are Dreptate în Judecata Sa.

Atunci când argumentele oamenilor depășesc limitele impuse de Dumnezeu acelea sunt niște falsuri ce conduc spre moarte.

Noi nu trebuie să păcătuim pentru ca sfințenia lui Dumnezeu să se vadă! Noi trebuie să trăim cu Dumnezeu pentru ca sfințenia lui Dumnezeu să se vadă în inimile noastre și-n viața noastră.

„Și de ce să nu facem noi răul ca să vină binele din el, cum pretind unii, care ne vorbesc de rău, că spunem noi?”

Romani 3:8

Din iudeul suspicios și breasla sa de sceptici vin înaintea lui Pavel cu întrebări ce nici nu ar trebui să necesite minimul de efort pentru a oferi un răspuns fiindcă astfel de întrebări sunt rău voitoare, astfel de întrebări Îl pun pe Dumnezeu sub nivelul raționamentului și viața unui creștin nu are nimic de fructificat în urma acestor întrebări sarcastice.

1. **„de ce să nu facem noi răul ca să vină binele din el?”**

Această întrebare nici nu necesită răspuns din partea apostolului Pavel fiindcă nu clădește viața unui creștin, ci instigă la superficialitate spirituală.

a. **Pavel afirmă: „Osânda acestor oameni este dreaptă!” Rom. 3:8**

La ce s-a referit Pavel aici? Apostolul s-a referit la acei oameni care adresau întrebările pe care le-am discutat mai sus. Cu toate că argumentele lui Pavel erau o dovadă clară a universalității păcatului, oamenii suspicioși au tot persistat în necredința lor în Dumnezeu și prin urmare Pavel afirmă că judecata lor este dreaptă

În continuare, în vs.9 -10 Pavel afirma că „nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar” (Rom. 3:10), „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Rom. 3:23).

Pavel începând din Rom. 1:17 până în Rom. 2:10 a înșiruit o serie de argumente a păcatului ce a pătruns în toți oamenii și că nici măcar cel mai „drept” om, cel mai etic individ nu are înaintea lui Dumnezeu „cecul în alb” al neprihănirii sale, ci toți sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu din cauza persistenței în păcat.

2. O mentalitate distrugătoare

Sunt unii oameni care din afinitate pentru păcat conchid că datorită harului lui Dumnezeu indiferent ceea ce fac ei vor fi salvați fiindcă Dumnezeu este iubire. Deviza lor este „să păcătuim pentru a fi mântuiți”, dar această mentalitate este total eronată și de sorginte diabolicească.

Atât Pavel (până când a fost luminat de Iisus în drumul spre Damasc), cât și majoritatea iudeilor din timpul acela credeau prin însăși Legea lui Dumnezeu că puteau fi mântuiți, dar această modalitate de mântuire nu a fost niciodată adevărată fiindcă „prin lege vine cunoștința deplină a păcatului” (Rom. 3:20).

Cu alte cuvinte, legea este ca o oglindă. Când te așezi înaintea unei oglinzi și vezi că arăți într-un hal de tot râsul din cauza murdăriei, atunci realizezi că trebuie sa te speli. Dar te poate spăla, curăța oglinda? Răspunsul este „NU!” fiindcă prin oglindă descopăr că sunt murdar și după aceea mă voi duce la robinet și prin intermediul apei mă voi spăla. Tot la fel este și cu Legea, ea ne arată doar păcatele noastre, dar noi trebuie să mergem la Izvorul Vieții care este Iisus și prin sângele de la

Golgota să ne spălăm de păcatele, murdăria spirituală. Legea este vectorul prin care putem fi mântuiți.

Mentalitatea că trebuie să rămân murdar până ce oglinda mă va spăla este distrugătoare. Dacă voi aștepta ca oglinda să mă spele voi muri murdar. Dacă aștept ca Legea să mă mântuie, atunci voi muri nemântuit. Dar dacă ne ducem la Iisus pentru a ne curăță păcatele atunci vom trăi o eternitate. Prin intermediul Legii putem fi mântuiți în Iisus Christos.

Nici măcar un om prin etnie, statut social, apartenență religioasă nu poate obține salvarea sau mântuirea prin însăși propria persoană sau prin propriile fapte. Doar prin Iisus Christos putem fi mântuiți fiindcă El este CALEA, ADEVĂRUL și VIAȚA.

„RADIOGRAFIA” OMENIRII FĂCUTĂ DE DUMNEZEU

„Nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu”

Romani 3:11

Pavel în pasajul din **Romani 3:11-18** denunță în mod fățiș starea actuală a omului și a întregii omeniri în care a ajuns din cauza păcatului.

Cuvintele lui Pavel consemnate în Sfânta Scriptura sunt de sorginte divină venite de la Dumnezeu, ca atare dacă spunem că Dumnezeu face o radiografie omenirii nu putem greși.

1. **Nici măcar un om nu caută pe Dumnezeu**

Pavel afirmă că mintea oamenilor s-a îndepărtat atât de mult de Dumnezeu încât omul nu-L mai caută și tot ceea ce face întocmește după propria pricepere, dar Dumnezeu amintește: „nu este nici unul care să aibă pricepere”.

În continuare voi înșirui diagnosticul lui Dumnezeu omului bolnav spiritual:

- **a.** „toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnici. Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar” – **Rom. 3:12**
- **b.** „gâtlejul lor este un mormânt deschis”

Gâtlejul sau partea interioară a gâtului este ca un mormânt deschis. Ai stat vreodată în preajma unui mormânt deschis după ce omul a putrezit? Eu unul nu am stat și nici nu doresc să stau. Dacă ai stat înseamnă că ești familiarizat cu mirosul greu de

suportat, cu urâciunile care se găsesc în mormânt. Tot la fel este și din punct de vedere spiritual când deschidem gura prin faptul că „înșelăm” și „buzele noastre au venin de aspidă” Rom. 3:13

- **c.** „gura le este plină de blestem și de amărăciune” – **Rom. 3:14**
- **d.** „au picioarele grabnice să verse sânge” – **Rom. 3:15**
- **e.** „prăpădul și pustiirea sunt pe drumul lor” – **Rom. 3:16**
- **f.** „nu cunosc calea păcii” – **Rom. 3:17**
- **g.** „frica de Domnul nu este înaintea ochilor lor” – **Rom. 3:18**

Toate aceste componente ale trupului creat de Dumnezeu într-o formă perfectă și desăvârșită au ajuns să fie umplute cu putregaiuri. Cu alte cuvinte, tot trupul este stricat spiritual (gura, gâtul, picioarele, mintea, ochii) ne arată degradarea totală din cauza păcatului.

2. Avem o speranță!

Vestea bună este că putem să fim vindecați și toate organele ce sunt alterate pot fi curățate și pot sluji în bună stare. Pentru a putea fi vindecați în primul rând, trebuie să avem o Lege. De ce? Fiindcă prin intermediul Legii lui Dumnezeu ne putem vedea radiografia vieții noastre și putem acționa în cunoștință de cauză.

Legea lui Dumnezeu doar ne arată păcatele, ea nu ni le șterge fiindcă **„prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului” Rom. 3:20**

Cu alte cuvinte, legea este ca o oglindă. Când te așezi înaintea unei oglinzi și vezi că arăți într-un hal de tot râsul din cauza murdăriei atunci realizezi că trebuie sa te speli. Dar te

poate spăla, curăța oglinda? Răspunsul este „NU!” fiindcă prin oglindă descopăr că sunt murdar și după aceea mă voi duce la robinet și prin intermediul apei mă voi spăla. Tot la fel este și cu Legea, ea ne arată doar păcatele noastre, dar noi trebuie să mergem la Izvorul Vieții care este Isus și prin sângele de la Golgota să ne spălăm de păcatele, murdăria spirituală. Legea este vectorul prin care putem fi mântuiți.

Astăzi este ocazia în care putem să venim înaintea Tronului Milei lui Dumnezeu pentru a cere curățarea trupului și a sufletului nostru care este îmbâcsit de păcatele noastre.

Doar prin jertfa lui Iisus putem fi curățați și mântuiți.

CE ESTE ÎNDREPTĂȚIREA SAU NEPRIHĂNIREA PRIN CREDINȚĂ?

„Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus.”

Romani 3:24

Capitolele anterioare ne-au vorbit despre păcatul universal și despre faptul că nici măcar un om nu este drept și nici măcar un om nu caută pe Dumnezeu cu toată inima (vezi Rom. 3:11-13). Primele capitole prezintă boala spirituală, handicapul spiritual și radiografia pe care Dumnezeu le face pentru a conștientiza că avem nevoie de un Doctor pentru vindecare. (Rom. 3:20).

În pasajul nostru, Rom. 3:21-30 ne este prezentată soluția prin care putem deveni drepți astfel încât să avem aprobarea divină pentru a sta în prezența slavei Sale.

1. De ce este neprihănirea fără Lege? (Rom. 3:21)

Prin lege ar trebui să înțelegem toate poruncile date de Dumnezeu pentru ca omul să trăiască prin ele și să aibă o călăuză în viața sa de credință în temere de Dumnezeu. Omul trebuia să respecte totalmente fiecare precept al lui Dumnezeu, dar în cele din urmă omul alege să asculte sau să respingă legile lui Dumnezeu.

a. „Toți am ajuns ca niște necurați, și toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită. Toți suntem ofiliți ca o

frunză și nelegiuirile noastre ne iau ca vântul” (vezi Isaia 64:6).

Isaia spunea că omul prin toate faptele sale este murdar precum „o haină mânjită”.

b. „Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar” (vezi Romani 3:10).
c. „Nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu” (vezi Rom. 3:11).
d. „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (vezi Rom. 3:23).
e. „Fiindcă pe pământ nu este nici un om fără prihană, care să facă binele fără să păcătuiască” (vezi Eclesiastul 7:20).

Am amintit toate aceste versete pentru ca prin intermediul spuselor lui Dumnezeu să înțelegem pe deplin ideea că omul prin propria lui putere de a face binele nu-l face, ci din contră, face rău; păcătuiește.

Omul cât ar dori și s-ar strădui nu poate să facă binele respectând preceptele din Biblie pentru ca prin intermediul respectării de lege să aibă statutul de a se arăta înaintea lui Dumnezeu prin propria putere, prin propriile fapte fiindcă ființarea omului conduce la realitatea că el se naște în păcat și faptele lui rele relevă starea păcătoasă în care se află.

De ce neprihănire fără lege? Fiindcă nu putem prin noi înșine să avem „credit” înaintea lui Dumnezeu prin respectarea Legii deoarece „toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită”

(vezi Isaia 64:6). Pentru a putea fi iertați și pentru a putea fi mântuiți ne trebuie o slava ca a lui Dumnezeu să ne acopere pentru a putea să ne înfățișăm înaintea Tronului lui Dumnezeu unde și îngerii sfinți se închină.

2. Slava lui Christos care ne acoperă

Neprihănirea sau îndreptățirea (justificarea) dreptății noastre nu se poate face prin alt mijloc decât prin Jertfa lui Iisus Christos. *Neprihănirea pe care o dă Dumnezeu vine prin credința în Iisus Christos, peste toți și pentru toți cei ce cred în El.*

Fiindcă noi prin însăși natura noastră suntem păcătoși și a trebuit ca Dumnezeu Fiul să se facă asemenea omului pentru a suporta viața creaturii, pentru a putea fi ispitit ca om, să îndure frigul, foamea, durerea, dezamăgirea, suferința, batjocura, înjosirea, trădarea și moartea pentru ca Fiul lui Dumnezeu să moară ca preț de răscumpărare pentru noi.

Dumnezeu Fiul a plătit un preț pentru ca noi să fim din nou cumpărați din „En-gross-ul păcatului” pentru a primi dreptatea Lui în dreptul nostru și astfel să putem să ne împăcăm cu Dumnezeu care este drept și nimic întinat nu poate sta înaintea Lui.

Toți oamenii pot fi mântuiți dacă cred că doar prin Iisus Christos, prin viața Sa, prin moartea Sa și prin învierea Sa pot fi așezați la rangul de „sfinți” ai lui Dumnezeu.

Noi nu păzim/ ascultăm Legea lui Dumnezeu fiindcă prin ea suntem curățiți de păcat. Noi ascultăm de Legea lui Dumnezeu ca o urmare a mântuirii noastre prin Iisus. Noi păzim Legea

fiindcă suntem mântuiți nu pentru că respectarea minuțioasă a ei suntem mântuiți, ci pentru faptul că prin intermediul ei suntem conduși la Iisus Christos, Mântuitorul lumii.

Iisus Christos este Singura Cale, Singurul Adevăr și Singura Viața pe care le putem primi pentru a putea face parte din familia lui Dumnezeu.

CREDINȚA ÎN IISUS ANULEAZĂ LEGEA?

„Deci prin credință desființăm noi Lega? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea.”

Romani 3:31

Inevitabil la spusele lui Pavel că doar prin credința în Iisus Christos putem fi mântuiți și că Legea nu are puterea de a ne curăța de păcate s-au născut și contradicții, de aceea Pavel s-a gândit că unii poate vor avea dubii și apostolul ridică o întrebare retorica care în același timp exemplifica gândurile cititorilor:

1. **„Deci prin credință desființăm noi Lege?” (Rom. 3:31)**

Pentru a putea răspunde la această întrebare trebuie să clarificăm care este rolul Legii lui Dumnezeu.

a. **Ce este Legea?**

„Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii, deoarece prin lege vine cunoștința deplină a păcatului” **(Rom. 3:20).**

Rolul legii este ca păcătosul să se vadă pe sine în starea sa de păcătoșenie, iar atunci când realizezi prin intermediul legii că ești „strâmb” te îndrepți spre Cel care te poate îndrepta, Christos.

Credința în mântuirea prin Iisus oferită oamenilor desființarea Legii lui Dumnezeu? Răspunsul este „nicidecum!”

fiindcă dacă nu ar fi Legea nu am putea fi conștienți de nimicnicia noastră spirituală.

Credința în Iisus ne îndeamnă la pocăință **(Rom. 2:4),** și prin intermediul Duhului Sfânt vine deplina cunoștință a păcatului ce prin urmare întărește Legea lui Dumnezeu ca fiind Oglinda sau Radarul ce detectează păcatele noastre.

2. „Dimpotrivă, noi întărim Legea” (Rom. 3:31)

a. Ce este credința?

„Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” **(vezi Evrei 11:10).**

Credința este să crezi în Dumnezeu cu toate că nu înțelegi planul Lui pe deplin.[28] De ce să crezi astfel? Fiindcă niciodată Dumnezeu nu-ți dorește răul și niciodată Dumnezeu nu a greșit și nici nu va greși cu planul Său.

Avem cazul patriarhului Avraam, tatăl neamurilor care a fost supus unui „TEST al credinței” extrem, dar extrem de dificil. Să pleci la o vârstă înaintă din casa ta într-o țară străină fiindcă Dumnezeu ți-a poruncit, să crezi că la vârsta de 100 de ani vei avea un copil este de necrezut, dar Avraam a crezut, să crezi în Dumnezeu și chiar atunci când El îți spune să îți aduci copilul ca jertfă, (dar Dumnezeu a intervenit astfel că fiul său a trăit); să

[28] Prin această afirmație, autorul nu dorește să afirme o credința fără dovezi clare având raționamente pertinente. Credința este bazată pe dovezi/fapte/realități, prin urmare, prin această afirmație se dorește să se înțeleagă realitatea lui Dumnezeu fiindcă El dorește binele copiilor Săi, și uneori oamenii nu înțeleg planurile unui Dumnezeu infinit, dar având ca premisă ultimă asigurarea unui viitor și o nădejde, atunci putem avea încredere în Dumnezeu și când nu-L înțelegem.

crezi în Dumnezeu când El a aruncat foc și pucioasă peste Sodoma și Gomora și să accepți judecata dreaptă a lui Dumnezeu denotă o CREDINȚĂ în Dumnezeu ieșită din comun.

De aceea Dumnezeu declară despre Avraam: „de aceea credința aceasta „i-a fost socotită ca neprihănire **(vezi Rom. 4:22).**

Prin urmare, credința în Cuvântul lui Dumnezeu, în planurile lui Dumnezeu, în misiunea lui Dumnezeu nu desființează Legea Sa, ci prin această credința noi o întărim prin exemplul nostru și prin viața noastră trăită în lucrurile nevăzute de noi, dar coordonate de Dumnezeu.

CAPITOLUL 4

DINTOTDEAUNA NEPRIHĂNIREA A FOST PRIN CREDINȚĂ

„Avraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire”

Romani 4:3

Pavel pentru a înlătura orice suspiciuni care au fost prezente și-n capitolul 3, în schimb, în cap. 4 se prezintă înaintea scepticilor cu un argument „suprem” dacă pot spune astfel: Primul Testament. Pentru iudei, Primul Testament juca un rol deosebit pentru îndrumarea lor în viață, iar Pavel pentru a susține și demonstra că Evanghelia pe care el o predică nu este alta, ci este cea din Primul Testament, dar sub forma harului lui Iisus. Pavel oferă următorul argument:

„Căci ce zice Scriptura? „Avraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire” (vezi Rom. 4:3).

1. „Avraam a crezut pe Dumnezeu..” (Rom. 4:3. a)

Pavel pentru a-și susține pledoaria și teza credinței sale aduce în peisaj două personaje ale PT[29] cu scopul de a exemplifica prin viața acestora principiul „neprihănirii prin credință” și nu prin faptele Legii.

[29] Primul Testament

Avraam și David sunt personajele amintite de Pavel. Dar apostolul se concentrează mai mult pe Avraam, fiindcă pentru toți iudeii el era tatăl lor și cel care este „sursa" iudaismului, dacă aș putea spune, cu toate că știm faptul că Dumnezeu este Sursa.

Pavel pentru a se face înțeles invocă un exemplu practic și spune că un om care primește plata după o săptămâna, două sau după o lună, muncitorul niciodată nu va afirma că nu merită să primească plata pentru serviciile prestate, ci din contră el are tot dreptul de a primi plata fiindcă a muncit. El și-a dăruit din timp, energie, a sacrificat multe din timpul lui pentru a putea fi remunerat. Și cel căruia i s-a muncit este obligat să-i plătească munca.

Iar Pavel spune că pentru a putea fi îndreptățit (justificat) drept înaintea lui Dumnezeu omul nu trebuie să facă nimic pentru a merita „plata" pe care Dumnezeu deja a plătit-o prin sângele Fiului Său (vezi Rom. 3:24).

Dreptatea omului înaintea lui Dumnezeu se capătă doar prin credința în Iisus.

a. Iacov 2:24: Vedeți, dar că omul este socotit neprihănit prin fapte, și nu numai prin credință"

La ce s-a referit aici Iacov? La o primă citire ai crede că Iacov și Pavel se contrazic, dar nu este adevărat. De ce? Fiindcă Iacov nu tăgăduiește că neprihănirea se obține prin credință. De unde știm? Iacov cu un verset mai înainte spune: „Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a socotit ca neprihănire", și el a fost numit „prietenul" lui Dumnezeu." (Iacov. 2;23)

Iacov nu se contrazice cu Pavel, ci se completează și spune că atât credința, cât și faptele sunt inseparabile.

Iertarea fără dragoste se poate? Tot la fel, Iacov spune că faptele apar în urma credinței în Dumnezeu. Faptele demonstrează că tu crezi cu adevărat în Iisus și atunci, credința ta reprezintă o mărturisire vie pentru societatea în care trăiești. Atunci când Îl primești pe Iisus nu mai poți să trăiești în dezordine spirituală și de aici se ajunge că vei putea face fapte bune în urma credinței tale.

2. „Aceasta i s-a socotit ca neprihănire. (vezi Rom. 4:3. b)

Pasajul din Rom. 4:18-23 demonstrează la ce credință s-a referit Pavel și în urma cărei credințe Dumnezeu l-a socotit neprihănit pe Avraam.

a. Credința lui Avraam în contrast cu a noastră

Lui Avraam i s-a cerut să aibă credință și nouă astăzi ni se cere să avem credința în Dumnezeu. Oare există vreo diferență între credința noastră și a lui Avraam?

Da, există o diferența. C.H. Mackintosh demonstrează:

Avraam a fost chemat să creadă într-o făgăduință, pe când noi avem privilegiul de a crede într-un fapt împlinit. El a fost chemat să privească înainte, spre un lucru ce urma să se înfăptuiască. Noi privim în urmă, spre ceva care este deja înfăptuit, adică la răscumpărarea realizată deja, atestată prin realitate. Mântuitorul înviat și glorificat, stând la dreapta măririi în ceruri.[30]

[30] C.H. Mackintosh: The Mackintosh Treasury: Miscellaneous Writings by C.H. Mackintosh („Tezaurul Mackintosh: Diverse Scrieri de C.H. Mackintosh"), pg. 66.

CAPITOLUL 5

BENEFICIILE ÎNDREPTĂȚII PRIN CREDINȚĂ

„Adică, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem (să avem) pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru, Isus Hristos.”

Romani 5:1

Pavel în capitolele 1-4 a prezentat lămurit universalitatea păcatului ce a pătruns în toți oamenii, a demonstrat că este nevoie de un Mântuitor, de o mântuire, iar aceasta se poate obține doar prin credința în Iisus Christos, nu faptele ne oferă mântuirea, ci îndreptățirea lui Iisus Christos care se pune în dreptul nostru, viața lui Iisus sfântă se așază în dreptul tău și astfel înaintea lui Dumnezeu ai aceleași beneficii ca Însuși Fiul Lui.

Dar se ridică o întrebare: „Ce beneficii avem ca în calitate de creștini în urma acestei îndreptați prin credință pe care Pavel o predică cu atât de multă pasiune?” În versetele 1-11 se regăsesc 7 beneficii, sau „roade” care apar în urma manifestării credinței în Iisus.

1. **„Pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru, Isus Hristos” (Rom. 5:1)**

Din cauza păcatului omul s-a așezat în postura de vrăjmaș al lui Dumnezeu, de împotrivitor al Creatorului. Omul era „certat” cu Dumnezeu. Omul era dezbinat din cauza păcatului lui, dar odată prin moartea lui Iisus și învierea Sa omul s-a împăcat cu

Dumnezeu. Să reținem că omul era certat și că omul are nevoie de împăcare cu Dumnezeu, și nu Dumnezeu era certat cu noi, ci noi cu El.

2. **„Prin credința am intrat în această stare de har în care suntem” (Rom. 5:2)**

Al doilea beneficiu, este că am trecut de la osânda legii sub harul (mila) lui Dumnezeu datorită Fiului Său și a Sacrificiului lui Iisus. Noi trăim în Christos, pentru Christos, prin Christos fiindcă „am intrat în această stare” a dragostei Lui.

3. **„Ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Rom. 5:2)**

Datorită îndreptății prin credință noi sperăm în viitoarea revenire a lui Iisus Christos pentru a ne duce acasă. A ne bucura înseamnă să nu fim plini de teamă. Ideea că Dumnezeu este Unul care caută întotdeauna greșeli în tot ce faci este cea mai eronată idee pe care o poate născoci cineva. Noi trebuie să ne bucurăm în Domnul fiindcă El dorește să fim mântuiți, nu pierduți.

4. **„Ne bucurăm chiar și în necazurile noastre” (Rom. 5:3)**

A ne bucura în necazurile noastre sună puțin dubios. Dar a ne bucura în necazurile noastre nu înseamnă să găsim o satisfacție de a fi schingiuiți, nu. Cu toții vom avea momente grele în viața noastră de credință și a existenței noastre fiindcă între a crede în Dumnezeu și lipsa problemelor nu se poate pune semnul de egalitate fiindcă Iisus le-a zis ucenicilor că vor trece prin încercări.

Noi vom avea probleme, dar a crede în Dumnezeu înseamnă să trecem PRIN probleme cu Dumnezeu și vom descoperi la final că problemele se vor transforma în binecuvântări.

5. **„Necazul aduce răbdare...răbdarea aduce biruință" (Rom. 5:4)**

Atunci când ne punem încrederea în Dumnezeu și avem răbdare în toate aspectele vieții vom deveni biruitori. Avraam a avut o răbdare ieșită din comun în a aștepta 100 de ani de a avea un prim copil. Să ne gândim cât de repede ne enervăm în chițibușurile vieții, darămite în viața de credință.

6. **„Nădejdea aceasta nu înșală" (Rom. 5:5)**

A te încrede în Dumnezeu este singura modalitate de a nu fi dezamăgit în viața aceasta. Cu toții poate am experimentat gustul dezamăgirii și nu ne-a plăcut sub nici măcar o formă. Ei bine, Dumnezeu garantează că sperând în Iisus Christos și-n Jertfa Sa de mântuire nu vom fi „înșelați" fiindcă Dumnezeu „a turnat în inimile noastre dragostea Sa".

7. **„Dar ne și bucurăm în Dumnezeu...prin care am căpătat împăcarea" (Rom. 5:11)**

A ne bucura în Dumnezeu exprimă forma cea mai sublimă a credinței noastre. A fi vesel și bine dispus în Domnul înseamnă că în fiece clipă în timp ce manifești caracterul lui Iisus ești cuprins de o bucurie enormă.

Ultimul beneficiul, dar nu cel mai puțin important este că prin Iisus Christos suntem „împăcați cu Dumnezeu" și astfel suntem îndreptățiți de a ne înfățișa înaintea Tronului Milei pentru a putea primi sceptrul îndurării lui Dumnezeu.

Biruința adusă prin Iisus Christos

„pentru ca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viața veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru”

Romani 5:21

În continuarea capitolului 5, începând de la vs. 12-21 Pavel contrastează cei doi administratori ai Pământului, Adam și Iisus Christos. În versetele ce urmează nu sunt asemănări între cei doi, ci sunt câteva opoziții dacă le pot numi astfel. În cele ce urmează le voi numerota (opozițiile) pentru a înțelege mai bine.

Rom. 5:12 dorește să arate că odată ce Adam a călcat cuvântul lui Dumnezeu urmașii lui care suntem și noi „moștenim” acest păcat originar[31] ce a intrat în lume. Dar oamenii nu sunt păcătoși fiindcă Adam este de vină, ci fiindcă omul alege să trăiască fie în pace cu Dumnezeu, fie în opoziție cu Dumnezeu.

1. „judecata venită de la unul a **adus osânda**...dar darul fără plată, venit în urma multor greșeli, **a adus** o hotărâre de **iertare**” (Rom. 5:16)

Această primă opoziție între Adam și Iisus constă că prin Adam și prin judecata la care a fost supus atât asupra lui, cât și asupra urmașilor săi sentința a fost de „osândă”. În timp ce prin darul fără plată, adică prin moartea lui Iisus ca Jertfă de iertare

[31] Oamenii nu moștenesc și vina păcatului lui Adam.

„multe greșeli” ale oamenilor au fost considerate iertare datorită Judecății la care a fost supus Iisus și a ieșit biruitor.

Prima veste bună este că noi dacă Îl acceptăm pe El suntem îndreptățiți să fim iertați.

2. „Dacă deci prin greșeala unuia singur, **moartea a domnit prin el** singur, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii, **vor domni în viață** prin acel Unul singur, care este Isus Hristos” (Rom. 5:17)

Din cauza unui singur om moartea atât fizică, cât și spirituală domnesc în lume, tot la fel prin Jertfa și credința în harul lui Dumnezeu și prin primirea îndreptățirii prin credință vom trece de la moarte la viață atât fizică, cât și spirituală doar prin Iisus Christos.

3. „Căci, după cum **prin neascultarea unui singur om**, cei mulți **au fost făcuți păcătoși**, tot așa**, prin ascultarea unui singur Om**, cei mulți **vor fi făcuți neprihăniți**” (Rom. 5:19)

Prin neascultarea de porunca lui Dumnezeu din cauza unui singur om, „mulți” adică toți oamenii au fost (la trecut) făcuți păcătoși. Urmează o veste bună. Ești pregătit?

Prin ascultarea unui singur Om, de cuvântul lui Dumnezeu și prin viața Sa sfântă înaintea lui Dumnezeu, „cei mulți” adică toți oamenii vor fi (la prezent) făcuți drepți înaintea lui Dumnezeu. Alegerea ne aparține: fie stăm în „ascultarea lui Adam”, fie ne însușim ASCULTAREA lui Iisus ca dar ce ni se oferă pentru răscumpărarea noastră?

Accepți să moștenești păcatul lui Adam, dar de ce nu ai accepta să moștenești dreptatea lui Iisus exact ca în primul caz? Adam este capul celor păcătoși, și Iisus este Capul celor credincioși.

4. „pentru ca, după cum **păcatul a stăpânit dând moartea**, tot așa și **harul să stăpânească dând neprihănirea**, **ca să de viața veșnică**, *prin Isus Hristos*, Domnul nostru" (Rom. 5:21)

Ultima opoziție este de natură sfântă (toate sunt de natură sfântă). Din cauza păcatului, omul merita moartea fiindcă el însuși s-a condamnat deoarece Dumnezeu l-a avertizat să aibă grijă, dar omul a ales să se detașeze de Cuvântul Său.

Prin păcat meritam moartea. Dar prin „harul", mila lui Dumnezeu nu va mai domni moartea, ci dreptatea. Care este această dreptate? Ei bine, dreptatea este că noi prin Iisus Christos, care este Domnul nostru și prin viața lui Iisus merităm „viața veșnică" și nu „moartea veșnică".

Ce minunat este să ne identificăm cu al doilea Adam care este Iisus Christos. Iisus este Salvatorul lumii si noi astăzi putem alege de partea cui să slujim. Fie ne complăcem în Adam, fie ne găsim împlinirea în Iisus Christos

CAPITOLUL 6

IDENTIFICAREA CU IISUS CHRISTOS

„nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui”

Romani 6:3

Capitolul 6 se ocupă de altă temă pe care Pavel o abordează: cea a sfințirii prin Iisus Christos. Capitolele 1-3 s-au ocupat prin demonstrarea că păcatul a pătruns peste întreg Pământul și peste orice om, cap. 4 dezvoltă că „neprihănirea se obține doar prin credința în Iisus Christos”, cap. 5 a dezbătut tema roadelor sau a beneficiilor în urma „îndreptății prin credință”.

Cap. 6 -8 vizează drumul credinciosului pe care trebuie să-l parcurgă pentru mântuire: „Drumul sfințirii”.

Cap. 6 debutează cu o întrebare destul de pregnantă în societatea din zilele noastre: *Dacă tot trăim prin har, prin mila lui Dumnezeu înseamnă că indiferent dacă ascult sau nu’ Dumnezeu mă iartă fiindcă nu mă mai condamnă legea, ci Iisus mă salvează;* acestea sunt cuvintele ce reies din Rom. 6:1 și versetele ce urmează contopesc răspunsul lui Pavel la această întrebare.

1. **Un „Nu” hotărât**

Răspunsul lui Pavel este „Nicidecum! Noi care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?” (Rom. 6:2)

Apare un concept nou în argumentația lui Pavel: „am murit față de păcat”. Cu toții știm faptul că Iisus Christos, Fiul lui Dumnezeu S-a făcut asemenea oamenilor pentru a lua chip de om, pentru a suferi ca un om, pentru a putea fi ispitit ca un om, și să moară ca cel mai mare tâlhar (Fil. 2:6-11). Scopul Întrupării lui Iisus a fost acela de a SE IDENTIFICA cu omul păcătos și în cele din urmă și noi să ne IDENTIFICĂM cu Iisus Christos.

Conceptul pe care trebuie să-l înțelegem este acela de IDENTIFICARE cu Iisus. Ce înseamnă acest lucru? A ne identifica cu cineva înseamnă să ne asemănăm în unele aspecte cu cel cu care ne IDENTIFICĂM. Cu alte cuvinte Iisus S-a identificat cu noi în majoritatea aspectele vieții și prin urmare și noi din punct de vedere spiritual ne-am identificat cu Iisus.

2. **Botezul, atestarea identificării?**

„Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui?” (Rom. 6:3).

„Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca după, cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viața nouă” (Rom. 6:4).

Aceste două versete ne introduc în cel de-al doilea concept; BOTEZUL. Botezul pentru primii creștini ale primelor

secole însemna scufundarea întregului trup în apă ca un simbol ce arăta moartea omului celui vechi și nașterea omului celui nou în Iisus Christos.

a. **Scufundarea reprezintă moartea omului celui vechi**
b. **Ridicarea din apă reprezintă nașterea omului celui nou**

„Știm bine, că **omul nostru cel vechi** a fost răstignit împreună cu El, pentru **ca trupul păcatului** să fie **dezbrăcat de puterea lui**, în așa fel ca **să nu mai fim robi ai păcatului”** (Rom. 6:6).

Noi eram robi ai păcatului, păcatul este personificat ca fiind un tiran, un despot care are monopol peste toată ființa omului. Păcatul este regele, iar omul este sclavul păcatului. Păcatul avea o putere atât de mare de a-l înrobi pe om încât animalitatea acestuia îl zdrobea până când Iisus s-a IDENTIFICAT cu omul păcătos și astfel prin moartea Lui și prin învierea Lui, acel tiran (păcatul) nu va mai avea niciodată puterea totală asupra trupului unui om fiindcă acum Iisus este Regele și păcatul a fost zdrobit.

Noi fiindcă ne identificam cu Iisus înseamnă că prin moartea Lui și prin învierea Lui putem birui orice păcat, orice înclinație păcătoasă care mai există în trup fiindcă firea pământească va exista până ce vom fi transformați de Dumnezeu. Ea (firea păcătoasă cu înclinațiile ei spre rău) există, dar nu mai poate pune stăpânire atât timp cât eu și cu tine ne IDENTIFICĂM sau ne ÎNSUȘIM moartea și învierea lui Iisus ca fiind o nouă viață care ni se acordă.

3. Suntem asemenea Lui

„În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, **printr-o moarte asemănătoare cu a Lui**, vom fi una cu El și **printr-o înviere asemănătoare cu a Lui”** (Rom. 6:5).

Prin moartea lui Iisus și noi, eu cu tine am murit pe cruce fiindcă ne IDENTIFICĂM cu Iisus, El este Reprezentatul nostru înaintea lui Dumnezeu, prin moartea Lui. Un om dacă este condamnat la moarte din cauza că a ucis, datoria lui se va achita doar în acel moment când va fi omorât sau va muri, fiindcă odată omorât ești eliberat de sub pedeapsa legii.

Tot la fel și noi, datorită morții lui Iisus și noi am murit față de păcat, sau a fost plătit prin intermediul lui Iisus prețul iertării noastre. Cu alte cuvinte, suntem eliberați de sub acuzarea de păcătoși, ci suntem așezați ca fiind DREPȚI înaintea lui Dumnezeu.

Noi nu doar că am murit față de păcat, dar noi trebuie să ne IDENTIFICĂM cu Iisus și prin viața noastră zilnică, adică să trăim asemenea lui Christos pentru a putea parcurge drumul vieții noastre în strânsă legătură cu cerul. Poate te întrebi ce implică acest drum al sfinții? Continuă să citești.

CE IMPLICĂ MOARTEA ȘI ÎNVIEREA LUI IISUS?

„Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat, o dată pentru totdeauna, iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu”

Romani 6:10

În materialul anterior am discutat despre implicațiile teologice ale morții, învierii, botezului în Iisus Christos, dar în acest punct vom discuta despre implicațiile practice ce apar în urma morții noastre față de păcat și nașterea la o nouă viață în Iisus Christos, Domnul nostru.

1. **„Socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu” (Rom. 6:11)**

Acesta este primul pas pe care fiece creștin născut din nou trebuie să-l facă. Acela de a se socoti pe el însuși mort față de păcat. Ce presupunea cest lucru?

Cum ne putem socoti sau accepta că suntem morți față de păcat? Într-o zi, Augustin a fost abordat de o femeie care cândva a fost amanta acestuia înainte de convertirea sa la Christos. Ea când l-a zărit și a văzut că se grăbește a strigat după el și i-a zis: „Augustine, nu mă mai recunoști? Sunt eu!” și Augustin, calm răspunde: „știu că ești tu, dar nu mai sunt eu!

Oare la ce s-a referit aici Augustin? El s-a referit la faptul că era mort față de păcat, El a acceptat viața nouă pe care Iisus i-a oferit-o și El nu mai trăia pentru eul cel vechi, ci trăia pentru Dumnezeu.

Tot astfel și noi trebuie să ne socotim sau să ajungem la înțelegerea că viața pe care o avem acum este moartă față de păcat. Ce înseamnă să fii mort față de păcat? Ce poate face un mort? Nimic, tot la fel și noi fiindcă suntem morți să nu mai facem faptele rele ale firii păcătoase.

2. **„nu mai ascultați de poftele lui (a păcatului)" (Rom. 6:12)**

Dacă te uiți în Rom. 6:6 vei descoperi și am discutat anterior că păcatul era regele ființei umane până ce Iisus a murit pentru noi. Acum, datorită Jertfei Sale; Iisus este Regele și păcatul a fost nimicit, zdrobit, anihilat.

Noi nu mai trebuie să ascultăm de poftele trupului cu toate că ele există fiindcă suntem păcătoși, suntem ființe păcătoase, dar prin Iisus putem să biruim aceste înclinații sau pofte, neascultându-le. Înainte, păcatul îți dădea ordine, acum Iisus Christos este Cel care te ia de mână și de conduce la viața veșnică. Noi trebuie să ascultăm de Dumnezeu și să luptăm împotriva firii pământești.

Înclinațiile păcătoase există și vor exista până ce Iisus ne va transforma când va reveni, dar acest lucru nu trebuie să ne facă vinovați fiindcă ele există, ci trebuie să le biruim, să fim noi cei care să înrobească păcatul prin puterea lui Iisus.

3. **„să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre" (Rom. 6:13)**

Păcatul este un tiran care te forțează la rău, să faci răul. Păcatul există în firea noastră, dar prin moartea lui Iisus el nu mai poate fi rege, ci a fost distrus, dar el există.

Dacă nu aducem viețile noastre înaintea lui Dumnezeu și dacă nu avem o relație personală cu Iisus s-ar putea ca păcatul să pună din nou stăpânire pe fiecare dintre noi fiindcă noi i-am dat voie.

Noi trebuie să dăm stăpânirea mădularelor noastre lui Iisus pentru ca astfel păcatul să fie „închis” și să nu poată stăpâni.

Datorită harului lui Dumnezeu și a iubirii lui Iisus „păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră” (Rom. 6:14) fiindcă Iisus a învins păcatul, noi ne IDENTIFICĂM cu Christos, noi suntem BOTEZAȚI în Christos și noi TRĂIM pentru Iisus.

IDENTIFICARE, BOTEZARE și TRĂIRE în Iisus prezintă treptele pe care trebuie să le parcurgem în viața noastră de credința, pe drumul nostru al credinței.

Tranziția de la rob al păcatului la rob al dreptății arată schimbarea vieții.

„Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru”

Romani 6:23

CAPITOLUL 7

LEGEA OFERĂ CUNOȘTINȚA PĂCATULUI

„Așa că Legea, negreșit, este sfântă și porunca este sfântă, dreaptă și bună”

Romani 7:12

Dacă stăm puțin și analizăm, Pavel „critică” Legea lui Dumnezeu ca fiind ceva rău. Prin analogiile sau metaforele pe care le folosește pentru a înțelege că Legea și cu harul nu reprezintă același lucru denotă o oarecare „împotrivire” față de Lege.

Pavel ridică o întrebare: „Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos” (Rom. 7:7). Pavel a spus că suntem morți față de lege și suntem fii și fiice în Iisus Christos și de aici s-ar fi ajuns la întrebarea de mai sus, dar Pavel răspunde ca și până acum fără echivoc: „Nicidecum!”. Legea nu este ceva rău și nici ceva păcătos.

Observăm că Pavel se dă exemplu pe sine pentru a contura rolul Legii în viața unui om, acela de a aduce cunoștința păcatului. Prin folosirea pronumelui personal, pers. 1, sg. „nu l-am cunoscut”, „să se nască în mine”, „eram fără Lege”, „eu am murit”, „m-a amăgit” arată o implicare profundă în actul scrierii epistolei.

1. **Cu cine te compari?**

Pavel se dă exemplu pe sine pentru a înțelege care este rolul Legii lui Dumnezeu în viața unui creştin. „Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: „Să nu poftești!” (Rom. 7:7).

Pavel comparându-se cu alții era un „sfânt”, dar când a realizat că modelul său în viața nu trebuie să fie cei din jur, ci Modelul lui în viață trebuie să fie Iisus Christos, atunci a realizat că Legea are rolul de a demonstra stadiul credincioșiei în care te afli. Legea l-a mustrat pe Pavel să-și descopere propria stare degradantă în care se afla. Legea nu era rea, ci prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului.

2. **„Păcatul a luat prilejul (ocazia) și a făcut să se nască în mine, prin poruncă, tot felul de pofte” (Rom. 7:8)**

Să nu uităm că pentru a înțelege acest pasaj din Rom. 7:7-13 Pavel se dă pe sine exemplu pentru a exemplifica că Legea nu este păcătoasă, ci că prin păcat Legea este înțeleasă greșită.

Pavel spune: „Odinioară (adică când încă era neconvertit la Christos), fiindcă eram fără Lege, trăiam; dar, când a venit porunca, păcatul a înviat, și eu am murit” (Rom. 7:9)[32].

Pavel a dorit să spună cât timp nu avea o Lege el efectiv simțea că este liber și că trăia, dar odată ce Legea l-a mustrat că

---

[32] Sublinierea aparține autorului acestei cărți

viața lui nu este în conformitate cu dorința lui Iisus, prin această conștientizare și prin intermediul Legii el a devenit „mort” fiindcă Legea a arătat că el nu este viu, ci mort din punct de vedere spiritual.

Păcatul este atât de pervers încât a alterat totul, chiar și înțelegerea Legii lui Dumnezeu. Fiindcă „porunca, ea, care trebuia să-mi dea viață, mi-a pricinuit moartea” (Rom. 7:10).

La ce poruncă face referire aici Pavel? Ei bine, cred că se referă la Lev. 18:5 în care spune: „Să păziți legile și poruncile Mele: omul care le va împlini va trăi prin ele. Eu sunt Domnul."

Dar de ce această poruncă? Legea a adus moarte sau păcatul a adus moartea? Mai sus am descoperit că păcatul a luat prilej adică a profitat de Lege și a alterat-o pentru a putea fi înțeleasă greșit. „Hotărât că nu veți muri!” sunt cuvintele păcatului, iar omul prin legea lui Dumnezeu care a spus că „Hotărât veți muri” prin păcatul care a răstălmăcit Legea lui Dumnezeu, însăși porunca a adus moartea omului prin înțelegerea greșită din prisma păcatului.

„Pentru că păcatul a luat prilejul, prin ea m-a amăgit, și prin însăși porunca aceasta m-a lovit cu moartea” (Rom. 7:11).

Din cauza naturii noastre păcătoase avem o atracție față de ceea ce este interzis. Dacă îi spui unui copil să nu se ducă la foc el parcă atras de o forța supranaturală se îndreaptă către foc, tot la fel suntem și noi cu păcatul.

Legea spune să nu poftești, dar fiindcă noi încă suntem niște copii din punct de vedere spiritual ne ducem și poftim.

Păcatul este cel care a alterat înțelesul Legii, de aceea noi trebuie să fim luminați de Duhul Sfânt atunci când studiem Cuvântul, atunci când ne rugăm și în fiece moment al vieții.

În urma acestei analize nu putem afirma decât: „Așa că Legea, negreșit este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună” (Rom. 7:12).

CELE DOUĂ FIRI CE SE GĂSESC ÎN OM

„Găsesc, dar, în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine”

Romani 7:20

Pavel până în Rom. 7:13 a vorbit despre experiența sa teribilă cu Legea dreaptă, sfântă și bună a lui Dumnezeu prin intermediul căreia el și-a văzut hidoșenia păcatului ce coexista cu el însuși.

Acum în Rom 7:14-25 Pavel vorbește despre sine după ce a avut loc convertirea sau nașterea din nou, dar chiar după ce s-a consacrat lui Dumnezeu; lupta cu inamicul nu a încetat. În om există două firi: **a. firea pământească** sau păcătoasă (moștenită de la Adam), și **b. firea duhovnicească** sau dreaptă (moștenită de la Iisus Christos), iar aceste două se luptă non-stop pentru cucerirea omului, dar în ultimă instanță omul decide de partea cui dorește să i se supună.

1. **„știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească” (Rom. 7:18)**

Dacă ar fi să știm ceva foarte bine în lumea aceasta ar fi că „nimic bun nu locuiește” nici în mine, dar nici în tine. Dacă știm lucrul acesta fericire de noi!

Pavel după ce prin intermediul Legii lui Dumnezeu și-a descoperit starea deplorabilă în care se afla din cauza păcatului; el a venit la Christos și a devenit o persoană nouă, dar odată cu

„creștinarea” lui Pavel nu a însemnat și abolirea de a lupta cu păcatul.

Un alt lucru pe care ar trebui să-l știm foarte bine în viața aceasta pe lângă faptul că în noi înșine nu există nimic bun este să „știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească, dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului” (Rom. 7:14).

Chiar și după ce are loc botezarea ta și după ce are loc o schimbare a vieții tale de creștin în Christos aceste lucruri nu vor împiedica ca „firea pământească” care coexistă cu noi să adoarmă sau să dispară.

Noi tot timpul trebuie să avem în gând ideea de supunere lui Dumnezeu (firea duhovnicească) sau de supunere lui Satan (firea pământească). Noi tot timpul trebuie să luptăm împreună cu Christos pentru a nu fi robi păcatului și de a fi „liberi în Domnul”.

În viața unui creștin tot timpul vor fi contradicții fiindcă dorim să facem binele, știm că este rău să faci un anumit lucru, dar cu toate acestea cădem și-l facem. Dorim să facem binele, dar la final ne trezim că am făcut răul (citește Rom. 7:14-25).

2. **„O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte...?” (Rom. 7:24)**

Pavel din nou a ajuns la concluzia că prin puterea lui nu poate să ajungă la o biruința totală asupra păcatului și în cele mai cumplite momente de disperare strigă: „OOO, nenorocitul de mine”. Cu alte cuvinte starea noastră nu este bună, ci este o stare de nenorocire sau de dezastru total.

Atunci când conștientizăm că suntem un dezastru inevitabil vom întreba: „Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” Cu toții dorim să fim fericiți, să fim buni, să fim creştini autentici, să fim niște oameni drepți, dar oare poate fi realist ceea ce dorim?

Da, totul poate deveni realitate atunci când ne IDENTIFICĂM cu moartea și cu învierea lui Iisus și să înțelegem că și noi am murit odată cu Christos față de păcate și trăim, dar nu mai trăim noi, ci Christos trăiește în noi.

Atunci când realizăm că viața noastră este a lui Christos nu putem spune decât: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Iisus Christos, Domnul nostru!...Astfel, dar, cu mintea, eu slujesc Legii lui Dumnezeu, dar cu firea pământească slujesc legii păcatului”(Rom. 7:25).

CAPITOLUL 8

ÎI PUTEM DISPLĂCEA LUI DUMNEZEU?

„Deci cei ce sunt pământești nu pot să placă lui Dumnezeu"

Romani 8:8

Capitolul 8 nu este nici pe departe cel mai ușor din Romani, dar nici din întreaga Scriptură. În acest capitol ne „împiedicăm" de câteva obstacole puse intenționat de Pavel pentru a ne pune mintea să funcționeze la maximum, sau poate au fost puse involuntar. De aceea noi trebuie să le dăm la o parte (obstacolele înțelegerii) prin puterea Duhului Sfânt, a treia Persoană din cadrul conceptului de Dumnezeu.

Capitolul debutează în primele 13 versete cu problematica „firii pământești" în contrast cu „firea duhovnicească", ulterior în vs. 14-17 ni se prezintă poziția de fii ai lui Dumnezeu și moștenitori ai Lui, și în 18-39 este prezentată suferința ca nefiind vrednice pentru slava viitoare.

I. „Acum, dar, nu mai este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus" (Rom. 8:1)

Vestea Bună ce conturează Evanghelia o reprezintă exclusiv aprobarea lui Dumnezeu pentru Fiul Lui să moară din pricina condamnării păcatului de către Legea Sa care este sfântă, dreaptă și bună. Datorită vieții lui Iisus, a morții și învierii Lui trăim altă viață, una mult mai bună. Până ce Jertfa a fost adusă

noi eram robi ai păcatului, fii ai lui Adam, dar cu moartea lui Iisus noi suntem dezlegați din robia păcatului ce venea din Legea lui Dumnezeu (fiindcă Legea doar condamnă păcatul), la statura de fii ai lui Dumnezeu.

„În adevăr, legea Duhului de viața în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții” (Rom. 8:2).

Dar, a trăi sub har nu denotă că Legea lui Dumnezeu trebuie desființată, ci dimpotrivă. Prin Lege vine cunoașterea că omul a greșit, și prin Duhul vine puterea de a cere iertare de la Dumnezeu în Numele lui Iisus.

II. Ce fire îți conduce viață?

1. „Umblarea după lucrurile firii pământești este moarte” (Rom. 8:6 a)

Umblarea după lucrurile firii pământești înseamnă a fi cu gânduri carnale (păcătoase). Umblarea se referă la gândurile pe care le nutrește omul în mintea sa din cauza firii sale păcătoase.

Ce înseamnă să fii cu gânduri carnale? Cred că răspunsul se găsește în Rom. 1:28-31 unde sunt prezentate „plinătatea păcatelor în om”.

Pavel spune că cei care sunt conduși și umblă după aceste gânduri vor muri atât fizic, cât și spiritual pentru totdeauna.

2. „Pe când, umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace” (Rom. 8:6 b)

A fi cu gândul spre lucrurile sfinte reprezintă că Duhul Sfânt locuiește în trupul omului. A fi cu gândul la cele sfinte nu înseamnă să fii retras într-un colț sau într-un loc muntos și să

citești canoane, nu. A fi cu gândul la cele sfinte înseamnă să-L recunoști pe Dumnezeu în tot ceea ce faci tu. Dacă ai ajuns cu mașina la destinație teafăr trebuie să te duci cu gândul la faptul că prin bunătatea lui Dumnezeu ai ajuns cu bine...

A-L avea pe Dumnezeu în minte presupune să raportezi tot ceea ce faci la Dumnezeu și să te întrebi: „Oare, ce ar zice Domnul dacă aș face...?"

„Deci cei ce sunt pământești nu pot să placă lui Dumnezeu" (Rom. 8:8). Ce înseamnă „cei pământești"? Toți suntem pământești, dar a fi pământesc înseamnă să trăiesc, să nutresc gânduri ce Îl îndepărtează pe Dumnezeu din viața mea, ca în calitate de creștin.

„și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu, din pricina neprihănirii" (Rom. 8:10)

Vestea bună este că dacă Îl așezăm pe Dumnezeu pe primul loc și-L recunoaștem în toate căile noastre, fizic vom muri (dacă între timp Christos nu va reveni), dar noi vom trăi atunci când Iisus ne va învia prin puterea Sa pentru a trăi o veșnicie alături de El.

„Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre, muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi" (Rom. 8:11).

CE PRIVILEGIU: SĂ FIM FII AI LUI DUMNEZEU!

„Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu”

Romani 8:14

Cu toții suntem bucuroși când citim astfel de cuvinte în Sfânta Scriptură și avem motive întemeiate fiindcă Dumnezeu este Adevăr și ceea ce spune negreșit putem afirma că se va întâmpla.

„Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har.” (Rom. 6:14).

Noi eram robi ai păcatului, sclavii păcatului din cauza Legii, dar datorită milei (harului) lui Dumnezeu pentru a-Și oferi Singurul Fiu ne așază în poziția de fii și fiice ale lui Dumnezeu, de prinți și de prințese ale lui Dumnezeu.

I. „Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu”

Pavel ne spune că cei ce sunt conduși de Duhul Sfânt prin gândurile omului îndreptate spre cer, conștientizând că Dumnezeu este sursa tuturor lucrurilor, prin faptul că meditez la viața lui Iisus, la moartea lui Christos și la învierea Mântuitorului denotă că omul este condus de Duhul Sfânt, iar acest lucru se materializează prin faptul că suntem declarați cu toții fii ai lui Dumnezeu.

1. **„voi n-ați primit un duh de robie, ca să nu mai aveți frică” (Rom. 8:15 a)**

Ca urmași ai lui Adam suntem asemenea lui Adam în ce privește natura păcătoasă. Dacă dorim să fim conduși de natura păcătoasă vom fi robi ai păcatului. Nici Adam când a fost creat nu a primit un duh de robie, ci era sfânt, drept întrucât putea vorbi față în față cu Dumnezeu. Dar odată ce a devenit un vrăjmaș al lui Dumnezeu prin călcarea poruncii Adam și-a pierdut libertatea, ci a devenit rob păcatului.

Prin moartea lui Iisus noi suntem născuți din nou la libertatea oferită de Dumnezeu astfel încât nu mai suntem robi ai păcatului, ci suntem liberi în Domnul. Lui Adam nu-i era frică că va greși până ce a căzut în păcat.

Noi, acum, ar trebui să ne punem toată încrederea în Iisus Christos și-n Jertfa Sa pentru ca starea de frică în privința mântuirii noastre să dispară în noaptea uitării.

2. **„ci ați primit un duh de înfiere care ne face să strigăm: „Ava!, adică, „Tată” (Rom. 8:15 b)**

„Ava” se referă la o adresare foarte intimă între fiu și tată, cum ar fi „tăticule”. Poate ți-ar suna ciudat să auzi pe cineva rugându-se începând cu „Tăticule”, dar acest lucru nu trebuie condamnat fiindcă Dumnezeu este intim cu fiii și fiicele Sale. (dar aceste exprimări ar putea fi folosite în cămăruța credinciosului unde este doar el cu Tatăl).

II. „Suntem și moștenitori ai lui Dumnezeu prin Hristos” (Rom. 8:17)

Statul de fiu și fiică al/ale lui Dumnezeu vine și cu câteva privilegii. Unul dintre ele ar fi că suntem împreună moștenitori cu Christos pentru tot ceea ce are Tatăl.

În primul rând, suntem moștenitori ai lui Iisus Christos prin faptul morții Sale și al învierii. Fapt ce ne așază pe poziția de „neprihăniți” înaintea lui Dumnezeu (Rom. 1:17 și Hab. 2:4).

În al doilea rând, suntem moștenitori ai vieții veșnice prin Jertfa lui Iisus Christos. În al treilea rând, noi, ființele păcătoase suntem prin sângele lui Iisus văzuți de Dumnezeu ca drepți, iar păcatele noastre sunt aruncate în marea uitării.

Adevărul este că suntem binecuvântați datorită statului de fiu și fiică în Dumnezeu fiindcă sub această autoritate de fii ai lui Dumnezeu putem fi mântuiți prin Iisus Christos.

SUFERINȚELE CÂND GÂNDIM DUHOVNICEȘTE

„Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi”

Romani 8:18

Pavel folosește o imagine foarte interesantă care după opinia mea întărește motivul pentru care suntem fii ai lui Dumnezeu sau pentru care ar trebui să fim bucuroși în Domnul datorită înfierii noastre în familia sfântă a lui Dumnezeu.

I. „Căci firea (creația) a fost supusă deșertăciunii nu de voie, ci din pricina celui (lui Adam) ce a supus-o” (Rom. 8:20)[33]

Dumnezeu a creat omul pentru a încununa toate celelalte creații ale Sale. Omul este singura creație care a avut onoarea de a fi modelată după mâna Sa și să fie făcută după Chipul lui Dumnezeu.

Dumnezeu după ce a creat totul a spus: „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse, și iată că erau foarte bune.” (Gen. 1:31).

După căderea în păcat, atât omul, cât și celelalte creații ale lui Dumnezeu au început să se „strice”.

[33] Sublinierea aparține autorului acestei cărți

Au apărut durerile, suferințele, moartea plantelor, spini, pălămidă, necaz, îngrijorări, etc (vezi Gen. 3:16-20) și în cele din urmă însuși omul se va întoarce în pământ.

Din aceste teribile blesteme; Dumnezeu ne-a înfiat și în loc de frică ne oferă pace, în loc de durere ne oferă bucurie și în loc de moarte veșnică ne oferă viață veșnică alături de El.

II. „cu nădejdea însă, că și ea (creația) va fi izbăvită din robia stricăciunii” (Rom. 8:21)

Unul dintre scopurile Planului de Mântuire este ca întreaga creație a lui Dumnezeu să fie la nivelul de perfecțiune dumnezeiască pentru ca Dumnezeu să exclame din nou: „iată, că toate lucrurile sunt foarte bune”.

Speranța noastră este că Iisus Christos va reveni pentru a ne conduce spre căminele cerești unde avem cetățenia de drept. Trupurile noastre muritoare se vor preface în trupuri nemuritoare și sfinte pentru eternitate.

Aceasta ar trebui să fie speranța noastră. Suferințele de acum comparativ cu bucuria viitoare nu pot fi comparabile. Bucuria va fi mult mai mare și nu ne vom mai aduce aminte de suferințele noastre.

Ideea este că noi nu trebuie să ne schingiuim trupurile pentru a putea fi mântuiți, noi suntem mântuiți prin Iisus Christos. Dar cei care au suferit din pricina lui Iisus se vor bucura de curiozitatea și de fidelitatea celorlalte ființe necăzute în păcat.

În această viață vom trece prin multe, foarte multe probleme, dar acest lucru nu înseamnă să credem că Dumnezeu ne-a părăsit. Atunci când a venit Potopul Dumnezeu nu l-a ferit pe Noe de greutăți. El timp de 120 de ani a construit la acea arcă și a fost ținta tuturor batjocurilor. Noe a fost în corabie și Dumnezeu datorită acelei corăbii pe care Noe a construit-o s-a putut folosi de ea pentru a putea fi salvat.

Tot la fel este și-n viața ta. Tu trebuie să lucrezi pentru ca Dumnezeu să te poată ajuta prin munca ta. Noi trebuie să trecem cu Dumnezeu prin probleme. Credința autentică și adevărată nu înseamnă să fim feriți de probleme, ci să trecem cu Dumnezeu prin probleme și să rămânem credincioși Lui Dumnezeu cu toate ca uneori simțim descurajări.

„Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea Chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi născut dintre mai mulți frați”

Romani 8:29

În capitolul 8 am descoperit că toate lucrurile prin care trecem în viață conlucrează spre binele omului. Chiar și suferințele din viața unui om, indiferent de natura acestora formează un coș cu experiențe ce ajută la întărirea caracterului.

În continuare vom aborda câteva versete (Rom. 8:29-32) ce pentru unii sunt un argument foarte bun pentru întărirea teologiei despre predestinare, dar în același timp nu este explicat exhaustiv acest concept. Dorința mea în acest material nu este de a dezbate aceste concepte: 1. Predestinare sau, 2. Preștiința lui Dumnezeu.

I. „scara lui Pavel ce conduce spre proslăvire”

1. „căci pe aceia pe care **i-a cunoscut mai dinainte**, **i-a și hotărât mai dinainte** să fie asemenea Chipului Fiului Său” (Rom. 8:29)

a. „i-a cunoscut mai dinainte” (Rom. 8:29 a)

Pe cine i-a cunoscut Dumnezeu mai dinainte? Ei bine, Dumnezeu înainte de a crea omul în preștiința Sa a știut cu exactitate fiecare ființă ce a fost adusă la existență de către El.

Dumnezeu fiind Dumnezeu, fiind Atotputernic, Atotștiutor, Omniprezent, Omnipotent, în Preștiința Sa cunoaște fiece, dar fiece prunc și om de pe fața pământului ca pe El Însuși.

„Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecele mamei tale, te cunoșteam, și mai înainte ca să fi ieșit tu din pântecele ei, Eu te pusesem deoparte și te făcusem proroc al neamurilor” (vezi Ier. 1:5).

Dumnezeu ne-a creat cu liberul arbitru, fie că acceptăm sau nu acesta este adevărul (chiar dacă crezi în Legea Gravitație sau nu ea tot există). Pot fi extrem de subiectiv în această idee, dar pentru unii acceptarea predestinării ar fi o scuză pentru tot ceea ce fac (fie bun sau rău, dar de cele mai multe ori rău).

În ochii Lui Dumnezeu ești deosebit și pentru El contezi cel mai mult. Dumnezeu ne cunoaște foarte bine chiar dinainte ca să fim întocmiți în pântecele mamelor noastre.

Dumnezeu a cunoscut „pe aceia”, pe toți oamenii mai dinainte să se fi născut.

Eu nu cred în predestinare, atunci cânt vorbim despre alegerile pe care le facem și despre acceptarea mântuirii sau nu, dar Dumnezeu ne-a „predestinat” familia unde să fim născuți, când să fim născuți (și lista poate continua). Dar să accept că Dumnezeu a decis ca X să fie mântuit și Y să fie pierdut mi se pare o bazaconie sau o născocire ireală și nefondată.

b. „i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea Chipului Fiului Său” (Rom. 9:29 b)

A hotărî înseamnă a decide ceva. Dumnezeu a hotărât să fim creați, dar poate S-a întrebat cum să creez pe om (Dumnezeu fiind Atotștiutor El nu are nevoie de procesul gândirii sau îndoielii, dar vorbim și noi în felul oamenilor pentru a înțelege).

Dumnezeu a hotărât să fim creați după Chipul Său și după asemănarea Sa dumnezeiască. Dumnezeu a decis ca omul să fie creat mai dinainte în Planul Dumnezeirii după asemănarea Trinității dumnezeiești.

Dumnezeu când l-a creat pe Adam a hotărât când să fie creat, cum să fie creat, de ce să fie creat, cum va arăta, dar în structura omului Dumnezeu a așezat un element secret: „Rați-unea". Omul este singura creatură ce are rațiune și poate gândi singură, pentru a evalua și acționa în consecință. De aceea, omul a fost cunoscut mai dinainte de Dumnezeu (ca fiind Adam), omul a fost hotărât mai dinainte (când să fie creat, cum, de ce, pentru) și toate acestea fiindcă mai dinainte de crearea lumii Dumnezeirea a întocmit un Plan pentru reabilitarea dreptății lui Dumnezeu când Lucifer a creat îndoială și a adus războiul în cer.

Toate acestea nu L-au luat prin surprindere pe Dumnezeu fiindcă El cunoaște totul, dar nu forțează pe nimeni să-I slujească nici chiar pe îngeri.

A fi asemenea lui Christos este un punct cheie pentru studiul nostru, dar acest lucru îl vom studia în continuare, atunci când voi aborda „Ce înseamnă să fim asemenea Lui?".

Am parcurs abia două trepte ale acestei scări ale lui Pavel: 1. Cunoașterea lui Dumnezeu, 2. Hotărârea lui Dumnezeu raportată la om.

„Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit.”

Romani 8:30

I. „Scara lui Pavel ce conduce spre proslăvire”

1. „pe aceia pe care **i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat**” (Rom. 8:30 a)

a. „i-a hotărât mai dinainte”

A hotărî înseamnă a decide ceva. Dumnezeu a hotărât să fim creați, dar poate S-a întrebat cum să creez pe om (Dumnezeu fiind Atotștiutor El nu are nevoie de procesul gândirii sau îndoielii, dar vorbim și noi în felul oamenilor pentru a înțelege).

Dumnezeu a hotărât să fim creați după Chipul Său și după asemănarea Sa dumnezeiască. Dumnezeu a decis ca omul să fie creat mai dinainte în Planul lui Dumnezeirii după asemănarea Trinității dumnezeiești.

Dumnezeu când l-a creat pe Adam a hotărât când să fie creat, cum să fie creat, de ce să fie creat, cum va arăta, dar în structura omului Dumnezeu a așezat un element secret: „Rațiunea”. Omul este singura creatură ce are rațiune și poate gândi singură, pentru a evalua și acționa în consecință.

De aceea omul a fost cunoscut mai dinainte de Dumnezeu (ca fiind Adam), omul a fost hotărât mai dinainte (când să fie creat, cum, de ce, pentru) și toate acestea fiindcă mai

dinainte de crearea lumii Dumnezeirea a întocmit un Plan pentru reabilitarea dreptății lui Dumnezeu când Lucifer a creat îndoială și a adus războiul în cer.

Dumnezeu L-a creat pe om după asemănarea Sa. Dar ce presupune această asemănare?

b. „i-a și chemat” (Rom. 8:30 b)

Fiind creați după Chipul lui Dumnezeu, noi suntem chemați de către Dumnezeu să arătăm lumii că trăim viața pe care o avem în Christos, o fire duhovnicească, ci nu o fire păcătoasă.

Suntem chemați să fim asemenea Lui Christos. Acest lucru implică în primul rând, să-L acceptăm pe Iisus ca Singur Mijlocitor și Mântuitor. De ce ar trebui să facem acest lucru?

„Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi” (Rom. 8:34). Iisus este viu și acum în aceste clipe El mijlocește pentru tine în favoarea mântuirii tale.

Noi prin moartea Lui suntem chemați să arătăm sau să manifestăm în fiece clipă viața lui Christos în noi. Noi eram robi față de păcat, dar prin moartea Lui suntem liberi față de păcat, și robi ai dreptății. Am scăpat de „mânia lui Dumnezeu” ce trebuia să se reverse peste oameni din pricina păcatelor (vezi Rom. 1:18).

Noi am fost hotărâți de către Dumnezeu să fim asemenea Lui, noi am fost hotărâți să avem puterea de a gândi singuri și de a fi ființe raționale, noi am fost chemați de către Dumnezeu

pentru a manifesta viața lui Iisus Christos în viețile noastre de creștini.

Noi suntem chemați de către Dumnezeu datorită Jertfei lui Iisus. „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, **ci L-a dat pentru noi toți**, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile” (Rom. 8:32)[34].

Noi avem o responsabilitate enormă fiind creați după Chipul lui Dumnezeu. Suntem „obligați” de a fi lumini în lume și de arăta lămurit în viețile noastre de zi cu zi faptul că Christos domnește în inimile noastre, ci nu Satan cu hoarda lui de îngeri.

Am fost chemați de Dumnezeu să reflectăm caracterul lui Iisus, viața lui Iisus în viețile noastre fiindcă am fost hotărâți să fim creați după asemănarea Lui.

[34] Expresia „pentru TOȚI” înseamnă că mântuirea este pentru toți și că Dumnezeu dorește ca toți să fie mântuiți, fapt ce distruge ideea că omul a fost predestinat să fie mântuit sau nu.

SCARA LUI PAVEL - II

„Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit.”

Romani 8:30

I. „Scara lui Pavel ce conduce spre proslăvire”

1. „i-a și socotit neprihăniți, iar **pe aceia** pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit”

a. „i-a și socotit neprihăniți” (Rom. 8:30 a)

Am dezbătut anterior conceptul despre „neprihănire” (fiindcă timpul și spațiul nu ne permit; puteți relua acele capitole).

După ce am descoperit că prima treaptă se referă la cunoașterea lui Dumnezeu raportată la om, adică El ne cunoaște dinainte să fim întocmiți în pântecele mamelor noastre, am ajuns la cea de-a doua treaptă a hotărârii și am aflat ca El ne-a hotărât să fim asemenea Lui, a treia treaptă am dezbătut ideea de chemare pe care o face Dumnezeu pentru a reflecta viața lui Iisus în viețile noastre.

În continuare mergem mai înainte și vom descoperi unde duc cele trei trepte amintite mai sus. Toate acestea duc la neprihănire sau dreptate. Noi nu putem fi socotiți drepți înaintea lui Dumnezeu prin noi înșine, ci doar prin Jertfa lui Iisus, iar Dumnezeu așază toată perfecțiunea lui Christos în dreptul nostru și astfel putem fi mântuiți doar prin Iisus Christos.

Dacă acceptăm chemarea lui Dumnezeu de a fi asemenea Lui toate vor conduce spre neprihănirea pe care o oferă Dumnezeu prin Iisus Christos.

Avraam a primit chemarea din partea lui Dumnezeu de a-și părăsi casa la 75 de ani, Avraam a acceptat chemarea de a fi tatăl multor neamuri și prin urmare această credință i-a fost socotită ca drept neprihănire.

Odată cu Jertfa adusă de Iisus toți oamenii sunt socotiți neprihăniți prin El, doar că unii acceptă darul acesta, iar alții nu. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu LUMEA, că a dat pe Singurul Lui Fiu, pentru ca ORICINE crede în El să nu piară, ci să aibă VIAȚĂ VEȘNICĂ (vezi Ioan 3;16).

Toată lumea beneficiază de mântuire, toți pot fi mântuiți și toți pot avea viață veșnică doar dacă acceptă chemarea și doar dacă Îl acceptă pe Iisus ca Mântuitor.

Această credință ne este socotită ca neprihănire sau dreptate înaintea lui Dumnezeu.

b. „i-a și proslăvit” – SFINȚIREA, SLAVA (Rom. 8:30 b).

Aceasta este ultima treaptă pe care o poate atinge un om, sfințirea. Să fim sfinți ca îngerii se poate întâmpla doar când vom fi schimbați de Iisus pentru eternitate și astfel nici măcar un gând nu mai poate fi îndreptat spre cele rele.

Noi putem ajunge la proslăvirea deplină doar prin Iisus Christos. *Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu* (Ioan

17,22). Noi vom fi sfinți ai lui Dumnezeu în adevăratul sens al cuvântului prin Iisus Christos .

Odată ce acceptăm chemarea lui Dumnezeu am pătruns în lumea divină a lui Dumnezeu. Prin acceptarea chemării noi suntem îndreptățiți prin Iisus Christos de a fi drepți înaintea lui Dumnezeu pentru a putea primi mântuirea și odată cu aceasta și viața veșnică.

CAPITOLUL 9

TÂNJIREA LUI PAVEL PENTRU MÂNTUIREA ISRAELULUI

„Căci aproape să doresc să fiu eu anatema, despărțit de Hristos, pentru frații mei, rudele mele trupești, ...ei sunt israeliții...”

Romani 9:3-4

Pavel, apostol al neamurilor, în primele capitole ale epistolei sale către cei din Roma s-a observat o oarecare „ură” pentru Israel și pentru „lege”. Oare sunt adevărate acest acuzații ce-i revin lui Pavel? Răspunsul este categoric „NU”.

Primul verset accentuează ideea că Pavel iubește pe Israel ca popor al lui Dumnezeu și în același timp iubește și Legea israeliților. „Spun ADEVĂRUL în Hristos, nu MINT, cugetul meu, LUMINAT de Duhul Sfânt, îmi este martor” (Rom. 9:1). Oare de ce a menționat Pavel aceste cuvinte? Deoarece el iubea pe Israel încât dorea să fie anatema, adică despărțit de Christos pentru mântuirea lui Israel.

Pavel într-un moment de iubire supremă dorea să-și piardă mântuirea dacă se putea pentru salvarea israeliților. Moise a făcut același lucru pentru același popor (vezi Exod 32:32) „Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci, șterge-mă din cartea Ta, pe care ai scris-o”. În schimb, sacrificiul unui simplu om pentru ca realitatea mântuirii să aibă loc era zadarnică, deoarece salvarea din păcat presupunea moartea Celui care a creat pe om.

Din această declarație Pavel ajunge la manifestarea iubirii supreme. Doar trei persoane au ajuns să afirme aceste cuvinte de sacrificiu suprem în detrimentul altora (Moise, Iisus și Pavel), dar doar Iisus Christos a împlinit această iubire divină de a Se face păcat pentru a salva o lume întreagă, motivul pentru care doar Iisus putea aduce această Jertfă era că El este Dumnezeu deplin și om deplin.

I. „simt o mare întristare și am o durere necurmată în inimă" (Rom. 9:2)

Pavel simțea o întristate ce-l copleșea. Nici când era închis în temnițe nu simțea o durere mai mare ca acum când Israelul a lepădat pe Mesia. Suferința lui Pavel era amplificată și de Lumina pe care a avut-o Israelul.

1. **„Ei sunt israeliți, au înfierea, slava, legămintele, darea Legii, slujba dumnezeiască, făgăduințele" (Rom. 9:4)**

Ei au fost înfiați de Dumnezeu ca fiind copilul Lui iubit astfel încât să-Și ofere Singurul Lui Fiu pentru popor. Slava de care au beneficiat israeliții a fost enorm de mare. Însuși Dumnezeu le vorbea în mod direct prin Moise. Legămintele pe care Dumnezeu le-a făcut cu Avraam, Isaac și Iacov și cu poporul la Sinai au fost ca o piatră de hotar pentru încrederea lor în Dumnezeul Atotputernic, dar cu toate acestea ei au ales să nu creadă în El. Darea Legii de către Iisus Însuși, au fost scrise poruncile cu mâna lui Dumnezeu pentru a demonstra importanța acestora. Slujba dumnezeiască, adică preoția cu tot sistemul lui (jertfele ce arătau spre Christos, etc) au fost pietre de a demonstra cât de mult Dumnezeu Își iubea poporul.

Poporul lui Dumnezeu a beneficiat de făgăduințe speciale din partea lui Dumnezeu pentru bunăstarea lor și cu toate acestea nu au fost recunoscători.

2. **„patriarhii, și din ei a ieșit, după trup, Hristos, care este mai presus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvântat în veci." (Rom. 9:5)**

Pe bună dreptate, israeliții pot susține că patriarhii sunt ai lor. Avraam, Isaac și Iacov sunt evrei care prin sămânța lor au condus la nașterea lui Iisus Christos, fiind iudeu. Cel mai mare privilegiu era ca din sămânța evreiască să se nască Mântuitorul lumii.

Toate acestea au fost pentru popor un indicator pentru a le arăta că Dumnezeu i-a ales pentru o slujba specială în lume: de a fi motorul prin care se pornește salvarea tuturor oamenilor.

Dar, din nefericire toate acestea nu au fost îndeajuns pentru popor din cauza împietririi inimilor unora dintre ei. Iisus nu a fost acceptat ca fiind Mesia chiar din neamul lui. Iisus a fost răstignit de către iudei, iudeii au fost cei care au omorât primul martir creștin, pe Ștefan. De ce? Fiindcă ei nu au acceptat chemarea din partea lui Dumnezeu și nu au fost dispuși să fie conduși de Duhul lui Dumnezeu.

Și noi astăzi avem o multitudine de privilegii din partea lui Dumnezeu. Dumnezeu face minuni în viețile noastre, dar întrebarea fundamentală este: „Vedem aceste minuni în viața noastră?" Le acceptăm ca fiind de la Dumnezeu?

Dumnezeu să ne ajute să deschidem ochii spirituali pentru a vedea minunile din viața noastră și să nu ne trezim ca poporul Israel să devenim cei care îl resping pe Christos.

CAPITOLUL 10

MÂNTUIREA DOAR PRIN CREDINȚĂ

„Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit”

Romani 10:9

Datorată propovăduirii lui Pavel în privința îndreptățirii prin credință, apostolul a atras dizgrația iudeilor fiindcă ei puneau un foarte mare accent pe împlinirea literală a Legii, dar Pavel le spunea că Iisus Christos a fost sfârșitul Legii (vezi Rom. 10:4) ritualice.

Pavel pentru a demonstra că nu avea o ură față de iudei spunea: „dorința inimii mele și rugăciunea mea către Dumnezeu pentru israeliți este să fie mântuiți.” (vezi Rom. 10:1). Pavel simțea împreună cu iudeii dorința de a fi salvați.

I. Unde au greșit iudeii?

„Le mărturisesc că ei (iudeii) au râvnă pentru Dumnezeu, dar fără pricepere” (vezi Rom. 10:2). Ce este râvna? Râvna reprezintă acel sentiment lăuntric, extrem de puternic, de altfel care tânjește după Christos materializându-se în faptele demne de credință, mărturisirea credinței și prin credința în Întruparea, moartea și învierea lui Iisus Christos ca Mântuitor și Domn Universal.

Nu putem spune că iudeii nu erau credincioși fiindcă prin intermediul credinței, ei erau meticuloși în privința împlinirii

ceremoniilor cultice de la Templu. Dar problema era că ei aveau o credință proprie, o dreptate proprie, iar atunci când îți faci singur regulile de trafic cu siguranță vei face accident.

„pentru că, întrucât n-au cunoscut neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, au căutat să-și pună înaintea o neprihănire a lor înșiși și nu s-au supus astfel neprihănirii pe care o dă Dumnezeu” (vezi Rom. 10:3).

Ei aduceau jertfe la Templu, dar ei nu credeau în Cel care simboliza miile de jertfe aduse. Iisus Christos este Cel care simboliza fiecare jertfă adusă pentru iertarea păcatelor. Odată cu moartea Sa, El a împlinit Jertfa supremă, și de aceea astăzi noi nu mai suntem obligați să aducem o jertfă pentru iertarea noastră fiindcă Dumnezeu împreună cu Fiul și Duhul au adus-o deja.

Un lucru foarte important de amintit este că Pavel nu se referă la sfârșitul Legii dată de Însuși Dumnezeu la Sinai, ci se referă la legile ceremoniale date lui Moise pentru a prefigura măreața zi când Christos va salva întreaga lume din groapa pierii.

Contextul ne ajută să înțelegem că nu despre Legea de la Sinai este vorba, ci despre legile ceremoniale. Legea lui Dumnezeu este sfântă ca și El. Legea lui Dumnezeu este însăși expresia lui Dumnezeu.

Iudeii au greșit că și-au făcut o dreptate proprie. Oare noi greșim? Dacă da, unde? Să admitem că greșim, să admitem că știm unde greșim, dar facem ceva în privința aceasta sau ne complăcem în această stare de continuă greșeală?

Înțeleg eu cu adevărat ce reprezintă Iisus în viața mea în fiece zi?

II. Unde greșesc creștinii de astăzi?

1. „dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn...” (Rom. 10:9 a)

Mărturisirea credinței nu este o condiție pentru a putea fi mântuit, dar o condiție a mântuirii fără de care dacă nu este împlinită nu poate fi mântuire este credința în Iisus Christos ca DOMN. Dar ce înseamnă? A crede în Iisus Christos ca Domn înseamnă să-L accepți pe Iisus ca fiind Fiul lui Dumnezeu care S-a coborât pe Pământ în chip de om, care a fost născut în ieslea din Betleem, iar Pruncul Acela trebuie recunoscut ca Domn, adică ca Dumnezeu deplin.

2. „și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit” (Rom. 10:9 b)

Credem că Pruncul din Betleem este Domnul, dar acum noi trebuie să credem că Iisus a murit și prin puterea lui Dumnezeu El a fost înviat din morți.

Iar pe baza acestor credințe noi putem fi mântuiți înțelegând însemnătatea acestor evenimente.

Și bineînțeles, când un om Îl primește cu adevărat pe Iisus ca Mântuitor inevitabil el va mărturisi lumii ceea ce Christos a făcut în viața lui. Mărturisirea credinței este o urmare a mântuirii și a salvării noastre din abisul nelegiuirii.

Greșeala creștinilor de astăzi este că nu-L mai mărturisesc pe Iisus Christos, ci mărturisesc tot felul de sfinți, dar pe Dumnezeu nu. Iisus Christos este Singurul prin care putem fi mântuiți fiindcă El este Dumnezeu adevărat din eternitate.

CAPITOLUL 11

HANDICAP SPIRITUAL

„Dumnezeu le-a dat un duh de adormire , ochi ca să nu vadă și urechi ca să n-audă, până în ziua de astăzi”

Romani 11:8

Capitolul 11 ne prezintă unul dintre cele mai importante și grele argumente în favoarea israeliților. Pavel ridică o întrebare: „A lepădat Dumnezeu în întregime pe Israel?” răspunsul întrebării dacă Dumnezeu i-a lepădat în întregime pe Israel este „nu”, fiindcă el însuși (Pavel fiind iudeu) este un exemplu al harului lui Dumnezeu.

Pavel aduce argumente și din Primul Testament pentru a demonstra că Dumnezeu întotdeauna are pregătita o rămășița care i-a fost loială.[35]

I. Rămășița lui Dumnezeu

Din cauza unor israeliți care s-au îndepărtat de bunătatea lui Dumnezeu și din cauza unei apostazii totale a poporului ales, în final a fost lepădat de Dumnezeu nemaifiind poporul ales de Dumnezeu din cauza respingerii lui Iisus ca Mântuitor; nerecunoscându-L ca Mesia.

---

[35] vezi Rom. 11:2-4, unde se discută despre Ilie care a crezut că a rămas singurul credincios, dar Dumnezeu i-a spus că mai are încă 7000 de bărbați credincioși, care au rămas loiali.

„tot așa, și în vremea de față, este o rămășița datorită unei alegeri prin har” (vezi Rom. 11:50. La ce vreme se referea Pavel? La vremea din timpul lui, la rămășița din timpul lui. Noi știm că prin Iisus Christos a luat naștere creștinismul. Creștin înseamnă urmaș al lui Christos.

Ucenicii au fost urmași ai lui Christos, au fost o rămășița aleasă de Iisus care a dus la înființarea bisericii în Christos. Despre rămășița bisericii Pavel dorește să ne atragă atenția.

Biserica apostolică a fost aleasă de Dumnezeu prin har, nu prin fapte. Biserica este compusă din oameni, prin urmare oamenii au fost aleși prin har, nu prin fapte. „Harul” și „faptele” sunt două concepte ce sunt ca „ziua” și „noapte”; când vine vorba despre obținerea mântuirii, dar credința și faptele merg mână în mână când mărturisim că doar prin credința suntem mântuiți și faptele sunt un rezultat al mântuirii.

Când ți se oferă un cadou nu faci nimic, ci trebuie doar să-l accepți. Tot la fel este și cu înființarea bisericii lui Christos. Prin moartea lui Iisus s-a născut Biserica Sa. Mântuirea este un dar pe care doar trebuie să-l acceptăm fiindcă nu putem face nimic pentru a-l putea primi.

Din nou doresc să amintesc că faptele credinței vin în urma mântuirii noastre, în urma schimbării noastre, după ce L-am primit pe Iisus în viața noastră nu înainte.

II. Handicap spiritual

„Dumnezeu le-a dat un duh de adormire, ochi ca să nu vadă și urechi ca să n-audă, până în zilele noastre” (vezi Rom. 11:8).

David spune și el în Ps. 69:22 (în acest pasaj David arată dorința lui Mesia de a transforma binecuvântările în blestem).

„**Masa lor să li se prefacă într-o cursă**, într-un laț, într-un prilej de cădere și într-o dreaptă răsplătire”.

1. **„masa lor într-o cursa” (Rom. 11:9)**

Mesia este Cel care pronunța această sentință de blestem. Prin masa aceasta se poate face referire la binecuvântările enorme pe care Dumnezeu le-a revărsat peste poporul Său. Dar din cauza împietririi lor binecuvântarea a devenit un blestem.

2. **„să li se întunece ochii ca să nu vadă” (Rom. 11:10)**

Tot Mesia este Cel care pronunța acest handicap spiritual. Această orbire se referă la multitudinea de privilegii pe care le-a avut Israel dar cu toate acestea el nu L-a recunoscut pe Mesia ca Domn; cu toate că aveau profețiile, aceștia nu au putut identifica pe Cel promis din veșnicii. Ei au avut o lumină specială, dar nu au acceptat-o și prin urmare a fost transferată la Neamuri.

Cât de bine cunoști Scriptura? Cât de bine Îl cunoști pe Dumnezeu? Cât de bine cunoști Legea lui Dumnezeu? Și cât de bine o împlinești?

Ce privilegii îți oferă Dumnezeu? Te-ai trezit la o nouă zi și acest lucru este cel mai mare cadou pe care-l poți primi...

CAPITOLUL 12

PREDAREA ÎN SLUJBA LUI DUMNEZEU- I

„Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească[36]"

Romani 12:1

Apostolul Pavel prin gândirea sa duhovnicească începe din cap. 12 o parte groaznică pentru credinciosul prefăcut. De ce? Deoarece Pavel în cap. 12-16 vorbește despre credința practică, despre aplicabilitatea credinței în Iisus și care ar trebui să fie mentalitatea celui care a fost îndreptățit prin credința în moartea și-n vierea lui Christos (temă ce a predominat cap. 1-11).

I. „vă îndemn, dar fraților pentru îndurarea lui Dumnezeu..." (Rom. 12:1 a)

Pavel într-un moment de vulnerabilitate și iubire supreme față de cei credincioși, îi îndeamnă sau îi imploră să „aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie" (Rom. 12:1). Dar, poate te-ai întrebat de ce ar trebui să ne aducem trupurile noastre înaintea lui Dumnezeu ca o jertfă, te-ai întrebat vreodată citind acest verset „De ce trebuie?"

---

[36] O slujbă rațională, logică.

ÎNDURAREA lui Dumnezeu S-a văzut lămurit prin moartea lui Iisus Christos. Dumnezeu Și-a oferit pe Fiul Lui pentru ca păcătosul să poată fi sfânt înaintea lui Dumnezeu pentru mântuirea sa, și el (păcătosul) nu dorește sa fie mântuit fiindcă este nepăsător față de o mântuire așa de mare (vezi Evrei 1:3-4).

Noi prin viața care ne-a fost oferită de către Iisus Christos suntem „obligați”, spiritual vorbind, să venim la El. Obligativitatea de care am amintit trebuie să se înțeleagă în felul următor: Iisus Christos nu va obliga pe nici măcar o persoană să vină la El în sensul abuziv al cuvântului, ci El, Iisus, prin bunătatea Sa ne „obligă” să venim la El. Atunci când omul observă cât de Îndurător este Iisus și cât de Bun este El va veni condus de iubire la ascultarea de Iisus.

Acesta este motivul pentru care noi trebuie să aducem trupurile noastre ca o jertfa vie înaintea lui Dumnezeu.

II. „să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu...” (Rom. 12:1 b).

1. „să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie” (Rom. 12:1 b1)

Pavel ne face invitația în primul rând, de a fi conștienți de ceea ce facem. Trebuie să aducem trupurile noastre, adică să fim conștienți atunci când aducem ceva înaintea lui Dumnezeu.

În Primul Testament jertfele (animale fără cusur) erau aduse înaintea altarului în urma sacrificării, în schimb, acum

Dumnezeu ne cere să aducem jertfele noastre (trupurile noastre) ca o jertfă VIE, nu moartă.

Noi trebuie să fim vii pentru Dumnezeu pentru a putea lucra pentru Dumnezeu. Misiunea noastră este de a fi lumini, de a fi vii pentru Dumnezeu. Trupul nostru este adus și consacrat lui Dumnezeu datorită ÎNDURĂRII Lui.

2. **„să aduceți trupurile voastre ca o jertfă sfântă" (Rom. 12:1 b2)**

Jertfele din vremea Primului Testament erau fără cusur, adică erau perfecte. Nu aveau nici măcar un defect. De ce? Fiindcă jertfa nu reprezenta pe om, ci pe Iisus Christos. „Perfecțiunea" animalelor jertfite arătau spre perfecțiunea lui Iisus.

Trupurile au fost create de Dumnezeu perfecte, dar din cauza păcatului au ajuns niște închisori pentru partea spirituală a omului. Noi trebuie să aducem trupul într-o perfectă sănătate. Și, da, dacă trupul nu este sănătos, atunci nici partea mintală și nici partea duhovnicească nu vor fi sănătoase. Sănătatea spirituală atârnă de sănătatea fizică.

3. **„să aduceți trupurile voastre ca o jertfă plăcută" (Rom. 12:1 b3)**

Dacă ne aducem tot trupul, adică toată viața noastră care este vie înaintea lui Dumnezeu după voia Sa, atunci jertfa va putea fi plăcută lui Dumnezeu.

Atunci când noi, care suntem păcătoși din fire hotărâm să ne „ducem" la Dumnezeu și prin urmare abandonăm ceea ce

făceam cândva când eram „nenorociți” tot cerul tresaltă de bucuria alegerilor noastre.

Atunci când decizi că astăzi te vei împăca cu fratele tău jertfa aceasta este plăcută lui Dumnezeu și Dumnezeu cu tot Universul se bucură nespus de mult pentru tine și pentru că ai ales să birui răul prin bine.

PREDAREA ÎN SLUJBA LUI DUMNEZEU- II

„Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.”

Romani 12:2

Pavel după ce înșiruie motivul pentru care ar trebui să devenim asemenea Lui vine și ne oferă o cheie prin care putem deschide poarta spre o viață plăcută.

I. „să nu vă potriviți chipului veacului acestuia” (Rom. 12:2 a)

Te-ai gândit vreodată ce înseamnă să „te potrivești” lumii acesteia sau să „te conformezi” acestei lumi?

Să luăm cazul modei în privința hainelor pe care oamenii le poartă în societate. Moda nu este altceva decât o copie la xerox a unui „fotomodel” pe care indivizii și-o însușesc purtând la rândul lor și ei aceleași hainele de pe model. Purtând sau adoptând aceleași haine toți vor deveni aceeași. Cine dă moda? De unde pornește moda? De ce este bună acea modă?

Un creştin trebuie să aibă grijă chiar și la îmbrăcămintea pe care o poartă fiindcă denotă respectul pe care-l manifestă atât față de el, dar și față de ceilalți.

„Așadar, fraților, noi nu mai datorăm nimic firii pământești, ca să trăim după îndemnurile ei” (Rom. 8:12).

Cândva, omul nenăscut spiritual era la modă, dar acum fiindcă Christos trăiește în el, nu mai datorează nimic, absolut nimic lumii.

- Dacă astăzi a fi la modă înseamnă să port haine zdrențuite mai bine doresc să rămân „medieval”.
- Dacă astăzi a fi la modă înseamnă să îmi dau părinții afară din casă și să-i torturez mai bine doresc să rămân „înapoiat”.
- Dacă astăzi a fi la modă înseamnă să consum droguri mai bine vreau să mi se spună „sălbatic”.
- Dacă astăzi a fi la modă înseamnă să schimb relațiile de prietenie, soțiile, soții ca pe șosete mai bine doresc să rămân „medieval”.

Și această listă a plierii omului în societate pentru a fi acceptat este foarte lungă și poți adăuga ceea ce dorești.

Dumnezeu dorește să nu fim niște copii , niște copii care-și pierd identitatea adoptând trendul și moda lumii. De ce? Fiindcă noi nu suntem unici prin ființarea noastră, așadar, tu ești un copil de Dumnezeu unic în tot Universul. Copiindu-L pe Iisus Christos putem deveni unici prin excelență.

II. „ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită” (Rom. 12:2 b)

1. „să vă prefaceți” (Rom. 12:2 b1)

Termenul acesta „prefaceți” în original este metamorphoo de unde avem termenul metamorfoză. Această semnificație este

folosită în marea schimbare la față a lui Iisus Christos (vezi Mc. 9:2 și Matei 17:2).

A fi transformat după chipul lui Iisus înseamnă abandonarea matriței acestei lumi, si însușirea originalității vieții lui Iisus. Copiindu-L pe Iisus devenim autentici.

2. „prin înnoirea minții voastre” (Rom. 12:2   b2)

Dumnezeu ne-a creat foarte bine, perfecți la început, dar după căderea în păcat a omului i s-au denaturat chiar și modalitățile de gândire, rațiunea a fost pusă sub semnul păcatului. Dar prin Jertfa lui Iisus putem avea din nou o gândire foarte bună ce determină omul la acțiuni foarte bune.

„Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește” (1 Cor. 2:14).

Noi putem avea chiar gândul lui Iisus Christos: „să aveți în voi gândul acesta care și în Hristos Isus” (Filipeni 2;5).

Prin puterea Duhului Sfânt cerându-i o gândire cerească putem să discernem ceea ce este bine și ceea ce este rău, dar această deosebire bună nu se va putea face decât prin înnoirea minții noastre în privința credinței noastre prin Iisus Christos.

„Aveți aceleași simțăminte unii față de alții. NU umblați după lucrurile înalte, ci rămâneți la cele smerite. Să nu vă socotiți singuri înțelepți”

Romani 12:16- Rom. 11:25

Pavel în continuarea cap. 12 vine și înșiruie câteva borne prin care un om poate observa cât de mare sau cât de mică a fost transformarea minții în Christos (Rom. 12:1-2).

Prin autoritatea de apostol el vorbește pentru a întări și pentru a demonstra importanța cuvintelor sale. „Prin harul care mi-a fost dat” (Rom. 12:3, vezi Rom. 1:1-5).

I. „eu spun fiecăruia dintre voi să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvinte” (Rom. 12:3 a)

Pavel în această scrisoare se adresează tuturor credincioșilor din Roma și dorința lui era ca ei să nu ajungă în stadiul de a se așeza singuri pe un piedestal al propriei înțelepciuni ca cei din Corint, fiindcă Pavel a scris epistola în Corint (vezi 2 Cor. 10:13).

Unul dintre cele mai vizibile semne ale reînnoirii minții în Christos este atitudinea manifestată față de tine și față de alții. Pavel spune că nu trebuie să ne supraestimăm capacitățile din cauza standardelor măsurabile ale lumii.

Omul care este viu în Christos niciodată nu se va crede cel mai bun și niciodată nu va crede despre alții că sunt inferiori lui. Dacă gândul ți-a fugit că ești cel mai bun ar trebui să cazi pe genunchi și să plângi cu amar fiindcă nu ai măsurat cu „măsura credinței pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia” (Rom. 12:3).

II. „ci să aibă simțiri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credință pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia” (Rom. 12:3 b).

1. „simțiri cumpătate” (Rom. 12:3 b1)

A avea simțiri cumpătate înseamnă să ai o minte sănătoasă, să gândești bine, limpede, clar, lucid. Opusul smereniei este mândria. Un om mândru și satisfăcut de ceea ce face niciodată nu va putea recunoaște că el a greșit sau că altcineva ar putea să fie mai bun decât el. Cel mândru nu gândește limpede cu măsură fiindcă este îmbătat și îmbuibat cu propria înțelepciune și cu propria părere de sine.

Spre exemplu ce valoare are dacă cineva se consideră doctor chirurg? Absolut nici măcar o valoare. Un doctor este considerat doctor chirurg abia atunci când i se recunoaște această capacitate în urma multor examinări; atât teoretice, dar și practice.

Ca urmași ai lui Iisus trebuie să gândim clar și să fim cumpătați în privința părerilor prea exagerate despre noi înșine. Trebuie să ne recunoaștem atât punctele tari, dar și pe cele slabe. Trebuie să înțelegem că suntem buni sau chiar foarte buni la pictat, dar trebuie în același timp să recunoaștem că nu suntem

buni deloc la muzică și să lăsăm celui care se pricepe calea liberă.

2. **„potrivit cu măsura de credință pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia” (Rom. 12:3 b2)**

Ce modalități de examinare folosește omul pentru a-și descoperi talentele și cât de bun este la ceea ce face? Omul în general își măsoară capacitățile prin titulaturile pe care le posedă în urma anilor petrecuți pentru a învăța (și sunt absolut de acord cu acest etalon).

Absolvent de liceu, absolvent de facultate, master, doctorat, profesor, academician, conferenţiar, inginer, lector, decan, director, etc toate acestea oferă omului credit că este bun în ceea ce face și sunt total de acord.

Dar, înaintea lui Dumnezeu și în fața oamenilor ce contează cel mai mult? Contează toate titulaturile amintite sau contează să fii om printr-o atitudine de umilință și de prietenie față de alții? Omul de rând niciodată nu va putea ajunge să posedă multe credite fiindcă pescarul tot pescar rămâne, ciobanul nu are diplomă, în schimb, cei mai mari oameni pot coborî la nivelul fiecăruia.

Iisus a coborât la cel mai de jos nivel pentru a se face înțeles și pentru a manifesta caracterul lui Dumnezeu. Iisus, Dumnezeu din veșnicii a decis să coboare la nivelul celui mai de jos pentru a oferi iubire, iertare și restaurare.

Noi trebuie să ne măsurăm viața și toate abilitățile cu „măsura credinței” adică prin ochii și viața lui Iisus și atunci când facem acest lucru toate titulaturile nu au nicio valoare.

Exact cum mădularele unui trup funcționează toate pentru trup, tot așa și oamenii cu diferite abilitați trebuie să funcționeze pentru societate. Mâna nu a ales să fie mână, ci a fost creată de Dumnezeu. Omul care predică nu a ales el să fie bun la predicare, ci Dumnezeu a oferit acest dar. Tâmplarul nu a ales să aibă talent la tâmplărie, ci Dumnezeu a oferit acest talent. În schimb, Dumnezeu oferă talanți fiecărei persoane, dar depinde de om ce face cu el: fie, muncește pentru a-l înmulți, fie îl îngroapă.

De aceea, noi trebuie să recunoaștem că fiecare om are darul lui oferit de Dumnezeu pentru a fi bun și pentru a contribui la bunul mers al bisericii, societății și de aceea nu trebuie să ne așezăm mai presus de alții (vezi Rom. 12:4-8).

RĂZBUNAREA ESTE DOAR A „NEBUNULUI”!

„Preaiubiților, nu vă răzbunați singuri, ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu; căci este scris: „Răzbunarea este a Mea, Eu voi răsplăti” zice Domnul.”

Romani 12:19

„Nu întoarceți nimănui rău pentru rău. Urmați ce este bine, înaintea tuturor oamenilor” (Rom. 12:17).

„Dacă este cu putință, întrucât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii” (Rom. 12:18).

„Dar Eu (Isus) vă spun: „să nu vă împotriviți celui ce face rău. Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt” (Matei 5:38).

Ce frumoasă este credința și cât de ușoară este încrederea în cuvintele lui Iisus până ce ne întâlnim în călătoria noastră cu aceste cuvinte amintite în Rom. 12:19. În firea noastră există o genă în ADN care este dedicată, daca pot sune, pentru a ne justifica și pentru a ne face singuri dreptate (vezi Adam și Eva).

I. „preaiubiților, nu vă răzbunați singuri” (Rom. 12:19 a)

Uneori, anumiți oameni sunt considerați „proști” din pricina bunătății lor și alții profită și îi înjosesc pe cei care sunt mai neputincioși. Unii profită de faptul că un creștin nu poate aduce injurii altui om de aceea apelează la blamarea credinciosului.

În unele cazuri avem toate motivele să ne răzbunăm fiindcă avem motivele noastre, dar răzbunarea cum spunea și Iisus, cum spunea și Pavel nu este a omului, ci este a lui Dumnezeu și un creștin autentic niciodată nu va arunca umilință pentru a-și promulga dreptatea. Noi trebuie să acționăm în temere de Dumnezeu. „Nu te lăsa biruit de rău, ci biruie răul prin bine" (Rom. 12:21). Cum trebuie să biruim răul? Corect, prin bine!

Răzbunarea nu este doar de natură fizică lovindu-l pe dușmanul tău peste obraz sau mai rău să-i faci o trimitere urgentă la spital. Răzbunarea are multe feluri și multe fețe de aceea trebuie să ne analizăm viața.

Prin vorbele pe care le aruncăm în fața altora putem răni enorm de mult, mai mult decât am face-o dacă l-am fi lovit. Nepăsarea este o față a răzbunării, etalarea înaintea altora este o față a răzbunării, mândria, egoismul și lista poate continua.

II. „ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu" (Rom. 12:19 b)

„Lăsați să se răzbune" sau „faceți loc mâniei", „dați loc mâniei" exprimă un principiu de viața spre viața sau un principiu de moarte spre moarte.

1. „Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti" (Rom. 12:19 u.p.)

Dumnezeu spune că răzbunarea este a Lui. Dar, poate te întrebi de ce, corect? Ei bine, în primul rând, Atotștiința lui Dumnezeu Îl așază în postura de Judecător drept, atributele de dreptate, iubire, milă se împletesc în actul Răzbunării lui Dumnezeu.

A-L lăsa pe Dumnezeu să se răzbune în locul tău denotă credință în El. Dorința să te răzbuni înseamnă că dorești să-L ajuți pe Dumnezeu fiindcă tu crezi că El nu este capabil să intervină. Dumnezeu spune că El judecă cu dreptate și iubire. Noi ca oameni nu avem nici iubire, nici dreptate, ci avem ranchiună, mândrie, și rar, în unele cazuri clemență.

Lăsându-L pe Dumnezeu să se răzbune și să încercăm cât putem noi să fim în pace unii cu alții denotă credință în Dumnezeu și denotă că suntem vii în Christos și morți față de păcat.

Dar, dacă totuși Îl lași pe Dumnezeu să se răzbune și ai avut un conflict cu cineva, și te rogi ca Dumnezeu să intervină să facă dreptate și acea persoană în acea săptămâna are un accident și moare, iar tu cu nonșalanța crezi că Dumnezeu ți-a îndeplinit rugăciunea înseamnă că baza pe care stai nu este Stânca care este Iisus Christos. Ce înseamnă acest lucru? Înseamnă că noi credem că Dumnezeu S-a răzbunat exact după cum i-am cerut noi, si vai de noi dacă cerem dreptate în felul acesta.

Trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să Se răzbune în modul Lui cerându-I să Se facă voia Lui și nu voia noastră fiindcă nu știm să ne rugăm. „și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugam” (vezi Rom. 8:26).

CAPITOLUL 13

POLITICA ZILELOR NOASTRE

„oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte; căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu. Și stăpânirile care sunt, au fost rânduite de Dumnezeu”

Romani 13:1

Creștinul care a fost îndreptățit de Dumnezeu prin credința în Iisus Christos trebuie să manifeste spirit duhovnicesc și pe partea politică, administrativă a societății. Un creștin și nu doar un creștin, dar Pavel se adresează în mod direct creștinilor din Roma, capitala Imperiului Roman, dar cu aplicabilitate și pentru noi astăzi. Ce îndemnuri oferă Pavel atunci când politica apare în cadru?

În mesajul lui Pavel din Rom. 13:1-7 nu este vorba despre o opțiune pe care o are credinciosul, ci despre o „obligativitate” care apare în urma transformării caracterului de puterea Duhului Sfânt.

I. „oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte” (Rom. 13:1 a)

Porunca este clară și concretă pentru bunul mers al societății. Guvernul care conduce o țară este o autoritate împuternicită în mod direct de către Dumnezeu. Această

supunere față de stăpânirile mai înalte arată respectul pe care ar trebui să-l aibă fiecare creștin, și nu doar.

Dar, poate te întrebi: „Există vreo limită în privința supunerii totale?”. Da, există o limită! „Petru și apostolii ceilalți, drept răspuns, i-au zis: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni” (vezi Faptele Apostolilor 5:29).

„Petru și Ioan le-au zis: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu” (vezi Fapt. Ap. 4:19).

Limita care se interpune între „supunerea” fața de autorități este ascultarea mai mult de Dumnezeu decât de autorități.

II. „căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu” (Rom. 13:1 b)

Aici, în aceste cuvinte ale lui Pavel observăm generalizarea ce se face. Orice stăpânire, orice guvern, președinte, primar, dregător nu au fost ridicați de izbeliște, ci mâna lui Dumnezeu este cea care a intervenit în așezarea acestora în fruntea poporului.

Dar, poate te întrebi dacă Dumnezeu i-a ridicat și pe Nero, Hitler, Stalin ca stăpâniri ce trebuiau ascultate? Răspunsul este că Dumnezeu cu toate că ridică și coboară oameni; „El schimbă vremurile și imperiile, El răstoarnă și pune pe împărați; El dă înțelepciune înțelepților și pricepere celor pricepuți” (vezi Daniel 2:21-22).

„Hotărârea aceasta a fost luată în sfatul străjerilor și pusă la cale înaintea sfinților ca să știe cei vii că Cel preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor, că o dă cui Îi place și înalță pe ea pe cel mai de jos dintre oameni” (vezi Daniel 4:17).

Observăm activitatea directă a lui Dumnezeu. Prin aceste versete nu trebuie să înțelegem că Dumnezeu aprobă sau oferă credit tuturor conducătorilor care s-au îndepărtat de Legea Sa. Dar cu toate acestea să nu uităm că Pavel a scris aceste cuvinte în perioada împăratului Nero care manifesta o cruzime ieșită din comun. Creștinii au fost cei mai defavorizați în perioada lui Nero fiindcă acesta i-a acuzat că au incendiat jumătate din Roma, dar știm că Nero a fost cel care a pus focul și a incendiat propria stăpânire.

Nero a dat ordin ca unii dintre creștini să fie aprinși și să fie niște torțe vii prin care să se vadă nelegiuirile împăratului. Pentru unii au fost înfășurați în piei de animale și aruncați să fie mâncați de către animalele sălbatice.

Banii pe care oamenii îi ofereau erau în mare măsură cheltuiți pe petreceri desfrânate, băutură, mâncare, lux și cu toate acestea Pavel le spunea oamenilor care au suferit în mod direct să fie supuși și să plătească toate birurile (vezi Rom. 13:6-7).

III. „și stăpânirile care sunt au fost rânduite de Dumnezeu” (Rom. 13:1 c)

Trebuie să înțelegem faptul că Dumnezeu conduce lumea, dar că se întâmplă nenorocirile acestea în lume nu este de datoria mea sau poate a ta să căutăm motive de ce se întâmplă astfel de nenorociri. Noi trebuie să avem încredere în Dumnezeu

fiindcă El conduce exhaustiv istoria lumii. El așază, el doboară pe toți conducătorii.

Ascultând de stăpânirile acestei lumi, noi ascultăm și de Dumnezeu. Aducând cinste conducerii, aducem cinste lui Dumnezeu, plătind taxele împlinim porunca lui Dumnezeu.

LEGEA CARE CONDUCE LEGILE

„Dragostea nu face rău aproapelui: dragostea deci este împlinirea Legii”

Romani 13:10

După ce Pavel ne îndrumă spre pacea pe care ar trebui să o manifestăm în societate respectând legile stăpânirilor, apostolul continuă și înșiruie principiul care este Regina principiilor. Legea prin care se conduc toate celelalte legi existente.

Dragostea este principiul suprem care guvernează orice ființă, orice țară, orice gând... .

I. „să nu datorați nimic, decât să vă iubiți unii pe alții” (Rom. 13:8)

„să nu datorați nimic” înseamnă să nu ai datorii, dar cine nu are datorii, poate întrebi. Ei bine, în zilele noastre este aproape imposibil să nu ai datorii sau plăți scadente pe care trebuie să le plătești cum ar fi plățile pe care trebuie să le plătești la lumina electrica, telefonie, internet, facultăți, internate, cazare, și lista poate continua, dar Pavel nu s-a referit la aceste lucru (nici nu existau majoritatea dintre ele).

Pavel se referă la datoriile pe care le facem fără a avea un motiv bine întemeiat prin sumele împrumutate pentru a satisface o plăcere nevinovată (să cumpăr o nouă mașină mai mare decât a vecinului, ultimul tip de smart-phone, etc) toate acestea nu sunt imperativ necesare, doar dacă cazul le cere.

Pavel ne îndeamnă să nu ne împovărăm cu datorii care nu-și au rostul. „Bogatul stăpânește peste cei săraci, și cel ce ia cu împrumut este robul celui ce-i dă cu împrumut” (Proverbe 22:7).

II. „legile guvernate de Legea iubirii” (Rom. 13:9)

„De fapt: „să nu preacurvești, să nu furi, să nu faci nici o mărturisire mincinoasă, să nu poftești” și orice altă poruncă mai poate fi se cuprind în porunca aceasta: „să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți” (Rom. 13:9).

Dragostea care este amintită aici este o dragoste divină care nu poate exista de la sine în om. Această dragoste se poate manifesta doar atunci când Iisus Christos este Cel care conduce mintea, trupul și sufletul omului. Această dragoste nu caută folosul ei. Dragostea nu se gândește la răul care i s-a făcut în trecut, ci uită răul și este oricând gata pentru a ierta.

Dragostea aceasta nu caută foloase sexuale, nu caută să fure, nu caută să mintă, nu caută să înșele, să poftească, să se răzbune, să ucidă, dragostea aceasta caută întotdeauna binele celuilalt (vezi 1 Cor. 13).

Atunci când ești condus de dragostea aceasta divină nu mai poți fi nepăsător față de alții și conștient acționezi pentru a-ți manifesta dragostea față de legea țării, respectând-o, față de legea lui Dumnezeu, față de oameni, față de tot ceea ce te înconjoară.

Dragostea aceasta L-a determinat pe Dumnezeu să-Și ofere ca Jertfă pe Singurul Lui Fiu pentru oamenii păcătoși astfel încât să poată avea parte de mântuire (vezi Ioan 3:16). Iisus a

trăit pentru tine din dragoste, Iisus a murit pentru tine din dragoste, Iisus a înviat pentru tine din dragoste, Iisus acum mijlocește pentru tine din dragoste pentru a putea fi sfânt înaintea lui Dumnezeu.

III. „dragostea nu face rău aproapelui: dragostea deci este împlinirea Legii” (Rom. 13:10)

Dacă o persoană încă nu-L cunoaște pe Dumnezeu poate fi o persoană morală, o persoană care este un exemplu pentru ceilalți, dar dragostea aceasta care este divină poate fi manifestată doar, doar prin Iisus Christos; și creștinii care L-au primit pe Iisus sunt conduși, stăpâniți de către dragostea aceasta divină care nu caută răul aproapelui. Ci ea tot timpul pune pe alții mai presus de orice semn egoist.

Datorită îndreptății noastre prin credința în Iisus suntem capabili să devenim posesorii unei dragoste sfinte, divine doar dacă ne lăsăm conduși, stăpâniți de către Singurul Conducător care este sfânt, drept și bun: Iisus Christos.

ATENȚIE, NOAPTEA-I PE SFÂRȘITE!

„Noapte aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm, dar, de faptele întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii”

Romani 13:12

Sfârșitul cap. 13:11-14 prezintă într-o notă dominantă avertizarea sau urgenta atitudine de trezire spirituală pe care trebuie să o adoptăm în viața de credință. Motivul pentru care trebuie să adoptăm o atitudine de veghe, de trezire a vieții noastre de credință este „aceasta cu atât mai mult, cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm” (vezi Rom. 13:11).

Împrejurările din jurul nostru sunt o bornă de a vedea că promisiunea lui Iisus Christos că se va reîntoarce este foarte aproape; chiar la uși. „Este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut” (vezi Rom. 13:11).

I. „noaptea aproape a trecut, se apropie ziua...” (Rom. 13:12 a)

Pavel ilustrează foarte interesant starea spirituală a creștinului ca fiind un somn. Cei care dorm; spiritual vorbind, se îndreaptă spre a doua treaptă a nepăsării; aflarea în „noaptea firească”.

Dumnezeu ne-a promis: „Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer” (Fapte. Ap. 1:11).

Iisus Christos când a venit a fost pentru întreaga lume „Soarele neprihănirii” (Mal. 4:2), după înălțarea Sa unii au intrat într-o stare de nepăsare din cauza așa zisei „întârzieri” a lui Iisus; și unii dorm și se află în „noaptea firească” a nepăsării spirituale.

Pavel face apel la trezirea și la conștientizare că în curând această noapte va trece și va veni ziua; unde totul se vede clar. Acest lucru arătând spre minunata venire a lui Iisus Christos ca o zi splendidă.

Până când va veni Christos cu toții ne aflăm în „noaptea” aceasta, dar ne putem trezi din somnul spiritual; depinde de tine și de mine ceea ce vom face.

II. „să ne dezbrăcăm, dar, de faptele întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii.” (Rom. 13:12 b)

A ne dezbrăca înseamnă în acest context a abandona tot ceea ce este rău și afectează viața spirituală. Să ne dezbrăcăm de faptele întunericului prezintă într-o formă artistică lepădarea de faptele pe care le facem în timpul nopții atunci când nimeni nu ne vede fiindcă este beznă.

Ca și urmași ai lui Iisus trebuie să abandonăm de faptele ce pun un zid de despărțire între noi și Dumnezeu; iar în cele din urmă trebuie să ne îmbrăcăm cu „armele luminii”.

1. „să ne îmbrăcăm cu armele luminii" (Rom. 13:12 b1)

Poate te întrebi unde se găsește armura aceasta a luminii spirituale pentru a te îmbrăca cu ea, nu? Ei bine, această armură a luminii se găsește în Cuvântul lui Dumnezeu și este chiar Dumnezeu, dar să observăm împreună mult mai bine armura aceasta.

Efeseni 6:14-18 se găsesc componente ce alcătuiesc „armura luminii" pe care ar trebui să o purtăm; în continuare voi înșirui succint aceste componente.

a. „mijlocul încins cu adevărul" (Ef. 6:14 a)

Primul element al armurii este ADEVĂRUL. Ca și urmași ai lui Iisus trebuie să practicăm adevărul în fiece moment al vieții. Iisus spunea: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața" (Ioan 14:6).

b. „îmbrăcați cu platoșa neprihănirii" (Ef. 6:14 b)

A fi îmbrăcați cu platoșa dreptății înseamnă că avem de acceptat neprihănirea lui Dumnezeu oferită prin Iisus Christos. Platoșa cu care ne îmbrăcăm reprezintă dreptatea lui Iisus așezată în dreptul nostru înaintea lui Dumnezeu.

c. „având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii" (Ef. 6:15)

Noi trebuie să fim tot timpul dispuși pentru a ne duce în stânga și-n dreapta pentru a mărturisi cu gura noastră Vestea Bună, adică mântuirea pe care Iisus o oferă omului căzut și fără speranța.

d. „luați scutul credinței ← cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rau” (Ef. 6:16)

Atunci când te simți descurajat credința neclintită în Dumnezeu îți va fi de cel mai mare folos. Încrede-te în promisiunile lui Dumnezeu.

e. „luați și coiful mântuirii” (Ef. 6:17 a)

Coroana care va fi pusă pe capul credinciosului este mântuirea.

f. „și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu” (Ef. 6:17 b)

Sabia Duhului care este Cuvântul lui Dumnezeu este arma pe care credinciosul trebuie să o folosească pentru a birui ispitele. Exemplul lui Iisus Christos când l-a biruit de trei ori pe Satan cu sabia Cuvântului „stă scris...”.

g. „faceți rugăciuni și cereri; și vegheați” (Ef. 6:18)

Datorita unui creștin este ca să se încreadă totalmente lui Dumnezeu și să comunice cu El prin intermediul rugăciunii. Dumnezeu dorește să comunice cu noi, iar modalitatea prin care putem vorbi cu Dumnezeu este rugăciunea.

CAPITOLUL 14

ÎNGĂDUINȚA ÎN VIAȚA UNUI CREȘTIN!

„Încredințarea pe care o ai, păstreaz-o pentru tine, înaintea lui Dumnezeu. Ferice de cel ce nu se osândește singur în ce găsește bine”

Romani 14:21

În cap. 14:1-5:13 sunt prezentate câteva aspecte puțin mai „neimportante”, am zice noi. Spre exemplu; nu trebuie să pierdem timpul certându-ne cu cel mai slab în credință în privința alimentației pe care să o adopte. Dacă el mănâncă carne curată o face pentru Domnul, dacă nu, tot pentru Domnul o face.

I. „unul crede că poate să mănânce de toate, pe când altul, care este slab, nu mănâncă decât verdețuri” (Rom. 14:2)

Într-o biserică întotdeauna vor exista câteva niveluri ale cunoașterii Scripturii, a înțelepciunii datorită anilor de experiență. Și de aceea Pavel amintește să-i primim bine pe cei slabi în credință și să ne raportăm la ei exact la nivelul în care se află.

Spre exemplu; unui copil de câteva luni după ce a fost născut nu-i poți da carne fiartă, legume fierte, sucuri, nuci, pește, ci acelui copil îi trebuie doar lapte; o hrană pe care o poate mânca. Tot la fel se întâmplă și cu pruncii spirituali. Cei mai

mari trebuie să-i hrănească după capacitatea lor de a asimila hrană.

„Primiți bine pe cel slab în credința și nu vă apucați de vorbă asupra părerilor îndoielnice” (Rom. 14:1).

Anumite aspecte ale vieții sunt doar între credincios și Dumnezeu; Dacă cineva mănâncă carne curată este strict treaba lui și a lui Dumnezeu, iar cel care nu mănâncă face același lucru. Nu trebuie să devină un câmp de bătălie astfel de subiect (cu toate că este foarte important un stil de viața sănătos).

„Cine ești tu, care judeci pe robul altuia? Dacă stă în picioare sau cade, este treaba stăpânului său; totuși va sta în picioare, căci Domnul are putere să-I întărească pentru ca să stea” (Rom. 14:4).

Noi suntem robii lui Christos, iar cei care ne judecă nu au niciun drept asupra noastră în privința judecării fiindcă doar Dumnezeu poate judeca și El o face.

II. „unul socotește o zi mai presus decât alta; pentru altul, toate zilele sunt la fel. Fiecare să fie deplin încredințat în mintea lui” (Rom. 14:5)

Unii dintre creştinii iudei respectau mult mai minuțios sabatul, dar și celelalte zile de sărbătoare. Și unii care erau nou convertiții fiind prunci din punct de vedere spiritual erau îndoielnici în privința aceasta.

Noi nu putem judeca pe „X” că păzește duminica, și nici alții nu pot judeca cei care țin sâmbăta ca zi de odihnă, ziua sfântă pe care Dumnezeu a sfințit-o.

Atât timp cât ai studiat foarte atent aceste zile și pe care trebuie să le păzești, și în cele din urmă ajungi la o concluzie (ce zi să păzești) trebuie să fii „pe deplin încredințat” adică convins 100% că păzirea duminicii este consemnată în Biblie sau că păzirea sâmbetei este sfințită de Dumnezeu. Află răspunsul propriu prin cercetarea Bibliei pentru a fi pe deplin convins în ceea ce crezi.

Indiferent de concluzii noi trebuie să respectăm alegerile fiecăruia fiindcă toți suntem diferiți, gândim diferit și suntem liberi. Dumnezeu ne-a creat cu liberul arbitru pentru a putea alege.

Dar să nu uităm că „că nici unul din noi nu trăiește pentru sine și nici unul din noi nu moare pentru sine” (Rom. 14:7).

Concluzia în privința judecării altora de către noi este:

„Dar pentru ce judeci tu pe fratele tău? Sau pentru ce disprețuiești tu pe fratele tău? Căci TOȚI ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos” (Rom. 14:10).

Indiferent ce mănânci, ce zi păzești toți, dar toți vom fi înaintea scaunului de Judecată al lui Dumnezeu și vom fi judecați după credința noastră și după Cuvintele din Biblie și nu doar atât, ci „așa că fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuși înaintea lui Dumnezeu” (Rom. 14:12).

Ceea ce am spus mai sus nu înseamnă că putem mânca orice fel de mâncare și nici nu am spus că nu este importantă ce zi păzești. Ceea ce am spus este că trebuie să fim pe deplin încredințați în ceea ce credem bazându-ne doar pe Biblie și atât, iar în cele din urmă fiindcă va fi o judecată pentru fiecare om, Dumnezeu ne va cântări în Talerul cerului și vom vedea cum am fost găsiți: „ușori ca pleava” sau „grei ca aurul”.

Depinde de tine și de alegerile pe care le faci!

CAPITOLUL 15

METAMORFOZAREA GURII!- PART I.

„pentru ca toți împreună, cu o inimă si cu o gură, să slăviți pe Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru, Isus Hristos”

Romani 15:6

Primele 13 versete din cap. 15 sunt o continuare a cap. 14 din Romani. Aceste versete se ocupă cu probleme ce au survenit în urma diferitelor concepții de viață între creștinii iudei; „tari în credință” și creștinii dintre Neamuri; „slabi în credința” (Rom. 15:1).

Datoria creștinilor nu este aceea de a se certa între ei din cauza anumitor neînțelegeri nefondate, ci datoria creștinilor este aceea de unitate, armonie, pace și de iubire. Mai întâi de toate, cei tari în credință au obligația să „rabde” slăbiciunile sau greșelile celor slabi în credință (vezi Rom. 14).

A. „toți împreună...cu o gură, să slăviți pe Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru, Isus Hristos” (Rom. 15:6)

Scopul primar al credincioșilor trebuie să fie UNITATEA creștinească între membrii bisericilor. Dumnezeu nu este un Dumnezeu al dezbinării, ci este Unul al UNITAȚII (vezi Ioan 10:30, Ioan 17:11, Filipeni 2:1-4).

„faceți-mi bucuria deplină și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând” (Fil. 2:2). Unitatea deplină creștină stă ca fundament pentru consolidarea Bisericii creștine.

Iisus Christos a murit pentru ca să unească pe om din nou cu Dumnezeu. Unitatea, împăcarea omului cu Dumnezeu a fost realizată de Domnul nostru, Iisus Christos.

I. „**gura** le este plină de blestem și de amărăciune”(Rom. 3:14)

În cartea Romani termenul de „gură” se zărește de patru ori; 1. (vezi Rom. 3:14), 2. (vezi Rom. 3:19), 3. (vezi Rom. 10:9), 4. (vezi Rom. 15:6). Dacă analizam cele patru versete ținând cont de contextul proxim al acestora vom descoperi o transformare al acestui mădular care „întrupează” gândurile.

Primul stadiu pe care îl întâlnim în dreptul gurii este că aceasta reprezintă mijlocul prin care se aduc blesteme judecând pe alții, și gustul de amărăciune survenind celor care sunt ținta gurii.

„Gâtlejul lor este un mormânt deschis, se slujesc de limbile lor ca să înșele, sub buze au venin de aspida” (Rom. 3:13) spunea Pavel exact cu un verset mai sus.

Din cauza înșelăciunii, amăgirilor, lingușii, ipocriziei, falsității gâtlejul omului este ca un mormânt deschis, adică mirosul este greu, foarte greu de suport (vezi Ioan 11:39). Contextul ne arată că toată ființă umană este păcătoasă și dacă ea (creația) nu este supusă Creatorului devine un mormânt deschis în loc de o câmpie plină cu aromii.

II. „**pentru ca orice gură** să fie astupată, și toată lumea **să fie găsită vinovată** înaintea lui Dumnezeu” (Rom. 3:19)

Marea problemă cu care s-a confruntat Pavel a fost aceea de a propovădui „neprihănirea prin credința în Iisus” ca singură cale pentru mântuirea omului păcătos eliminând fără ezitare supoziția că omul trebuie să muncească prin faptele sale pentru a obține prin el însuși mântuirea.

În primele 3 capitole am observat nota dominantă a acestui subiect, „neprihănirea prin credință” (vezi Rom. 1:17, Rom. 3:21-22).

Concluzia la care ajunge Pavel în pledoaria sa ținută în Rom. 3:9-20 este că toate gurile să fie înmormântate fiindcă toată lumea este găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu dacă vine înaintea Lui prin propria dreptate pe care și-o face omul singur. „Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii, deoarece prin lege vine cunoștința deplină a păcatului” (Rom. 3:20).

Cum îți este gura? Ce cuvinte scoți din visteria inimii tale? Ce cuvinte îți călăuzesc ziua? Dacă cuvintele folosite sunt cuvinte care încurajează, care iubesc, care oferă speranță, care oferă un sfat, o mustrare plină cu iubire atunci izvorul este Dumnezeu, dar dacă cuvintele din ziua ta sunt pline de ură, jignind pe fiecare, înjosind oamenii, blesteme, lingușiri izvorul este dumnezeul veacului acestuia, Satan.

METAMORFOZAREA GURII! - PART II.

„pentru ca toți împreună, cu o inimă si cu o gură, să slăviți pe Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru, Isus Hristos”

Romani 15:6

Primele 13 versete din cap. 15 sunt o continuare a cap. 14 din Romani. Aceste versete se ocupă cu probleme ce au survenit în urma diferitelor concepții de viață între creștinii iudei; „tari în credință” și creștinii dintre Neamuri; „slabi în credința” (Rom. 15:1).

Datoria creștinilor nu este aceea de a se certa între ei din cauza anumitor neînțelegeri nefondate, ci datoria creștinilor este aceea de unitate, armonie, pace și iubire. Mai întâi de toate, cei tari în credință au obligația să „rabde” slăbiciunile sau greșelile celor slabi în credință (vezi Rom. 14).

Mai sus am descoperit împreună primele doua stadii ale „gurii” și am văzut ce reprezintă „gura firească” care înșală, amăgește, blestemă, otrăvește și-n cele din urmă sfârșește judecată de Dumnezeu primindu-și răsplata.

În acest moment vom aborda ultimele două stadii. Oare tot o „gură firească”, neconvertită rămâne?

I. „dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit” (Rom. 10:9 a)

Observăm și de această dată rolul gurii; poate aduce mântuirea sau periclitează mântuirea oferită de Dumnezeu în dar omului.

3. **„dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn...” (Rom. 10:9 a1)**

Mărturisirea credinței nu este o condiție pentru a putea fi mântuit, dar o condiție a mântuirii fără de care dacă nu este împlinită nu poate fi mântuire este credința în Iisus Christos ca DOMN. Dar ce înseamnă? A crede în Iisus Christos ca Domn înseamnă să-L accepți pe Iisus ca fiind Fiul lui Dumnezeu care S-a coborât pe Pământ în chip de om, care a fost născut în ieslea din Betleem, iar Pruncul Acela trebuie recunoscut ca Domn.

Gura în această postură nu mai reprezintă un „mormânt deschis” cu un miros greu de suportat, nu mai este veninoasă, nu mai blestemă, ci gura este mijlocul prin care un credincios aduce speranță, aduce mântuirea în casele altora mărturisindu-L pe Iisus ca Mântuitor și singura Cale spre salvarea de la moartea veșnică.

II. „pentru ca toți împreună, cu o inimă si cu o gură, să slăviți pe Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru, Isus Hristos” (Rom. 15:6 a)

1. **„toți împreună cu o inima și cu o gură” (Rom. 15:6 a1)**

Această expresie arată dorința apostolului de a fi unitate în a. gândire și b. mărturisire. Unitatea într-o Biserică este covârșitor de importantă pentru bunul mers al ei.

Biserica primară în timpul lui Petru, Pavel, Ioan, și ceilalți apostoli au trăit și au beneficiat de o UNITATE exemplară pentru noi astăzi. Te invit ca să observi unitatea din următoarele exemple biblice.

„**Toți cei ce credeau** erau **împreună** la un loc și **aveau toate de obște (comune)**” (vezi Fapte. Ap. 2:44).

„Își vindeau ogoarele și averile, și banii **îi împărțeau între toți**, după nevoile **fiecăruia”** (Fapt. Ap. 4:45).

„**Toți împreună** erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă și **luau** hrana cu bucurie și curăție de inima” (Fapt. Ap. 4:46).

„faceți-mi bucuria deplină și aveți **o simțire, o dragoste, un suflet și un gând**” (vezi Fil. 2:2).

Scopul nostru nu trebuie să fie de a ne certa cu frații noștri în credință din cauza anumitor neînțelegeri minore ce sunt în Biserici.[37]

Scopul nostru trebuie să fie acesta: „să slăvim pe Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru, Isus Hristos” (vezi Rom. 15:6) dacă ne vom concentra și canaliza toată energia în această direcție nu vom mai avea timp pentru certuri, contradicții și dezbinări.

Gura a suferit o transformare în bine datorită influenței puternice a lui Dumnezeu și prin schimbarea care se produce în om atunci când Îl primește pe Iisus Christos ca Mântuitor.

[37] În acest context nu vorbesc despre renegarea doctrinei, fiindcă cel care nu crede în Întruparea lui Iisus nu poate crede în Iisus și prin urmare nu poate fi mântuit), ci mă refer la lucruri minore ce pot fi rezolvate înțelept prin putere de la Dumnezeu.

CAPITOLUL 16

AM FI FOST SĂRACI FĂRĂ EA -EPISTOLA CĂTRE ROMA-

„Vă îndemn, fraților, să vă feriți de cei ce fac dezbinări și tulburare împotriva învățăturii pe care ați primit-o. Depărtați-vă de ei!”

Romani 16:17

În cele din urmă după un drum anevoios, poate pentru unii interesant, dar pentru alții plictisitor am reușit prin harul lui Dumnezeu să ajungem la finele epistolei lui Pavel, Romani. Acest ultim capitol poate la prima citire, la prima auzire este un bun somnifer din cauza înșiruirii de nume și de mulțumiri adresate de Pavel tuturor celor implicați în această lucrare minunată: „Mântuirea lumii”.

Acest ultim capitol este unul dintre cele mai interesante din carte. Ești dornic și curios să afli de ce? Atunci te invit ca prin puterea lui Dumnezeu să parcurgem ultimul studiu din Romani.

I. „Urări de sănătate” (Rom. 16:1-16)

1. În Biserică nu există „prăpastia între femei și bărbați”

Aceste urări de sănătate, aceste laude, mulțumiri fac parte din viată și din misiunea apostolului Pavel. Femeile pe care Pavel le amintește în această urare sunt numeroase ceea ce

denotă că nu exista diferențiere în Biserica lui Christos fiindcă toți beneficiază de același har, de același Dumnezeu și de aceeași mântuire prin Isus.

2. **Mulțumirile aduse de Pavel prefigurează ceva mai mult?**

În al doilea rând, mulțumirile pe care Pavel le aduce tuturor sfinților, recunoștința de care Pavel dă dovadă ne constrânge să ne gândim și la marea bucurie ce va fi când Iisus va reveni și El Însuși ne va oferi urări de sănătate în Împărăția Sa.

3. **Fără clase sociale**

Pavel mulțumește și câtorva sclavi ce își găseau plăcerea în Iisus Christos și făceau ca lucrarea Lui să fie dusă mai departe. Amintirea sclavilor ne duce cu gândul că în Biserica lui Dumnezeu nu trebuie să existe diferențiere în clasele sociale, atât doctorul, cât și cerșetorul trebuie să fie asemenea văzuți în întrebuințarea sfântă din biserici. Christos a murit și pentru sărac, orfan, analfabet, văduve, orbi.

II. Avertizarea lui Pavel

Pavel înainte de a-și încheia marea scrisoare către cei din Roma a dorit să amintească sau să readucă în atenția credincioșilor atenționarea și ferirea de certuri și de dezbinări. Toate acestea apar în urma conflictelor și neînțelegerilor doctrinare.

Mai mult, Pavel le spune să aibă grijă la cei lingușitori care prevestesc bine când trebuie să prevestească răul. Credincioșii

trebuie să aibă grijă să nu fie conduși spre alte învățături decât cele învățate de la Christos.

Pavel încheie epistola sa într-o notă optimistă și frumoasă. „Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satana sub picioarele voastre. Harul Domnului nostru, Isus Hristos, sa fie cu voi” (Rom. 16:20).

Dumnezeu păcii nu cel ar răzbunării, nu un Dumnezeu care caută cusurgii, nu. Dumnezeul păcii ne va aduce pacea de care tânjim cu toții.

SURPLUS DE BENEDICȚIUNE

În secțiunea intitulată <<surplus de benedicțiune>> vor fi prezentate ca o binecuvântare din partea lui Dumnezeu câteva adăugiri și comentarii la anumite texte scripturistice pe care autorul le-a considerat „dificile”.

Comentariile ce vor fi expuse nu sunt exhaustive și nici nu au pretenția de a fi un comentariu exegetic plenar, ci autorul prezintă succint și într-un limbaj simplu interpretări ce pot fi analizate de fiece dintre cititor bazându-se doar pe „SOLA SCRIPTURA”, adică doar pe Biblie.

Scopul acestui material este de a provoca credinciosul să studieze Sfânta Scriptură astfel încât să înțeleagă ceea ce a studiat și în mod special să înțeleagă ceea ce Dumnezeirea a dorit să transmită prin textul sacru.

La finele acestei lucrări autorul va prezenta o metodă pe care el însuși o folosește de a cerceta Scriptura astfel încât dragostea de Cuvânt să fie holistică prin puterea Duhului Sfânt.

Capitolul 3

SURPLUS DE BENEDICȚIUNE

„Unde este, dar pricina de laudă? S-a dus. Prin ce fel de lege? A faptelor? Nu, ci prin legea credinței!” (vezi Rom. 3:27)

Dacă suntem mântuiți prin Iisus, atunci unde este lauda sau cui i se cuvinte? Lauda aparține faptelor? Legii? Lauda aparține exclusiv credinței în Iisus Christos. Omul nu are nici măcar un strop de laudă fiindcă păzește legea, sau crede în Iisus. Noi credem în Iisus fiindcă suntem fermi convinși că prin El suntem mântuiți.

- **„fără lege- despre ea mărturisesc Legea și Prorocii” (vezi Rom. 3:21)**

Pavel a mai amintit în scrierea sa profeți sau scriitori ai Primului Testament. L-a amintit pe Habacuc în Rom. 1:17 ceea ce denotă că fundamentul argumentație lui Pavel se bazează pe Lege și Proroci.

Neprihănirea pe care Dumnezeu o dă s-a vestit tocmai de la începuturi prin profețiile mesianice (Gen. 3:15).

- **„Pe El, Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui” (vezi Rom. 3:25)**

Dumnezeu, El Însuși a trebuit să păstreze Legea Sa oferindu-L pe Iisus ca Jertfă de răscumpărare. Dumnezeu a demonstrat prin moartea Fiului Său dreptatea Sa, dar și Iubirea Sa la Golgota.

Capitolul 4

SURPLUS DE BENEDICȚIUNE

Cap. 4:17 „El, adică, este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu în care a crezut, care învie morții și care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi”

Cine este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu? Avraam este fiindcă Însuși Dumnezeu a zis: „Te-am rânduit să fii tatăl multor neamuri” (Rom. 4:17 p.p.).

Cine învie morții și cine cheamă lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi? Ei bine, nu Avraam este cel care învie, ci Dumnezeu este Cel care învie și Dumnezeu cheamă lucrurile care nu sunt pentru a putea fi.

Versetul acesta se referă la faptul că Avraam cu toate că nu era mort fizic, el nu mai putea la vârsta de 100 de ani să mai aibă copii pentru a deveni o sămânța ca nisipul de pe mare. Dar Dumnezeu „a chemat lucrurile care nu sunt” adică Avraam nu mai putea să aibă copii la „ca și cum ar fi” în cele din urmă prin puterea lui Dumnezeu, Sara și cu Avraam au avut un copil, Isaac (fiul făgăduit).

„El, adică, este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu în care a crezut, care învie morții și care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi”.

- „tatăl nostru” este Avraam fiindcă din fiul lui a ieșit poporul Israel.
- „care învie morții” aici se referă la Dumnezeu care învie morții, nu la Avraam, și se referă la faptul că Avraam nu

mai putea avea copii (el nu mai putea procrea fiindcă sămânța lui era moartă), dar Dumnezeu fiindcă El este Creatorul „învie morții" și face referire că i-a redat din nou "darul" de a procrea, de a fi „creator" și Avraam.

- „cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi" aici se referă la faptul că efectiv era imposibil ca dintr-un singur om, Avraam, pe urmă prin Isaac și prin Iacov să existe o națiune atât de mare.) Dumnezeu cheamă lucrurile imposibile ca și cum ar fi ceva normal.
- „te-am rânduit să fii tatăl multor neamuri" se referă la planul lui Dumnezeu pentru Avraam și de aici la planul lui Dumnezeu pentru fiecare dintre noi, doar că Avraam a crezut în Dumnezeu și-n planul Lui, iar acum, rămâne ca fiecare dintre noi să credem în planul lui Dumnezeu.
  - „nădăjduind împotriva oricărei nădejdi" (Rom. 4:18)

Avraam cu toate că era conștient de imposibilitatea de a avea un copil la vârsta aceea, cu toate acestea, el a rămas credincios și a luptat să-și învingă această mentalitate omenească de a vedea lucrurile. A crezut în Dumnezeu fiindcă prima dată Dumnezeu a crezut în Avraam.

Neprihănirea nu este prin circumciziune fiindcă Avraam a fost socotit neprihănit prin credință înainte ca să fie circumcis și înainte ca Legea lui Dumnezeu să se cuantifice prin Moise (vezi Rom. 4:10-11). Avraam este exemplul atât pentru evrei, cât și pentru neevrei, adică necircumciși.

Capitolul 6

SURPLUS DE BENEDICȚIUNE:

Capitolul 6 se împarte în trei diviziunii:

- Rom. 6:1-10 reprezintă implicațiile teologice ale morții și învierii lui Isus;
- Rom. 6:11-14 reprezintă practic ce înseamnă moartea și învierea lui Isus;
- și Rom. 6:15-23 prezintă tranziția de la a fi rob al păcatului în a fi rob al neprihănirii(dreptății).

1. Harul nu scuză păcatul

Atât la începutul cap. 6, cât și în vs. 15 se ridică întrebări pertinente, dar ușor tendențioase. Cu alte cuvinte întrebarea din Rom. 6:15 sună astfel: *Dacă spui, Pavele, că trăim sub har înseamnă că putem păcătui, nu?* , dar Pavel răspunde fără ezitare: „Nicidecum!”

Harul lui Dumnezeu nu scuză păcatul pe care omul îl face conștient, în mod direct, sfidător la adresa lui Dumnezeu. Fiindcă prezența sfințeniei lui Dumnezeu nu poate sta lângă păcătoșenia noastră. „Fiindcă plata păcatului este moartea”.

Pavel spune că noi alegem cui dorim să fim robi; fie păcatului, fie dreptății. Vestea bună este că Iisus Christos a biruit păcatul, iar acesta nu mai poate fi despotul care subjugă pe om.

Noi avem puterea de a alege cui să slujim.

„și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii.” (Rom. 6:18).

Este unul dintre cele mai interesante versete din Romani fiindcă a fi rob păcatului înseamnă tiranie, amărăciune, urâciune, mizerie, dar a fi rob dreptății înseamnă o șansă de a fi asemenea lui Christos prin roadele „îndreptății prin credință” (vezi Rom. 5:1-11), înseamnă a fi liber.

2. Roadele păcatului aduc moartea?

a. „Și ce roade aduceați atunci?” adică când eram robi, sclavi ai păcatului. „Roade de care acum vă este rușine: pentru că sfârșitul acestor lucruri este moartea” (Rom. 6:21)

Aici Pavel ne invită să facem un inventar al faptelor noastre înainte de a-L fi cunoscut pe Iisus în sinoptic cu faptele, atitudinea și mentalitatea după ce a avut loc convertirea (poți lua o foaie și un pix pentru a-ți așeza gândurile. Poți face două coloane, pe una scrii „faptele dinainte de convertire” și pe cealaltă „faptele de după convertire”.)

Dar un lucru este cert; ceea ce ne va aștepta la sfârșit de drum dacă roadele noastre aduc rușine și izvorăsc din păcat, sfârșitul va fi moartea atât fizică, cât și spirituală, dar dacă ne supunem lui Iisus, atunci vom deveni moștenitori ai Împărăției lui Dumnezeu.

b. „Dar, acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit viața veșnică” (Rom. 6:22)

Dacă roadele păcatului aduc rușinea; „dar acum” adică după ce a avut loc izbăvirea de sub păcat; rodul neprihănirii este „sfințirea” în Christos și ceea ce ne așteaptă la sfârșitul călătoriei noastre în această viață este VIAȚA VEȘNICĂ care este Însuși Iisus Christos.

Depinde exclusiv de tine să alegi ce fel de rob să fii, un rob al păcatului sau un rob al dreptății și să fii un reprezentat al lui Dumnezeu pe acest pământ.

Capitolul 6

SURPLUS DE BENEDICȚIUNE

Concluzia la tot ceea ce s-a discutat se găsește în Romani 8:12-13

Comentariu la Romani 6:14

Harul reprezintă întreg Planul de Mântuire care viza **a.** viața, **b.** moartea și **c.** învierea lui Iisus. Harul reprezintă mila lui Dumnezeu conturată în moartea lui Iisus. De ce a murit Iisus? Pentru că Legea ne condamna la moarte veşnică din cauza păcatului. Iisus S-a făcut asemenea omului păcătos, dar El nu a păcătuit nici măcar cu un gând. Viața lui Iisus după ce a fost înviat de Dumnezeu a fost așezată în dreptul nostru. Și ce înseamnă acest lucru? Ei bine, înseamnă că noi prin Iisus Christos suntem sfinți înaintea lui Dumnezeu, suntem drepți (și asta înseamnă că cel neprihănit va trăi prin credința). Noi în ochii lui Dumnezeu suntem perfecți, sfinți, drepți fiindcă viața lui Iisus care a fost perfectă este pusă în dreptul nostru

Și acest lucru înseamnă că nu mai suntem sub Lege, ci sub har.

Păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră și înseamnă că noi odată cu moartea lui Iisus avem capacitatea să nu mai păcătuim dacă Iisus trăiește in noi. Noi prin El putem să stăpânim păcatul fiindcă până ce Iisus a murit noi eram robi ai păcatului. Noi nu mai suntem robi ai păcatului, ci robi ai lui Iisus. Dar depinde de noi ce alegem de parte cui să fim.

Capitolul 7

SURPLUS DE BENEDICȚIUNE

Rom. 7:13: „*Oare ceea ce e bun, mi-a adus moarte? Nicidecum! Ci păcatul...pentru a nu i se vedea adevărata hidoșenie se folosește de lege ca un paravan pentru a-și manifesta tentaculele răutății.*

- „păcatul mi-a dat moartea printr-un lucru bun” se referă la pervertirea păcatului a ceea ce este în noi a Legii lui Dumnezeu. Atât timp cât suntem păcătoși și ne supunem firii păcătoase prin intermediul legii suntem morți. Suntem morți printr-un lucru creat de Dumnezeu care era menit să ne arate păcatul pentru a putea veni la Christos și să putem fi mântuiți.
- „păcatul se slujea de aceeași poruncă” hidoșenia păcatului se poate vedea doar prin intermediul Legii lui Dumnezeu. Murdăria de pe fața noastră o putem vedea doar în oglinda. Murdăria se poate folosi de oglindă să ne arate că suntem păcătoși, dar nu este vina acelei oglinzi fiindcă îmi arată că sunt murdar, ci este vina mea fiindcă am ales să mă murdăresc. Tot la fel este și cu păcatul; nu este vina Legii lui Dumnezeu, ci este vina omului că alege să trăiască departe de Dumnezeu.

Capitolul 15

SURPLUS DE BENEDICȚIUNE

1. Vs. 8-13 prezintă argumentul suprem pentru care creștinii iudei și creștinii din Neamuri să fie uniți: Iisus Christos. Iisus Christos a inclus atât pe evrei, cât și pe neevrei, așadar noi nu avem nici măcar un motiv pentru care să nu acceptăm pe cei mai slabi de credința în mijlocul bisericilor din care facem parte.
2. Pavel oferă trei versete din PT pentru a întări ceea ce presupunea: a. Rom. 15:10, b. Rom. 15:11, c. Rom. 15:12.
3. Rom. 15:26 este aceeași strângere de daturi ca din 1 Cor. 16:1-2, și 2 Cor. 8:1
4. Rom. 15:30-32 – aici Pavel cere ca toți credincioșii să se roage împreună cu el pentru patru motive: a. „ca să fie izbăvit de răzvrătiții din Iudeea”, b. „și pentru ca slujba pe care o am pentru Ierusalim să fie bine primită de sfinți” (adică toți cei care trebuiau să primească darurile să le vadă ca pe un cadou din parte lui Dumnezeu, poate unii se simțeau ofensați, de aceea lui Pavel îi era teamă), c. „și astfel să ajung la voi cu bucurie, cu voia lui Dumnezeu”, d. „și să mă răcoresc puțin in mijlocul vostru” .

PLAN DE STUDIU AL SFINTEI SCRIPTURI

În continuarea acestei lucrări autorul va prezenta câțiva pași pe care fiece credincios îi poate urma pentru a se îndrăgosti de studiul Sfintei Scripturi.

Modalitatea de studiu nici pe departe nu este cea mai complexă și nici nu are pretenția de deveni o paradigmă a studiului, dar modalitatea de studiu care va fi expusă are ca „rod" însuși materialul pe care-l aveți în mână.

Studierea Sfintei Scripturi este cel mai de preț mărgăritar pe care Dumnezeirea ni l-a oferit pentru existența noastră de fii si fiice ai/ale lui Dumnezeu și de prinți și de prințese ai/ale lui Dumnezeu.

De multe ori poate ți s-a întâmplat și ție ca în urma citirii unui pasaj, unui capitol sau chiar a unei cărți biblice să nu rămână în „sertarul minții" nimic substanțial.

Nu este rușinos și chiar nu este nici păcat dacă ți s-a întâmplat acest lucru, în schimb dacă dorința ta este de a găsi o modalitate de a studia și de a reține înseamnă că Duhul Sfânt lucrează în viață ta.

Majoritatea este obișnuită cu studiul Bibliei la rând, adică începi anul 2021 cu prima carte a Bibliei (geneza) și timp de câteva luni sau chiar un an vei termina de citit întreaga Biblie.

Această modalitate de a citit Biblia nu este eronată, dar autorul acestei cărți nu recomandă studierea Bibliei de la „A" la „Z" sub formă de „sarcini de îndeplinit" într-o zi, ci recomandă

un timp special de 15-20 de minute în fiece zi pentru a „bătuci” textul biblic.

De ce? Deoarece a citi astăzi un capitol din Geneza nu înseamnă că am studiat Cuvântul lui Dumnezeu. Ca în calitate de ființe nobile ce suntem prin harul lui Iisus trebuie să ne chivernisim un timp special pentru studiu bine înrădăcinat al Sfintei Scripturi.

Ca un exercițiu pentru a observa diferența între a citi și a studia Biblia:

Să luăm două cazuri: a. citire a Genezei 1:1-3 și b. studierea Genezei 1:1-3.

- Citire a pasajului din Gen. 1:1-3

Poți spune cu voce tare ceea ce ai înțeles din primele trei texte din Sfânta Scriptură

- Studiere a pasajului din Gen. 1:1-3

În aceste prime trei versete este prezentată chiar esența întregii Scripturi sau chiar prezintă cea mai grea întrebare la care poate răspunde cineva: „Cum este Dumnezeu?”.

La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul. Pământul era pustiu și gol; peste față adâncului de ape era întuneric, și Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor. Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” Și a fost lumină.

În aceste texte este prezentată Trinitatea Dumnezeirii. Cu alte cuvinte doctrina despre Trinitate este așezată tocmai din fașa lucrării Duhului Sfânt în procesul de scriere a Bibliei.

În Gen. 1:2 avem înregistrat: „peste fața adâncului de ape era întuneric și Duhul lui Dumnezeu (Duhul Sfânt) Se mișca pe deasupra apelor”

În Gen. 1:3 avem consemnat: „Dumnezeu (Dumnezeu Tatăl) a zis: „Sa fie lumină!”

Până în prezent am descoperit prima persoană din cadrul Dumnezeirii care este Dumnezeu Tatăl și pe cea de-a treia Persoană a Dumnezeirii, Duhul Sfânt.

Dar, poate te întrebi unde este cea de-a doua Persoană a Dumnezeirii, Iisus Christos?

Conform Evangheliei după Ioan cap. 1:1-3 și 1:14 descoperim că, „Cuvântul” Îl reprezintă pe Dumnezeu Iisus Christos, și acest Cuvânt S-a făcut trup în persoana divino-umană a lui Iisus Christos.

1La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. 2El era la început cu Dumnezeu. 3Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.

În Ioan 1:1 avem înregistrat: „La început era Cuvântul”, dar dacă ne întoarcem în Gen. 1:1 avem: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul”.

În Ioan 1:1 avem: „și Cuvântul era cu Dumnezeu”. Această remarcă ne ajută să înțelegem că acest Cuvânt era lângă, cu Dumnezeu.

În Ioan 1:1 scrie: „și Cuvântul era Dumnezeu”. Cât de minunat este să înțelegem că acest Cuvânt era de la începuturile

veșniciei, că El era cu Dumnezeu și El (Cuvântul) era Dumnezeu adevărat.

Ioan 1:3 consemnează: „Toate lucrurile au fost făcute prin El (Cuvânt) și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El (Cuvânt).”

Dar, mergem și mai departe în Ioan 1:14 unde Ioan scrie: „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har si de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava Singurului născut din Tatăl”.

Cu alte cuvinte identificam că acest „Cuvânt” nu este nimeni altceva sau cineva decât Iisus Christos, Fiul lui Dumnezeu.

Ne întoarcem în Gen. 1:3 când Moise înregistrează următoarele: „Dumnezeu (Dumnezeu Tatăl) a zis: „Sa fie lumină!”

Dumnezeu Tatăl prin ce a spus? Prin ce și-a făcut auzit gândul de crea? Ei bine, Dumnezeu Tatăl prin Cuvânt, adică prin Iisus Christos care este Dumnezeu deplin a creat totul.

Așadar, în primele trei versete ale Scripturii avem înregistrat un mesaj extrem de important, dar la o citire superficială nu am fi putut descoperi o asemenea comoară, ci doar prin studiu puțin mai amănunțit și prin analizarea altor texte care relevă mai multe aspecte se poate ajunge la concluzie: în studiul de fața a fost Ioan 1:1-3 și 14.

Planul de studiu al credinciosului:

I. Rugăciune înălțată Dumnezeirii pentru înțelepciune

- Rugăciune adresată Tatălui pentru a-I mulțumi pentru binecuvântările Sale.
- Rugăciune adresată Fiului pentru a-I mulțumi de Jertfa prin intermediul căreia suntem mântuiți.
- Rugăciune adresată Duhului Sfânt pentru a-I cere ajutor în studierea acelui Cuvânt pe care El Însuși l-a poruncit să fie scris în Scriptură.

II. Alegerea unei cărți din Scriptură pentru studiu

- Poate fi aleasă o carte sau chiar o temă care te frământă și dorești să afli mai mult despre ea
- Autorul recomandă să alegeți sistematic cărțile sau temele; spre exemplu profeții mici, profeții mari, Evangheliile, epistolele pauline, cărți apocaliptice.
- După ce ați ales cartea, alegeți să studiați cât mai „curat”, adică un studiu de la primul capitol spre ultimul capitol.
- După ce alegeți capitolul puteți alege și un singur verset biblic pentru a-l supune studiului.

III. Adunarea unor materiale de studiu demne de încredere

- Pentru creștinul adventist se pot folosi *Comentariile adventiste și scrierile lui Ellen White pentru materiale suplimentare,* dar și alte resurse demne de cercetat.

- Singura modalitate de interpretare recomandată de către autor este „Sola Scriptură”, adică Biblia se interpretează singură (vezi 2 Tim. 3:15-17).
- Pot fi adunate materiale istorice, arheologice, etnologice, exegetice, hermeneutice, omiletice, etnografice, culturale, lingvistice, etc. demne de încredere. Aici puteți să întrebați pastorul Bisericii din care faceți parte.

IV. Strângerea de notițe

- A aduna notițe este cea mai obositoare și cea mai dificilă parte a acestui studiu, dar a aduna informații și a le asambla într-o formă logică presupune efort intelectual.
- Dacă aveți niște texte dificile puteți să notați pe o coală acel verset și-n dreptul său trecut un semn de întrebare (?) însemnând incertitudine și studiu mai aprofundat.
- Dacă ați înțeles un text biblic puteți să notați în dreptul său semnul exclamării (!) însemnând că acest text a fost înțeles.

V. Studierea contextelor

- Citire în contextul proxim (sau contextul apropiat) ceea ce ne ajută să înțelegem despre intenția autorului de a interpreta un verset biblic.
- Citire în contextul îndepărtat pentru a vedea în ansamblu mentalitatea autorului pe care-l studiem.
- Scoaterea unor concluzii preliminare astfel încât să conștientizăm că munca nu este în zadar.

VI. Concluziile

- Pentru a trage o concluzie nu este atât de ușor precum pare fiindcă necesită multă muncă și multe picături de „sudoare”.
- Important este să ajungeți la o concluzie proprie în urma studiului serios bazat pe Biblie, iar ulterior puteți compara rezultatul la care ați ajuns cu diferite comentarii demne de încredere (amintite mai sus).

Omul este cea mai nobilă ființă creată de Dumnezeu pe planeta Pământ. Noblețea omului are ca fundament însăși decizia lui Dumnezeu de a crea pe om după „chipul Său”. Crearea într-o formă absolut perfectă a omului înainte decăderea în păcat arată noblețea lui Dumnezeu.

Modalitatea prin care omul din ziua de astăzi poate descoperi tainele creării sale este studierea atentă a Scripturii. În această carte sublimă, omul are oportunitatea de a-L descoperi pe Dumnezeu, dar și oportunitatea de a se descoperi pe sine.

Sfânta Scriptură este descoperirea pe care Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt a decis să o ofere lumii în dorința de a-L cunoaște pe El exact cum El S-a descoperit pe Sine ca fiind Dumnezeu.

Această carte pe care o ții în mână te provoacă să studiezi și să descoperi cele mai de preț mărgăritare din Univers.

Albert-Beniamin Cucu

ISBN 978-606-9744-47-5

CONVERSAȚII CU DUMNEZEU

ALBERT-BENIAMIN CUCU